

GOVERNMENT OF INDIA
ARCHÆOLOGICAL SURVEY OF INDIA

CENTRAL
ARCHÆOLOGICAL
LIBRARY

ACCESSION NO. 34996

CALL No. 934.0185/Meg/Sch.

D.G.A. 79

MEGASTHENIS INDICA.

34996

~~4967~~

FRAGMENTA COLLEGIT

COMMENTATIONEM ET INDICES ADDIDIT

E. A. SCHWANBECK

DR. PHIL.

934.0185
Meg / Sch

BONNAE.

SUMPTIBUS PLEIMESH BIBLIOPOLAE.

MDCCLXVI.

1846

CENTRAL ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY NEW DELHI

Acc. No. 34996
Date..... 12.6.1959.
Sh. No. 934.0185
Mag | sch.

2181

PRAEFATIO.

Nulla fere pars est litterarum graecarum, cuius cognitio magis a viris doctis sit neglecta, quam quae pertinet ad descriptionem terrarum gentiumque Graecis ignotarum, quae quo magis erant Graecis alienae, eo minus tempore recentiore sunt pertractatae: cuius rei exempla sat multa reperiet, qui in graecarum litterarum historiis numerum non exiguum talium scriptorum percensere velit, quorum quidem notitia aut prorsus nulla praebetur, aut certe talis, ex qua certi vel ampli nihil fere redundet. Atque quod dictionem quidem talium scriptorum attinet, excusatio prompta erat atque parata, quod illorum libri nonnisi fragmentis relictis vel de oratione non magni essent momenti: argumentum autem librorum eis sibi videbantur relinquere posse, qui antiquitates illorum populorum indagandas profiterentur: atque adeo, quae hi de antiquitatibus tradiderant, intacta illi relinquebant. Quodsi qui graecarum litterarum cognitionem profiterentur, non ita magni aestimabant, quae Graeci de aliis populis tradiderant, ipsi viderint, quam recte in ea re egerint: certe non recte in cognitione Graecorum ipsorum: an ex Graecorum descriptione potest cognosci aliorum solum populorum ingenium, Graecorum non item? Imo saepissime multo magis. In descriptione autem Indiae Indorumque hoc eo clarius perspicere licet, quod India ex multis saeculis a diversis populis eisque singulari cultura praeditis, ut a Sinis, Arabibus atque Indiae dominis, Lusitanis, Batavis,

Francogallis Anglisque, tam saepe est peragrata et descripta, ut, quid unius cuiusque populi litteris ex hoc genere sit proprium, facili opera possit perspicui. Ut a Graecis incipiamus, his comparati recentes populi quasi unitatem componunt, atque sic a Graecis, quippe ex quibus et Romanis recentium cultura magna ex parte sit desumpta, propius absunt, quam hi a Sinis vel Arabibus, aut ii, quos postremo nominavi, inter sese. Quae omnia pertractare ut nolumus, ita nos intra exemplorum nonnullorum fines continebimus, ex quibus certe id intelligetur, vel in hac parte Graecis, quod eorum ingenium attinet, comparationem cum quovis populo non reformidandam esse, atque etiamsi in quibusdam fortasse aliis inferiores invenientur, huius rei causas eis non ita vitio posse verti.

Maxime quidem populi illi de fabulis Indorum consentiunt, quippe quorum imaginatio tantae sit audaciae, ut non semel cum orbe terrarum fictiones suas communicaverint, utque iis vel diversissimi, qui Indiam descripserunt, abstinere non potuerint: qui tamen consensus non caret discrepantia eaque saepe magna, ad cuiusque populi indolem accommodata. Sinis enim ieiunis fabulae non sunt familiares: carent hi ardore ingenii, ex quo provenerunt fabulae; quibus alieni eas tantum conquirunt, eas tantum constanter credunt et narrare amant, quae religionem Buddhaicam spectant: ceteras aut negligunt aut sine ullo studio ut singulares magis et ridiculas narrant, quam quod dignae sint relato. Multo magis Arabes imaginationi Indorum sunt obnoxii: qui tamen ipsi longe superantur a Graecis studio has fabulas indagandi et miro cum gaudio eas, ut sunt valde singulares et imaginariae, ita reddendi, ut animadverti possit, Graecos in his cognitionem quandam internam agnovisse: atque profecto una tantum est aetas, quae, quod credulitatem in miraculis fabulisque attinet, Graecos aequet atque

adeo superet, medium aevum dico, quo Marcus Paulus, Odericus, Mandevillius alique eundem rerum mirabilium amorem ostendunt, qui per eos aliosque etiam in carmina medii aevi migravit.

Magis distinguuntur Graeci sciendi studio, qui rei ipsius causa, neque vero propter utilitatem vel aliam sui rationem, non solum in res remotissimas inquirant sed etiam causas internas perspicere studeant, quum Sinas et Arabes de iis tantum loquantur, quae ante oculos sunt, nullo generali sciendi studio ducti. V. c. Alexandri comites, ubi primum ad Indum profecti sunt, de Taprobane remota audiverunt, Indiae situm et magnitudinem pervestigare studuerunt, atque inquirere in causas inundationum, fertilitatis immensae et aliarum, quae iis singulares videbantur, naturae rationum. Totam Indiae naturam grandem sensu claro intuentur et admiratione maiore, ut intelligi possit, consuetudine naturae eos exultos esse atque interiorum eius intellectum retinuisse. Et quum viva naturae consideratione Sinas Arabesque longe superent, adeo ut non possit hoc eo explicari, quod Graecis Indiae natura magis aliena visa sit, quam illis, longe absunt a recentium in natura consideranda ratione sensili: atque omnino omnes, qui inter Graecos terras alienas descripserunt, eo maxime discerni possunt ab aliis, quod res ipsas potius, neque quam vim rerum contemplatio in animos habuerit contemplantium, describunt: neque aliae sunt causae, quibus praeter historiam propriam singula non orta sint memorabilia, nisi eadem internae, ex quibus apud eos non enarrantur itinerum descriptionibus ea, quae ipsis scriptoribus obtigerint: id quod longe aliter se habet apud Sinas Arabesque, multoque magis apud recentes.

Istam autem sui ipsius rationem etiam in reliqua topographiae descriptione ei quos dixi populi repraesentant: Si-

nae, concisi verbis et sui tantum studiosi, omnia loca nonnisi ex sua sententia definiunt, numerant autem cura accuratissima itinerum dies, milliaria regionesque coeli, quo profisciscantur, dum legentes vel hic maxime dubios relinquunt, qua tandem in terra versentur. Contra Arabes agunt mercatores, contentique situm locorum ad mare vel fluvium indicasse, praeterea tantum fertilitatem eorum animadvertunt, nonnisi propterea, ut quae ad mercaturam inde redundant, simul adiiciant: cui quidem descriptionis generi unum tantum ex litteris Graecis exemplum comparari potest, idque dubium non est, quin a mercatore profectum sit, periplum dico maris Erythraei. Praeterquam quod Arabes in his litteris semper cognoscimus esse mercatores, etiam id non potest praetervideri, eos sabuleti esse incolas, quippe quibus gravissimum esse soleat indagare, quomodo terra aliqua sit irrigata. Multo magis generale studium ostendunt Graeci: comparati Sinis, solis peregrinatoribus, Arabibus, meris mercatoribus, hi soli veram geographiae rationem amplectuntur.

Porro in moribus enarrandis Sinae, Arabes, superiorumque saeculorum Christiani Indos quasi infideles describunt: ipsi religionis suae angustiis astricti Indorum populi non ita magnam habent curam: singulas tantum narrationes easque curiosas tradunt, non studiosi adumbrationum, quae scientiae satis faciant: nisi forte Sinae rationes oeconomiae rerum civilium reddunt. Isti paganos blasphemant potius et irrident, quam describunt, Graeci adumbrant homines.

Maior etiam diversitas res considerandi et tradendi deprehenditur, si res publicae Indorum agantur: qua in re Sinae rursus ostendunt, se ne imbutos quidem esse rationibus civitatis, quam ob rem nullam in describendis his eius habent rationem: Arabes cognoscas licet unius dominationi esse subiectos: multo enim accuratius quam vitam populi Indorum regum vitam narrant, maxime splendorem aularum

ita, ut eorum cupiditatem harum rerum intelligas. Longe aliter Graeci: rerum civilium vere periti vel Alexandri et posteris temporibus res civiles curant quum populorum aliorum, tum Indorum studio maximo: cuius rei exemplum hoc est. Dubium esse non potest, quin Megasthenis aetate India paene tota unius dominatione gubernata fuerit: quod tamen scire non sufficit Megastheni: ut Graecus, liberas civitates exquirat, quas postquam invenisse sibi videtur, ita effert, ut eius descriptio magis ipsum quam Indiae rationes illustret.

De religione Indorum Sinae, quibus accuratior notitia facillima fuisset, valde angustam sequuntur considerandi rationem: curant nonnisi Buddhaicam, cuius studium vel per ea migrat, quae de litteris, de arte Indorum atque adeo de fatis, quae in itinere sint experti, tradunt: v. c. ubi narrant, quomodo a regibus Indiae sint excepti, hanc rem ita exponunt, ut Buddhaica potius religio honorifice excepta esse videatur, quam ipsi peregrinatores. Arabes vel nolentes se aliorum in rebus divinis opiniones et dogmata posse aequo animo neque ferre neque observare ostendunt: quum enim religio Indorum idololatria pagana eis habeatur, alii ita sunt hac opinione obstricti, ut non pure se his rebus diiudicandis tradere possint, alii ne dignam quidem quaestione religionem Indorum putant. Graeci contra aptissimi erant ad eam diiudicandam sine ulla opinione praeiudicata, quum propter studium universum omnium rerum, tum quod eorum religio ab iisdem fere principiis, quibus Brahmanica, est profecta: sed hac in re proprio ingenio ducti res non solum animadvertere, sed etiam cogitatione percipere studebant: nolebant hunc novum fabularum orbem non singularem in rerum historia, non explicatione carentem, relinquere, quamobrem eas suis adaptabant, et quae tantum prima notatione atque ut ita dicam idea cognata erant, revera eadem esse opinabantur.

Novum nobis comparandi campum aperit artis Indorum descriptio: Sinae tantum ingentibus stupent, molem tantum artificiorum Indicorum admiratione vana intuentur; Arabes ut mercatores nonnisi externum animadvertunt splendorem: illis praeterea id tantum momenti videtur, quem ad finem aedificium aliquod vel statua numque ad Buddham ornandum pertineat: his praeter admirationem splendoris et pretii propositum religionis in exstruendis templis contemptui est. Apud Graecos mirandum est, certe in iis, quae servata sunt, nihil fere de arte Indorum tradi, atque ut multa interierint, tamen quae hac de re exstabant, fieri non potest, quin parvi fuerint momenti, quum ne Strabo quidem ea digna habuerit, quae in usum suum converteret.

Quae quum ita sint, tamen Graecorum silentium non est minus grave, quam ceterorum descriptio longa. Sinis enim et Arabibus ars Indorum multo alienior fuit quam Graecis arte quam maxime imbutis, atque ea, quae his maxime mira visa essent, immensa dico saxea templa, tum temporis aut nondum existebant, aut Graecis non ultra regiones ad Indum sitas profectis fuerunt ignota.

Haec quae adhuc disseruimus, utut brevia videbuntur, et exempla potius, quam expositio, sufficient ad demonstrandum, etiam ex his itinerum descriptionibus, licet in remotas scientiae partes aberrant, tamen ingenii Graecorum cognitionem hauriri posse, atque ut ex linguarum comparatione ingenium linguae graecae intelligatur, ita ex comparatis populorum aliorum animadversionibus aliquid certe redundare ad Graecorum indolem perspicendam: quare vel ex hac parte non est excusandum, quod hoc litterarum genus tantopere negligitur.

Restat, ut pauca de ipso hoc libello dicam. Indicon reliquias quam brevissime edere tum demum constituebam, quum pars prior iam impressa esset, quo factum est, ut in

illa Megasthenis dicta longius, quam opus erat, citarem. Quod ne lectori esset incommodius, indices copiosos addebam. Praeterea, quum plagulas typis exscriptas mihi ipsi non omnes liceret corrigere, scripturae quaedam inaequalitas ignoscatur.

Scrihebam Coloniae Agrippinae
Idibus Septembr. MDCCCXLV.

PARS PRIOR

CONTINENS

EXPOSITIO ATQUE NOTAE

DE

MEGASTHENIS INDICIS.

I. De cognitione Indiae,

qualis ante Megasthenem apud Graecos fuerit.

Terrarum cognitio ea, quam Graecos circa Olympiadum initium fuisse consecutos maxime ex coloniarum historia intelligimus, longe diversa ab illa est, quam insipientibus epica carmina videntur habuisse. Nam epici poëtae quum res gestas hominum, tum loca, in quibus gestae sunt res, ad pulchri sensum quasi per ludum accommodant; quo sit, ut alias res cum falso quodam colore describant, confingant alias, imo alias aetati non ignotas taceant, quum fabulas usu receptas ne attingant quidem. Itaque etiamsi Homericò tempore Indiam non ignorassent Graeci, tamen dubium esset, num epici poëtae eam memorassent, vel ex tota, quam haberent, notitia descripsissent: quam quidem leviter tantum et obscure Homerus indicat his verbis Od. I. 23—24:

*Αἰθιοπες, τοὶ διχρὰ δεδαλῆται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἳ μὲν δυσσομένον Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνόντος 1).*

Ipsum nomen post plura demum saecula nuncupatur.

- 1) Quae explicatio saepius prolata, licet certa non sit, tamen praeter ceteris, quas VV. DD. proposuerunt, maxime placet. Nam Graecos aliqua fuisse sed ea obscura Indiae notitia imbutos, omnino mirum non est, quum merces Indicas Indicis nominibus appellatas (*μυσσίτρος, ἑλίφας*) communi Homericæ aetatis in usu fuisse videamus. Neque in Aethiopum nomine est quod miremur: quo non Arios Indos, sed Aborigines illos Afris similes poëta signi-

Verum enim vero circa olympladem L. et LX. Graecorum studia litteraeque omnino immutantur. Defloruit epica poësis. Vera rerum natura, quae poëtis non insciis adeo

fiat, quorum sedes multo latius quam postea Homérico tempore patuisse non difficile est arbitrato. Ipsae Indorum litterae aetate multo inferiore fabulis abundant, quibus Aborigines genere discrepantes et odiosi Indis describantur. Fieri aliter vix potuit, quam ut prae ceteris fabulae illae ad terras occidentales transferrentur: id quod maxime eo fit probabile, quod etiam ii, qui Indicas res primi tractaverunt, Scylax, Hecataeus, Herodotus, Ctesias, id maxime agunt, ut fabulosas illas gentes describant, et quod tum has, tum Indos in universon appellat Aethiopes. Herodotus, quasi Homerum tecte significet, *Αἰθίοπας ἀπ' ἡλίου ἀντρολίον* Indis finitimos esse dicit (VII. 70.), et ipsis Indis praeter Daradas omnibus nigrum colorem attribuit (*τὸ χροῖμα πορφυροῦ ὁμοῖον πάντες καὶ παρὰ τὴν Αἰθίοψαν* III. 101.); idem tamen Aethiopes et Indos primus accuratius distinxit. Sed etiam apud Ctesiam multi reperiuntur loci, quibus Indos Aethiopum nomine appellavit, quod igitur nomen in universon Photius videtur delevisse. Neque ante Alexandri tempus accurate distinguuntur nomina, quo nimirum latere Graecos iam non potuit Indorum atque Afrorum diversitas: ab hoc tempore Africae genti nomen Aethiopum ut proprium manet. Sed mira quaedam confusio pristino ex usu orta est: eas enim res Indicas, quas antea Aethiopicas scriptores appellaverant, ad Aethiopiam referre geographi solent, ut etiam gentes multas duplicatas videamus, alteram in India, alteram in Aethiopia habitantem, et ut ipsa nomina Indica in Aethiopia inveniamus. Exempli quaedam adiungamus: Ctesias martichoram Indicam memoraverat, et quod addidit *Ἰλλυριοὶ δὲ ἀνδροποτάγον* documento est, nomen aut Indicum aut Persicum esse (Ind. 7. cf. Bähr. p. 354.); Plinius, dum Aethiopiam describit, ibi esse martichoram dicit, ad ipsum Ctesiam auctorem provocans (h. n. VIII. 30. 3.), in qua re vix potest dubitari, quin voce Aethiopiae de India Ctesias usus sit. Scylax in descriptione Indiae (ap. Philostr. v. Apoll. III. 14, Tzetz. Chil. VII. 144. seq.) de Sciapodum fabulosa gente scripserat, quam ab Hecataeo (265. Klaus.) *Ἰθρος Αἰθιοπικόν* vocari videmus, quo nomine is, qui Scylacis auctoritatem sequi solet, vix aliud atque *Ἰθρος Ἰνδικόν* significare voluit. Neque Ctesias (Plin. h. n. VII. 2. 16.) gentem illam in India esse ignorat, sed Antipho Libycam eam appellat, dum ad ipsum Ctesiam provocat (*Κτησίας ἐν τῷ περὶ τὴν Αἴαντα*, Suid. Harpocrat. s. v. *Σκίποδες*), et scho-

Iudibrio fuerat, graviter et diligenter exquiri coepit. Sed dum poësis studium scriptores relinquant, res ab antiquis poëtis fictas credere non desinunt, quo factum est, ut

Hasta ad Aristoph. av. 1552 etiam γένος δὲ, inquit, ἔστι τῶν περὶ τὸν δυτικὸν ὠκεανὸν πρὸς τῇ κεκαυμένῃ ζωῇ, deinde qui Libyam descripserunt, inter Libycas gentes eam enumerant, quum alii rursus in India eam esse noverint. Cf. Eudóx. ap. Plin. h. n. VII. 2. 17. Cuius ipsius et aliarum fabularum originem ne conciliamus duplicem esse, ipsa mira fabulae ratio nos prohibet. Tum Ctesiae quaedam narratio exstat (Ind. 14.), qua fabulosum Indiae fontem descripsit, quem alii scriptores esse in Aethiopia ipsius Ctesiae auctoritate firmare student. Cf. Bähr. ad Ctes. p. 309. Ctesias de Cynamolgis Indicis dixit, ipsum nomen Indicum esse affirmans (ἐν λόγοις Ἰνδικοῖς Aelian. h. a. XVI. 31., Pollux onomast. V. 5. 41.), Agatharchides (de rubro mari p. 44. Huds.) hunc Ctesiae locum ad verbum paene exscripsit, sed Cynamolgos inter Aethiopicas gentes collocavit, neque aliter Diodorus III. 31. Quo tamen loco Agatharchides non Ctesiam, sed Hecataeum fortasse secutus est, quem orientales terras accuratissime descripsisse opinatur. Varias deinde fabulas de crocotta fictas hisdem fere verbis repetere solent et qui Aethiopiam et qui Indiam tractaverunt: tamen sicut fabulae ita etiam nomen ab Indis originem habet, quum in sanscrita voce *carataka* (i. e. canis aureus) litteras T et K inverso ordine collocaverint Graeci, ut nomen ad similitudinem vocum *κροκόδειλος* aliarumque reddant.

Deinde facillimum erat, res Indicas et veras et fabulosas sicut in Aethiopiam, ita etiam in Libyam referre, quoniam Libya erat vera et germana hominum fuscorum sive Aethiopum sedes. Prima est ea descriptio Libyae, quae apud Herodotum IV. 168 — 199. legitur, qua miro modo res Africae et Indicae permiscuntur, ut interdum altera pars ab altera non sine magna difficultate internoscatur. Exempli gratia ad Indicas res pertinet hic locus c. 192: *Ἰλαφος δὲ καὶ ὁς ἄγρος ἐν Λιβύῃ πάμπαν οὐκ ἔστι*, cf. Ctes. Ind. 13. cum annot. Bährii. Deinde Herodotus transit ad commemorandas tres species murium Libycorum, quarum alteram describit his verbis: *οἱ δὲ ζῆγρις τὸ δὲ οὖνομα τοῦτο ἔστι μὲν Λιβυκόν, δύναται δὲ κατ' Ἑλλάδα γλῶσσαν βουρὸς*. Cf. Hesych. s. v. *ζῆγρις*. Mire profecto voce *ζῆγρις* pseudo-Libya res tam diversae significantur, et *μῦς* et *βουρὸς*, et vix potest cogitari, idem miraculum in duabus linguis inveniri. Attamen sanscrito vocabulo *giri* masculino significatur *δρὸς*, *βουρὸς*, feminino *μῦς*; et ipsum vocabulum *giri* (no-

Σκύλαξ παλαιὸς λογογράφος, a Strabone (p. 638.) Σκύλαξ παλαιὸς συγγραφεὺς commemoratur, quamquam alio loco (p. 583.) periplus quoque eum, qui superest, Strabo non recte ei attribuit. Intelligimus autem ex illis locis, Scylacem praeter Indum, Caspapyrum et Pactycam terram plura de fabulosis Indiae gentibus dixisse, ex quibus apud Philostratum memorantur Σκιάποδες, Μακροκέφαλοι, apud Tzetiam Σκιάποδες, Ψιόλιχνοι, Μονόφθαλμοι, Ἐνοτοχοῖται vel Ἐνοτίχοιτες.

Scylacem in India describenda Hecataeus Milesius, Hecataeum Herodotus sequitur, qui ubi Persiam descripsit, rerum Indicarum brevem enarrationem addidit (III. 98—106). Enumerantur autem ab Hecataeo in eo libro, qui inscriptus est γῆς περίοδος, haec nomina: Ἰνδός, Ὠρίαι ἔθνος παρὰ Ἰνδὸν ποταμόν, Καλατίαι ἔθνος Ἰνδικόν, Κασπάπυρος πόλις Γανδαρική, Ἀργάντη πόλις Ἰνδίας, (Fragm. 174—179. Klaus.): quibus addendi sunt Σκιάποδες (fr. 265.) et ut probabile est Pygmaei (f. 266.). Apud Herodotum memorantur (Ἰνδός) ποταμός III. 98, Κασπάπυρος, ἡ Πακτυκὴ χῶρα III. 101, Γανδαριοί III. 91, Καλαντίαι sive Καλατίαι III. 38. 97, Παδαῖοι III. 99. Denique et Hecataeus et Herodotus deserta arenosa in India esse uno ore referunt (Hecat. 175, Her. III. 98, 102). Tantus trium scriptorum consensus, qui etiam in reliquiis tam paucis satis perspicitur, causam iam praebet gravissimam, ut primum reliquis duobus auctorem fuisse arbitremur. Accedit, quod nomina nulla varietate pronuntiant. Nam Indicum nomen *Casjapapura* in vocem *Κασπάπυρος* immutaverunt, quae mutatio in ore Graeco minime erat necessaria. Tamen in hunc modum et Hecataeus nomen pronuntiat, et Herodotus non solum ubi Scylacis iter describit (IV. 44.), sed etiam ubi sua ipsius cognitione eum uti putares (III. 101.): nam quod nunc in Herodoti editionibus scriptum videmus, *Κασπάπυρος*, quia nomen sine ulla causa ita corrumpitur, in solos librarios conferri potest. Sciapodum Indicum nomen est ignotum, conversum foret *K'ájápada*; utcunque erit, variis

tamen modis Indicum nomen poterat graece exprimi. Neque minus nomen *Καταΐται* Hecataeus et Herodotus ex eodem fonte videntur hausisse, praecipue quum graecum nomen indico nondum noto minime possit ad litteram respondere. Deinde Scylacem et Hecataeum plane congruere, Athenaeus quoque (II. p. 70.) confirmare videtur, quum ex Scylace (Σκύλαξ ἢ Πολέμων) haec afferat: ἐντεῦθεν δὲ ὄρος παρῆ-
τεινε τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὑψηλὸν τε καὶ
δασὺ ἀγρίῃ ὕλῃ καὶ ἀκάνθῃ κυνάρῃ, et ex Hecataeo quae
sequuntur: καὶ περὶ τὸν Ἰνδὸν δὲ φησι ποταμὸν
γίνεσθαι τὴν κυνάραν. Ex Hecataeo abrupta tantum no-
mina et dicta supersunt, Herodoti autem ipsa ratio, qua
res enarrandas disposuit, coniecturam propositam reddit
probabilem. Nam pauca de India in universam praefatus, ab
Indo descriptionem incipit, ex quo disponit ceteras gentes;
deinde Caspapyrum reversus ab hac urbe ultimae narratio-
nis locum definit. Et Herodotum de aliis quoque rebus non
sua semper cognitione, sed etiam Hecataeo saepe auctore
esse usum, quoniam res manifesta est et confess⁴⁾, quum
alibi, tum etiam hoc loco iis, quae veteres scriptores nar-
raverant, quasi fundamento usus, ex Persis ea exquisi-
visse videtur accuratius. Ad hanc percontationem solum,
aut ad ultimam rem, quam narrat, referri potest, quod di-
cit ὡς λέγεται ὑπὸ Περσέων, ὡς Πέρσαι φασί III. 105., quae
verba id quod exposuimus, incerta reddere non possunt.

Hoc modo quum Hecataeum et Herodotum Scylacis
vestigia ubique persequi videamus, dubitare licet num no-
titiam Indiae eam, quae in Graecis antea fuerat, in ulla
parte auxerint. Quod etiam minus expectari potest de
iis, qui Hecataei aequales erant vel successores, de Dio-
nysio Milesio, de Charone Lampsaceno, de Hellanico Le-
sbio, quibus Persica, quae conscripserunt, Dionysio etiam
geographicus liber (περιήγησις τῆς οἰκουμένης et Charoni

4) Ukert: Untersuchungen über die Geographie des Hecataeus und
Damastes. p. 18. seq.

Αἰθιοπικά (cf. Suid. s. v. *Χάρων*) occasionem Indiae breviter describendae offerre poterant. Neque tamen ullus, qui huc spectet, locus servatus est.

Hunc primum ordinem scriptorum, quibus in Indicis rebus enarrandis omnibus Scylax fuit auctor, alter rerum Indicarum indagator *Ctesias* sequitur. Cuius relatio quatenus ex Scylace pendeat, cui popularis *Cnidius* vocari potest, relinquatur h. l. in dubio: scimus autem pro certo, inveniri multas res, quas *Ctesias* refert, iam memoratas a Scylace. Quo pertinent *Σκιάποδες* (Scylax ap. Philostr. Apoll. III. 14, Tzet. Chil. VII. 629. seq., Ctes. ap. Suid. et Harpocrat. s. v., Plin. h. n. VII. 2. 16.), *Υιόλιτροι* (Scyl. ap. Tzet. chil. 631. 638, Ctes. Ind. 31.) *Ἐνοίχτορες* (Scyl. et Ctes. l. l.). Utcunque haec res se habet, vera natura narrationis *Ctesiae* convenit cum Scylace, quum uterque res miras et monstruosas describere soleat. Iniuste tamen, quod mera mendacia fuderit, veteres scriptores plerique omnes *Ctesiam* increpitant atque incusant: sola enim ea narravit, quae ex Persis audivit, quibus fortasse addidit nonnulla, quae apud Scylacem legit. Hodie constat inter omnes, quos litterae Indicae non latent, plurimam partem narrationum *Ctesiae* cum Indicis opinionibus congruere, et propter hoc solum vituperandus videtur, quod quin verae sint illae fabulae, nullo modo dubitans, sese ipsum res incredibiles vidisse interdum affirmavit. Neve omittamus, librum *Ctesiae* ipsum non superesse praeter eam partem, quae fabulis maxime abundat, et mire malam esse epitomen Photii, qui Indica, meliore parte praetermissa, in similitudinem libri fabularum formaverit. Quod intelligitur ex Ind. 8: *Λέγει περὶ τῶν Ἰνδῶν ὅτι δικαιοτάτοι καὶ περὶ τῶν ἐθνῶν καὶ νομίμων αὐτῶν* et ex Ind. 14: *Πολλὰ δὲ λέγει περὶ τῆς δικαιοσύνης αὐτῶν καὶ τῆς περὶ τὸν σφῶν βασιλεία εὐνοίας καὶ τῆς τοῦ θανάτου καταστροφῆς*. Tamen Indiam aliqua ex parte recte et perfecte eum descripsisse, inconsideratum foret contendere, quum ethnographiae, naturalis historiae, imprimis geographiae vix aliam atque

mythicam partem noverit: ipsius terrae ad Indum sitae, quam Scylax accuratius iam exploraverat, Ctesias, si quidem reliquias Indicon sequimur, fuit ignarus. Itaque fortasse nihil Indiae notitiam provexit, sed etiam ad inferiorem locum revocavit.

Deinde usque ad Alexandri tempus Graeci, quod sciamus, de India certiores non facti sunt: itaque ei, qui Indicas res per occasionem tractaverunt, priores illos scriptores videntur secuti esse. Sed ex ea, quam aliunde novimus, litterarum ratione concludere licet, eos Herodotum potius quam Scylacem et Hecataeum secutos esse. Inde igitur ducendum est id, quod Eudoxus Cnidius et Ephorus Cumanus de India tradiderunt.

Per haec duo fere saecula Graecos, ut prae ceteris hanc terram cognoscerent, fortuna mirifice iuverat: quam quidem alter ipse viderat scriptor, alter quum in aula finitimi regis per multos annos versaretur, accuratius poterat exquirere: quam rem si ponderamus, Indiae cognitionem videntur satis exiguum consecuti esse. Documento sunt multi errores eique mira ignoratione omnium rerum Indicarum orti, per quos Alexander in expeditione Indica lapsus est.

Ab *Alexandro* alterum tempus cognoscendae Indiae incipit, quo Graeci Macedonesque, quorum observandi ars et iudicium adoleverant, res eas potissimum describunt, quibus ipsi interfuerunt. Terras ad Indum sitas usque ad Vipâçam et ad Indi ostia explorant: et quamquam easdem Scylax iam viderat, tamen aetatis indole atque observatione penitus mutata, Macedones alio modo atque ille res Indicas describunt. Cuius rei sibi ipsi videntur conscii fuisse; nemo enim Scylacem vel Hecataeum, Herodotum vel Ctesiam memoravit. Omnes autem, qui hoc tempore Indicas res scripserunt, quum ipsi modo eas terras viderint, quae cis Vipâçam sitae sunt, tamen multa tradunt de toto illo spatio, quod inter Himâlajam et Taprobanen extenditur. Sed in hac parte fides eorum est exigua. Nam etsi solum id

referunt, quod ex Indis audiverunt, sano tamen in hac re iudicio carent. Idem tum factum est, quod fieri solet, quum subito terrarum notitia in immensum augetur. Alexandri enim comites tantum fere, quantum antea per saecula Graeci, aut novum invenerant, aut obscurum primi accuratius exploraverant: ita id quod antea in animis Graecorum interfuerat inter verum et falsum, inter credibiles res et fidem excedentes, quasi corrui: multas enim res praecipue in India ipsis oculis viderant, quas Graeci in patria relictis incredibiles et saeculis postea critici mera mendacia esse existimabant. Et quum tantam molem rerum inventarum viri docti statim scientia metiri et examinare non possent, neque ad certas leges revocare, norma quaedam deesse incepit, ad quam verum et fictum posset internosci. Ita factum est, ut nimis faciles essent ad credendum id quod Indi vaga cogitatione sibi finxerant: qua credulitate ad prima criticae artis initia revertuntur. Accessit, ut plures ex militaribus illis scriptoribus quum eruditionis expertes et ignari essent, etiam magis iudicio carerent. Neque prior illa causa credulitatis Alexandri solum scriptoribus, sed etiam Megastheni contigit, qui tamen non carebat eruditione et doctrina.

Nemo ignorat, periisse libros Baetonis, Diogneti, Nearchi, Onesicriti, Aristobuli, Clitarchi, Androstheneis ceterorumque Alexandri comitum omnium, qui de Alexandro vel de India scripserunt: attamen tantum superest, ut concludere possimus, ad veritatem eos retulisse non solum quae ipsi viderunt, sed etiam quae auditu cognoverunt, i. e. non nimium eos narrasse. Alia est quaestio, num satis retulerint, ut sufficiat Indicae terrae gentisque descriptio. Quod quantum de hac re potest iudicari, negandum est. Nam etsi topographiam non sine diligentia quadam exposuerunt, quia prae ceteris locos cognoscere erat militum, tamen levius eas res, quae ad naturalem historiam pertinent, ipsam gentem levissime tractaverunt. Facilitas quaedam mentem moresque alienae gentis explorandi et cogitatione

assequendi, quae Graecis omnino deest, maximo apud illos scriptores desideratur. Quorum ex libris intelligimus, armorum strepitum iis obtudisse observandi aciem et quietem et constantiam: qua re factum est, ut eas tantum res animadvertenter, quae a moribus Graecis maxime abhorrebant, et quae maxime mirae erant. Ne gravissimas quidem res, quae ceteris omnibus quasi fundamento sunt, deorum cultum et tribuum institutionem perspexerunt, alterum enim perperam perceperunt, alteram etsi in parte quadam terrae ad Indum sitae valebat, omnino neglexerunt. Ita illi scriptores, sicut ipse Alexander Indiam attigit potius, quam perlustravit, non absolverunt Indiae notitiam, sed solum inchoarunt, quum Indiae solam partem ex parte tantum describerent,

Tantam talemque Indiae cognitionem ante Megasthenem Graeci consecuti erant.

II. De Megasthene.⁵⁾

1. De Indico Megasthenis itinere.

Alexandri mortem quum in Persicis terris tum in India omnium rerum mutatio secuta erat. In India enim

5) De Megasthene in universum scripserunt:

G. I. Vossius, de historicis graecis. Lugd. Bat. 1651. p. 69 — 70, Lips. 1838. p. 104—105.

Fabricius: biblioth. graec. Ed. IV. 1793. T. III. p. 45.

Heeren: de Graecorum de India notitia. Comment. Goetting. X. 1791. p. 140—141.

Robertson: an historical inquisition concerning the knowledge which the ancients had of India. Basil. 1792. p. 32 — 35, vers. germ. (Berol. 1792.) p. 34. seq.

St Croix, examen critique des anciens historiens d'Alexandre le Grand. Ed. II. 1804. p. 733—737.

Wahl: Erdbeschreibung von Hindostan. 1803. T. I. p. 181—183.

K'andragupta rex Prāk'jarum⁶⁾ imperium per magnam Indiae partem protulerat, eodem fere tempore, quo Seleucus orientalibus Antigoni provinciis occupatis magnum regnum sibi condiderat. De terris in finibus Indiae et Persiae sitis, quas Alexander occupaverat, paulo ante Antigonum mortuum bellum exortum est. De quo quas sententias inter se vehementer repugnantes VV. DD. proposuerunt, h. l. non possumus non paucis examinare. Historiarum enim scriptoribus iamdiu constare videtur, Seleucum illo bello in mediam Indiam, ulterius certe quam Alexandrum progres-

Vincent: periplus of the Erythrean sea 1807, T. II. p. 18—20.
Biographie universelle, ancienne et moderne. Paris. 1821. T. XXVIII.
p. 111—112. (M. B—n.)

Schoell: histoire de la littérature Grecque. 1824. T. III. p. 383—394.

Clinton: fasti Hellen. 1830, T. III. p. 482—483.

A. G. a Schlegel: Ueber die Zunahme und den gegenwärtigen Stand unserer Kenntnisse von Indien. Commentatio inserta calendario Berolinensi anni 1829. p. 32—35.

P. a Bohlen: Das alte Indien. 1830. T. I. p. 68—69.

Ritter: Erdkunde. 1835. Asien T. IV. p. 481—482.

Benfey: Indien. 1840. (*Ersch und Gruber*: Encyclopädie der Wissenschaften und Künste. Sect. II. T. XVII.) p. 68.

Forbiger: Handbuch der alten Geographie 1842. T. I. p. 156.

Lassenius, qui passim in libris fere omnibus, quos conscripsit, de Megasthene disseruit, ex toto de eo dicet in altera parte voluminis primi antiquitatum Indicarum.

- 6) K'andraguptae nomen a Graecis pronunciatur Σανδράκουτος, Σανδράκουτας, Σανδράκουτος, Ἀνδράκουτος, accuratissime Σανδρόκυντος. Cf. Schlegelii bibl. Ind. I. 245. — Prāk'jue (i. e. orientales) a Strabone, Arriano, Plinio nuncupantur Περσῖνοι, Prasii, a Plutarcho Alex. 62, Περσῖνοι, quo nomine etiam Aelianus saepius usus est, a Nicolao Damasc. ap. Stob. floril. 37. 38. Περσῖνοι, a Diodoro XVII. 93. Βέρσῖνοι, a Curtio IX. 2. 3. Pharrasii, a Iustino XII. 8. 9. Praesides. Propius ad sonum vocis sanscritae prāk'ja nomen reddere Megasthenes studuit: nam in hunc modum apud Aelianum h. a. XVII. 39. nomen pronunciavit, Πραζιανός. Et pro eo nomine, quod nunc apud Stephanum Byz. legitur, Περσῖνοι, quum inter voces Πραζῖλοις et Πραζῖ collocatum sit, restituendum videtur Πραζῖνοι.

sum esse; tum usque ad Gangem, tum ad Pât'aliputram; tum ad ipsa ostia Gangis eum pervenisse contendunt. Neque potest dubitari, quin magis et dubitassent de ista sententia et eandem spectavissent, nisi *Lassenius*, quocum *Schlegelius* consentit, argumentis ex Indico quodam libro additis, rationes historicis conturbasset.⁷⁾

Quin facta sit expeditio bellica, nemo dubitat. Cuius rei testes sunt *Appianus* Syr. 55. et *Iustinus* XV. 4. 12. *Iustinus* tradit haec: (*Seleucus*) transitum deinde in Indiam fecit, quae post mortem *Alexandri*, veluti cervicibus iugo servitutis excusso, praefectos eius occiderat. Auctor libertatis *Sandrocollus* fuerat et postquam ab hac re degressus de K'andragupta dixit, narrare pergit in hunc modum: cum quo facta pactione *Seleucus*, compositisque in oriente rebus, in bellum *Antigoni* descendit. XV, 4. 21. Quem locum qui perlegerit, haud alicuius momenti bellum fuisse suspicabitur, et ipse *Iustinus* se leve bellum existimasse et in finibus tantum Indiae gestum, satis indicat his verbis: (*India*), quae post mortem *Alexandri* veluti cervicibus iugo servitutis excusso, praefectos eius occiderat, ex quibus apparet, nomen Indiae h. l. ad eam solam partem spectare, quae ad Indum est sita. Quid, quod ipse *Iustinus*, vel qui *Iustino* auctor fuit, *Seleucum* in terras Gangeticas progressum esse aperte negat, quum de *Semiramide* I. 2. 10. haec retulerit: Sed et Indiae bellum intulit, quo praeter illam et *Alexandrum Magnum* nemo intravit? *Seleuci* igitur expeditionem tam levem esse arbitratur, ut ne *Alexandri* quidem bello Indico par sit.

Alter scriptor, qui hoc tempus tractavit, *Appianus*, res a *Seleuco* gestas enumerat Syr. 55., aperte operam dans, ut eum quam maxime efferat. Ibi legimus haec: καὶ τὸν Ἰνδὸν περάσας ἐπολέμησεν Ἀνδροκόττῳ, βασιλεῖ τῶν περὶ αὐτὸν Ἰνδῶν, μέχρι φίλιαν αὐτῷ καὶ χηδὸς συνέθετο. Quum

7) Lassen: De pentapot. Ind. 61, A. G. a Schlegel: Berliner Kalender. 1829. p. 31. Contra dixit Benfey: Hall, Encyclop. s. v. Indien. p. 67.

finem expeditionis in laudatione ista silentio praetermiserit, et hoc solum de Seleuci rebus gestis tradiderit *μέχρι γαίαν αὐτῷ καὶ κῆδος συνέθετο*, apparere videtur, res describendas non gloriosas fuisse: nam si usque ad Gangem Seleucus venisset, hoc commemorare aptissimum erat ei fini, ad quem Appianus tendebat. Sed Appianus quoque leve fuisse et solis in finibus gestum bellum existimavit: K'andraguptam enim, potentissimum regem, cui terrae ad Indum sitae non multum valebant, appellavit *βασιλέα τῶν περὶ τὸν Ἰνδὸν Ἰνδῶν*.

Qui tertius res Seleuci copiose narravit, Diodorus, no verbum quidem de Indica expeditione dixit. Neque quidquam de Seleuco addidit alio loco, quo recepit hanc Megasthenis sententiam (II. 37.): *διὸ καὶ τῆς χώρας ταύτης (scil. τῶν Γαγγαριδῶν) οὐδεὶς πώποτε βασιλεὺς ἐπὶ πλὴν ἐκράτησε. — Καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἀπάσης τῆς Ἀσίας κρατήσας, μόνους τοὺς Γαγγαρίδας οὐκ ἐπολέμησε*, quam tamen sententiam, quum Megasthenis eam esse non dixerit, etiam suam ipsius esse Diodorus indicavit.

His igitur expositis manifestum est, eos scriptores, qui Seleuci res ceteroquin bene cognitae habent, Indicam eius expeditionem prorsus ignorasse. Neque minus, qui rerum Indicarum periti fuerunt. Megasthenes, si narrationum rationem spectas, eo tempore in Indiam legatus profectus esse videtur, quo reges inter se in amicitia erant, i. e. post bellum finitum: narrat tamen ipse, praeter Alexandrum nunquam hostem esse in Indiam profectum. Sed etiamsi legationem ante ortum bellum ponamus, mirum tamen est, quod Strabo, Arrianus, Diodorus nihil de Seleuco addiderunt. (Strab. 686, Arr. Ind. 5. 7, 9. 10—11, Diod. II. 37.) Quos tamen, sicut Diodorum, Gangeticae expeditionis ignaros fuisse, ex locis compluribus perspicuum est, quibus illius mentio fieret necesse erat. Uterque enim quotiescunque Alexandri expeditionem memoravit, ne verbum quidem de Seleuco addidit, Indiam usque ad Vipacā uterque dixit notam esse, reliquam partem non cognitam

(Strab. 702, Arr. Ind. 6. 1.); Arrianus Ind. 5. 3. suspicatur, Megasthenem non multum Indiae peragrasse *πλὴν γὰρ ὅτι πλεῦνα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου ἐπελθόντες*, quo loco Megasthenem cum Seleuco comparare multo et facilius erat et aptius; Strabo, qui idem Seleuci imperium p. 689. Macedonicum appellavit, tamen Alexandrum spectans Macedonicam pluries expeditionem memorat (686, 689, 699.), quam igitur cum alia confundi non posse confidit, Menandrum cum solo Alexandro comparat, et quasi admirabile et inauditum sit, eum ipsam Vipācam transiisse et pervenisse usque ad Iamunam narrat. (Strab. 516 cf. Lassen, zur Geschichte der Griechischen und Indoscythischen Könige p. 231.) Neque Plutarchus magna Seleuci expeditionis Indicae gnarus est; nam de magno Prāk'jarum exercitu locutus addit haec: *καὶ κόμπος οὐκ ἦν περὶ ταῦτα. Ἀνδροκόττος γὰρ ὕστερον οὐ πολλῶ βασιλεύσας Σελεύκῳ πεντακοσίους ἐλέφαντας ἐδωρήσατο, καὶ στρατοῦ μυριάσιν ἐξήκοντα τὴν Ἰνδικὴν ἐπῆλθεν ἅπασαν καταστρεφόμενος*. Alex. 62. Neque ceteri rerum Alexandri scriptores ne levissime quidem indicant, aliud post Alexandrum gravius bellum in India esse gestum. Tamen tantae rei memoriam, quae Macedonibus et Graecis nescio quos spiritus attulisset, illo tempore interriisse, vix potest cogitari. Interire quidem potuit eorum memoria, quae Graeci Bactriae reges in India gesserant, quum Bactriani immenso spatio et per multas barbaras gentes a societate Graecae vitae Graecarumque litterarum exclusi essent: contra Seleuci tempore Macedones disiecti ipso bello conveniebant, ita ut quae alii gesserant, aliis totique Graeciae esse incognita non possent.

Si examinamus hoc alterum, quam fidem expeditio in Gangeticas terras facta per sese habeat, hanc nullam omnino esse videmus. Nam Alexandri bellum documento iam fuerat, Indicum bellum non brevi tempore ad finem posse perducī: attamen, etsi cum regibus populisque exiguae potentiae Alexander pugnauerat, non amplius quam ad Vipācam erat progressus, et de magno Prāk'jarum exercitu

certiores facti, invicti milites animum demiserant. Seleuco regnante Prāk'jarum imperium tanto maius erat factum, quanto inferior Seleucus erat Alexandro. Accedit, quod in orientalibus regni finibus Antigonus ei hostis erat, cui ut Seleucum ex provinciis sibi ereptis expelleret, nihil nisi otium deerat. In tantis angustiis versatus quomodo in Gangeticas terras poterat tantam expeditionem suscipere, cui ne Alexander quidem par fuerat? Certius est argumentum in pace, quae detrimento non parvo Seleuci facta est, quum non modo eis terris Indicis, quas Alexander expugnauerat, sed etiam Arianæ magna parte cederet⁸⁾: cuius damni tota compensatio D elephantis fuerunt, quorum K'andraguptas habebat novem millia. Plin. h. n. VI. 22. 5.

Ita quum ex omni parte multae causae conveniant, quae Seleucum in interiorem Indiam profectum esse negent, coniecturae illius solum argumentum est Plinii locus (h. n. VI. 21. 8.), quo postquam ex Baetone et Diogneto spatia a portis Caspiis usque ad Vipâçam enumeravit, Plinius addidit hæc: *Reliqua inde Seleuco Nicatori peragrata sunt: ad Hesidrum CLXVIII. mill., Iomanem annem tantundem. Exemplaria aliqua adiiciunt quinque mill. pass. Inde ad Gangem CXII. mill. Ad Rhodapham CXIX. mill. Alii CCCXXV. mill. in hoc spatio produnt. Ad Calinipaxa oppidum CLXVII. D. Alii CCLXV. mill. Inde ad confluentem Iomanis annis et Gangis DCXXV. mill. Plerique adiiciunt XIII. mill., ad oppidumque Patibothra CCCXXV. Ad ostium Gangis DCXXXVIII. mill. pass.* Si qui forte putent, tam accurate Plinium scripsisse, ut rem omnibus veteribus ignotam solus possit confirmare, constantiae causa usque ad ostia Gangis Seleucum progressum esse agnoscant: quod certe patet ex voce „*reliqua*“, si cum iis, quae sequuntur, coniungitur. Ad hanc difficultatem accedit altera in voce peragrarè posita: nam peragrarè non est vo-

8) Strab. 689: ὑστέρων καὶ τῆς Ἀφγανῆς πολλὴν ἰσχύον οἱ Ἰνδοὶ λαβόντες: παρὰ τῶν Μακεδόνων. Cf. Strab. 724, Plut. Alex. 62, Iustin. XV. 4. 21, App. Syr. 55, Plin. VI. 22. 7, 23. 9.

cabulum, quo solo expeditio bellica significetur. Contra facile intelligitur, alio quoque modo istum locum posse explicari, ita quidem, ut Plinio negligentia quaedam et ambiguitas orationis imputetur, sed quis est, qui neget, Plinium sexcenties negligenter et ambigue scripsisse? Seleuco Nicatori est dativus commodi, qui dicitur: pro Seleuco reliqua peragrata sunt. Quae explicatio ab omni parte probatur: Megasthenes enim, Deimachus et Patrocles pro Seleuco Indiam peragraverunt, quos tamen ipsos Plinius brevitatibus causa non enumeravit, eodem modo, quo antea Alexandrum, h. l. Seleucum memorans. Deinde etiam Megasthenem scimus spatia ab Indo secundum viam regiam usque ad Pataliputram et ad ostia Gangis enumerasse, quae quidem Strabo, quum solam Indiae longitudinem indicare sibi proposuisset, non tam accurate quam Plinius retulit. (Strab. 689. cf. 69. Arr. Ind. 3. 7.) Explicationis nostrae aut documentum aut refutatio erit numerorum, qui apud Plinium et Strabonem leguntur, convenientia aut discrepantia. Sed ei numeri, qui ad priorem viae partem usque ad Pataliputram pertinent, inter se comparari non possunt: etenim Plinius in aliis libris alios jam invenit numeros, et quos tradit, maximam partem falsos et immodicos esse apparet: neque possunt ad plenum stadiorum numerum revocari praeter DCXXV. mill. pass., quae accurate V. millibus stadiorum respondent. Attamen fieri fortasse poterat, ut veri numeri restituerentur, nisi Rhodaphae et Calinipaxae urbium obscuritate firmum quoddam fundamentum emendationi deesset. Certius iudicari potest de altera viae parte, quae est a Pataliputra usque ad ostia Gangis: quam Plinius DCXXXVIII. mill. pass. tradit efficere. Neque quisquam, hunc quoque numerum falsum esse, non videt; nam quum spatium illud incertius esset cognitum, plenus stadiorum numerus referri debebat. Sed legendum est DCCXXXVIII., de qua emendatione vix quisquam dubitabit, qui stadiorum et passuum comparisonem semel instituerit: nam et paullulum tantum immutatum est, et nume-

novimus satrapiam Arachosiae et Gedrosiae adeptum esse olympiadis CXIV. anno altero, quam etiam obtinuisse eum olymp. CXVI. anno primo ex Diodoro (XIX. 48.) discimus: sed amplius veteres nihil de eo tradiderunt. Neque certius ex reliquiis Indicon de vita Megasthenis iudicari potest. Id quod scire gravissimum est, num Alexandri expeditioni Indicae iam interfuerit, dubium est vel potius ad fidem difficile. Cui coniecturae hoc solum ansam dare potest, quod Nilum et Danubium cum Indo et Gange comparavit (Arr. exp. Al. V. 6. 10.), sed quum comparatio ista fortasse solius Eratosthenis sit, quem una cum Megasthene Arrianus laudavit, deinde, quum ne levissime quidem, sese illi expeditioni interfuisse, ullo loco indicaverit, postremo, quum per errorem Vipâçam dixerit in Irâvatim influere, (Arr. Ind. 4. 8.), de qua re Alexandri comites omnes consentiunt, nihil fere est illa coniectura incertius.

Neque hoc alterum certius potest expediti, quae fuerit causa, ob quam Seleucus legatum ad K'andraguptam miserit.¹¹⁾ Eadem in dubitatione tempus legationis relinquitur: quum autem dubitari non possit, quin missa sit inter amicitiam regum, existimandum est, eam pertinere ad id tempus, quod inter pacem factam et K'andraguptam mortuum vel inter annos CCCII. et CCLXXXVIII. interest. Qua in re dubia minime errabimus, si medium annum i. e. CCLXXXV. a. Chr. (Olymp. CXXI. ann. II.) statuerimus.¹²⁾

11) Parum expedit hanc rem Plinius hoc loco: *India patefacta est — et aliis auctoribus Graecis, qui cum regibus Indicis morati (sicut Megasthenes et Dionysius a Philadelpho missus ex ea causa) vires quoque gentium prodidere.* VI. 21. 3.

12) Clinton. fast. Hell. III. p. 482. not. z. Megasthenem Indica conscripsisse contendit paulo ante annum CCCII, sed confidit perperam, missum esse Megasthenem, ut pacem conficeret. Quae coniectura ad veritatem minime videtur accedere; primum enim nusquam memoratur, Megasthenem pacis interpretem fuisse, deinde Pataliputram profectus est ibique diutius moratus, postremo eiusmodi est narratio, ut intelligamus, Megasthenem amice et sine ulla dissimulatione exceptum fuisse.

Paulo certius quam de anno, de tempore anni dici potest: nam ex eo, quod de latitudine Gangis et Çôn'ae retulit¹³⁾, intelligimus cum pluvio tempore Pât'aliputrae fuisse. Qua quidem re non probatur, non diutius ibi eum moratum esse: imo exstat causa, licet sit levior, ob quam putes eum Pât'aliputrae fuisse iam veris tempore. Descripsit enim conventum Brahmanarum¹⁴⁾, qui anni Indici die primo (i. e. mense K'aitra vel Martio) convenirent, ut de anni temporibus vaticinarentur, i. e. ut calendarium constituerent.

Minus est dubium, quas Indiae partes viderit. Et per sese et quia accuratius, quam ullus Alexandri comes vel alius Graecus, Cabuliae et pentapotamiae flumina enumeravit¹⁵⁾, constat per has terras eum profectum esse. Deinde scimus eum regiam viam secutum¹⁶⁾ usque ad Pât'aliputram pervenisse. Neque tamen videtur praeter has ullam Indiae partem conspexisse; et ipse confitetur (Strab. 689.), sese inferiorem partem Gangeticae terrae auditu tantum et fama novisse. Vulgo eum opinantur etiam in castris Indicis moratum esse, in alia igitur regione non amplius cognita: quae tamen opinio in depravata quadam lectione posita est, quam editiones Strabonis praebent. In omnibus enim codicibus Strabonis (p. 709.) legitur hoc: *Γεομένους δ' οὖν ἐν τῷ Σανδροκόττου στρατοπέδῳ φησὶν ὁ Μεγασθένης, τετραράκοντα μυριάδων πλήθους ἰδρυμένον, μηδεμίαν ἡμέραν ἰδεῖν ἀνηγεγμένα κλέμματα πλειόνων ἢ διακοσίων δραχμῶν ἄξια*. Sola discrepat versio Guarini et Gregorii his verbis: „Megasthenes refert, quum in Sandrococti castra venisset -- vidisse“, ex quibus apparet, interpretem scriptum invenisse *γεόμενος*. Sed quum versio illa vix uni auctoritate codici par sit, et quum vox *γεομένους* in vocem *γεόμενος* faci-

13) Arr. Ind. 4. 7, 10. 5, Strab. 702, Plin. h. n. VI. 22. 1.

14) *Μεγάλῃ λεγομένη σύνοδος τῶν φιλοσόφων*, Strab. 703, Arr. Ind. 11. 4 — 6, Diod. II. 40.

15) Arr. Ind. 4. 8 — 12.

16) Cf. Strab. 689. et Plin. h. n. VI. 21. 8, quem locum Megastheni modo attribuimus.

lius, quam *γενόμενος* in *γενομένους* immutari potuerit, nulla omnino est causa, cur a lectione omnium codicum recedamus. Quorum scripturam vana coniectura sollicitavit Casaubonus, substituendum esse contendens *γενόμενος*, quum constet ex Strabone et Arriano V. 6. 2., Megasthenem ad Sandrocottum missum fuisse; quae causa nihil omnino probat. Tamen a Casauboni tempore scriptura *γενόμενος* haud recte vulgata mansit.

Disputetur simul de alio loco, ex quo Megasthenem etiam ad Porum profectum esse suspiceris. Legitur enim apud Arrianum (Ind. 5. 3.) hoc: *Ἄλλ' οὐδὲ Μεγασθένης πολλὴν δοξέει μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδῶν χώρης, πλὴν γε οἱ πλεῖστα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππῳ ἐπελθόντες. Ἐγγενέσθαι γὰρ Σανδρακώτῃ λέγει τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν καὶ Πόρῳ (sic) εἶναι τοῦτον μέζον.* Sed etiamsi omiseris, Porum ante Seleuci regnum iam interfectum fuisse (Diod. XIX. 14.), Megasthenem igitur non in illa legatione, sed forte viginti annis ante potuisse cum eo convenire, tamen restat duplex in illo loco absurda sententia. Absurdum enim erat contendere, Megasthenem, quia cum Poro convenerit, maiorem Indiae partem Alexandro peragrasse, absurdius etiam, maiorem dicere Porum, quam K'andraguptam, quem ipse Arrianus modo appellavit τὸν μέγιστον βασιλέα τῶν Ἰνδῶν. Propter hanc sententiae istius perversitatem Lassenius, quem alii sunt secuti, coniecit (pentap. Ind. 44.) locum istum Arriani a scriba quodam esse profectum, qui Porum, quem semper in ore fērent Graeci, ubi de India sermo fiat, h. l. omissum esse aegre ferens verba ista addiderit. Quod vereor ne audacius V. D. suspicatus sit, quam verius; tametsi certum est, Arrianum id, quod nunc legitur, non potuisse scribere. Sed facilius, nisi fallor, locus ita potest emendari, ut sanam sententiam habeat: ita enim legendum videtur: *Ἐγγενέσθαι γὰρ Σανδρακώτῃ λέγει, τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, καὶ Πόρῳ εἶναι τοῦτον μέζον,* quam emendationem per sese probari omnesque difficultates expedire arbitror.

Megasthenem saepius in Indiam profectum esse, recentiores scriptores uno ore omnes Robertsonium secuti solent contendere: tamen ut certa sit haec opinio, multum deest. Nam quod Arrianus narravit exp. Alex. V. 6. 2.: *Πολλάντις δὲ λέγει (Μεγασθένης) ἀφικέσθαι παρὰ Σανδράκοιτον τὸν Ἰνδῶν βασιλέα*, quaestionem non solvit: hoc enim voluisse potest, Megasthenem in una illa legatione K'andraguptam saepius adiisse. Neque ex orationis contextu altera apparet explicatio. Neque certe praeterea ullus scriptor plura eius itinera commemoravit, etsi commemorandi occasio minime defuit, neque in ipsis eius Indicis plurium itinerum levissimum vestigium invenitur. Sed forte dicat quispiam, repugnare accuratam, quam ille habuerit, omnium rerum Indicarum cognitionem; quam tamen, si credideris eum per tempus non exiguum Pát'aliputrae commoratum fuisse, aequè explicabis ac si pluries in Indiam eum profectum esse putaveris. Quae igitur Robertsonii coniectura incerta videtur, ne dicam, ad fidem difficilis.

2. De Indicis Megasthenis eorumque argumento.

Opus illud, quod ut scriberet, iter Megastheni occasionem praebuit, inscriptum erat τὰ Ἰνδικά. Ex quo ita, ut libri numerus indicetur, hi loci afferuntur:

Athen. IV. p. 153. *Μεγασθένης ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἰνδικῶν τοῖς Ἰνδοῖς φησιν ἐν τῷ δείπνῳ παρατίθεσθαι ἐκάστην τράπεζαν ταύτην δ' εἶναι ὁμοίαν ταῖς ἐγγυθῆκαις καὶ ἐπιτίθεσθαι ἐπ' αὐτῇ τρουβλίον χρυσοῦν, εἰς ὃ ἐμβαλεῖν αὐτοὺς πρῶτον μὲν τὴν ὀρυζάνην, ὡς ἂν τις ἐψηῇσι χόνδρον, ἔπειτα ὅσα πολλὰ χειροσχημένα ταῖς Ἰνδικαῖς σκευασίαις.*

Clem. Alex. Strom. I. p. 132. Syll. *Φανερότατα δὲ Μεγασθένης ὁ συγγραφεὺς ὁ Σελεύκῳ τῷ Νικάτορι συμβιωκῶς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν ὧδε γράφει "Ἀπαντα μέντοι τὰ περὶ φύσεως εἰρημένα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, λέγεται καὶ παρὰ τοῖς ἔξω τῆς Ἑλλάδος φιλοσοφοῦσι τὰ μὲν παρ'*

Ἰνδοῖς ὑπὸ τῶν Βραχμάνων, τὰ δὲ ἐν τῇ Συρίᾳ ὑπὸ τῶν καλουμένων Ἰουδαίων.

Ioseph. contra Apion. I. 20. et antiq. Ind. X. 11. 1.: Συμφωνεῖ καὶ Μεγασθένης ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν, δι' ἧς ἀποφαίνειν πειράται τὸν προειρημένον βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων (i. e. Ναβουχοδονόσορον) Ἡρακλέους ἀνδρείᾳ καὶ μεγέθει πράξεων διενηνοχέναι καταστρέψασθαι γὰρ αὐτὸν φησι καὶ Ἰβηρίαν.

Cf. G. Syncell. T. I. p. 419. Bonn. Τὸν Ναβουχοδονόσορ ὁ Μεγασθένης ἐν τῇ δ' τῶν Ἰνδικῶν Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον ἀποφαίνει etc.

Reliquiae, quum ab aliis scriptoribus alio ordine coniungantur, non sine difficultate quadam apte disponuntur. Is locus, quem ex Athenaeo attulimus, convenire videtur huic Strabonis loco: Τὰλλ' οὐδ' ἂν τις ἀποδέξαιτο τὸ μόνους διατᾶσθαι αἰεὶ καὶ τὸ μὴ μίαν εἶναι πᾶσιν ὄραν κοινήν δείπνου τε καὶ ἀρίστου, ἀλλ' ὅπως ἐκάστῳ φίλον (p. 709.). Itaque morum Indicorum descriptionem, cui insertus est locus laudatus, ad alterum Megasthenis librum referendam esse arbitror. Libri tertii locus, quem Clemens Alex. affert, ei Megasthenis narrationi respondet, quae apud Strab. 713. exstat: Τὰ δὲ περὶ θύσιν τὰ μὲν εὐρύθειαν ἐμφαίνειν φησὶν -- περὶ πολλῶν δὲ τοῖς Ἑλλήσιν ὁμοδοξεῖν. Qui locus et ipse, et tota, qua continetur, relatio (711—714., 718.) ad tribuum descriptionem (p. 703—707. seq.) pertinet, id quod apparet ex his verbis ab initio positis: περὶ δὲ τῶν φιλοσόφων λέγων -- φησὶν etc. Accuratius denique libri quarti locus a Iosepho et Syncello memoratus convenit maiori, qui apud Strabonem 686. legitur: Ναυοκοδρόσορον δὲ τὸν παρὰ Χαλδαίοις εὐδοκίμησαντα Ἡρακλέους μᾶλλον, καὶ ἕως Σιγλῶν ἐλάσαι, quocum alius cohaeret, qui apud Arrianum Ind. 7—10. exstat. Quod quum ita sit, libro quarto de historia, deis sacrisque Indorum dixisse videtur. Liber primus, nusquam tamen memoratus, partem continuisse videtur eam, quae ad geographiam et typographiam spectat: quae coniectura per sese probabilis initio epitomes

Diodori (II. 35. seq.) confirmatur. Quamquam ita circa eas partes, quae certum locum habent, ceterae quae restant collocari ac disponi possunt, probabilius alia, alia incertius, tamen hoc modo demonstrari nequit, Megasthenis Indica quatuor tantum libros continuisse.

Nulla est causa, propter quam Megasthenem Attica dialecto usum esse aut dubitemus aut negemus. Quod a quibusdam¹⁷⁾ negatum est propter hunc Eusebii locum: *Εὐθὺν δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀβυδηνῶν περὶ Ἀσσυρίων γραφῇ περὶ τοῦ Ναβουχοδονόσου ταῦτα. Μεγασθένης δὲ φησι, Ναβουχοδρόσορον Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον γεγονότα ἐπὶ τε Ἀβύρην καὶ Ἰβηρίην στρατεύσαι ταύτας οὖν χειρωσάμενον ἀπόδασμον αὐτέων εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικίσαι. Μετὰ δὲ λέγεται πρὸς Χαλδαίον, ὡς ἀναβὰς ἐπὶ τὰ βασιλῆα κατασχεθεῖν Θεῶν κ. τ. λ.* (praep. ev. IX. 41. ed. Colon. 1688. p. 456. D.). Nam quum hanc sententiam *μετὰ δὲ* etc. ad verbum ex Megasthene exscriptam VV. DD. putarent, eius libros ionice scriptos coniiciebant. Cui opinioni est opponendum, totum hunc locum Abydeni esse, itaque solum id ex Megasthene esse sumptum, quod oratione obliqua Abydenus ei attribuit, et unde directa oratio coeperit, i. e. verbis *μετὰ δὲ*, Abydeni iterum incipere narrationem. Quod si ullo modo dubium esse posset, argumentum loci a Megasthenis Indicis alienum, maxime si id cum aliis locis eiusdem argumenti conferres, qui apud Strabonem 687. et Iosephum l. l. exstant, ostenderet, Megasthenem solius brevis sententiae *Ναβουχοδρόσορον — κατοικίσαι* fuisse auctorem. Hoc loco expedito, unus restat ad verbum expressus apud Clementem Alex. (Strom. I. p. 132. Sylb.), in quo ionismi ne vestigium quidem ullum inest.

Simul quam praeter hunc loci ad verbum exscripti non exstent, et quum ne veterum quidem testimoniis adiuvemur, de oratione Megasthenis nonnisi incertius iudicare possumus,

17) Vales. ad l. l., Larcher. chron. Herod. VII. p. 170. et Clinton. fast. Hell. p. 307., qui tamen ipse sententiam mutavit III. p. 489.

Alexandri aetate, qua *πολυγραφία* quaedam et *πολυϊστορία* in litteras Graecas permanare coepit, et qua multi viri ingenii et doctrinae expertes libros edunt, materies atque oratio iam non aequabiliter coluntur: apud alios enim materiem oratio, apud alios orationem materies superat, ita ut apud illos oratio inflata et inanis inveniatur, apud hos exilium et iniucundius res consarcinentur potius quam describantur. Etsi, quatenus his Megasthenes sit annumerandus, nescimus, tamen ex pluribus locis, qui ad similitudinem catalogi propius, quam plenae descriptionis accedunt, conicere possumus, eum quoque res magis, quam compositionem et dictionem respexisse. Quae res praeter epitomas nescio an causa fuerit principalis, cur Megasthenis libri perdit sint.

Singulas Megasthenis narrationes h. l. summam tantum enumerare possumus et ad hunc solum finem, ut uno in conspectu omnes videantur: singularum omnium explicatio ei reservetur, qui forte Megasthenis reliquias cum commentariis editurus sit. Itaque id solum paulo longius exponemus et cum narratione ceterorum Graecorum comparabimus, quod opus erit, quo Megasthenis fidem et pretium recta ratione metiamur.

Geographiam Indiae scribere coepit finibus recte enumeratis¹⁸⁾. Deinde transit ad magnitudinem Indiae describendam, de qua primus inter omnes Graecos rectius iudicavit¹⁹⁾, neque eam postea ullus, si universum spectas, accuratius definivit²⁰⁾. Item primus et Daimacho excepto

18) Diod. II. 35, Arr. exp. Alex. V. 6. 4.

19) Herodotus III. 94. dixerat: Ἰνδῶν δὲ πλεῖστος πολλῶν πλείστον ἴσται πάντων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ἀνθρώπων, Ctesias, Indiam magnitudine reliquae Asiae non disparem esse. Neque multo certiores facti sunt de ambitu Indiae Alexandri comites: narrat enim Onesicritus, Indiam esse tertiam partem orbis terrarum, Nearchus, iter per campum esse quatuor mensium. Strab. 689, Arr. Ind. 3. 5—6.

20) Accuratius solus Patrocles Megastheni aequalis narrat, per XV. millia stad. Indiam ab occidente ad orientem extendi. Strab. 68, 69, 689.

solus ex omnibus Graecis novit Indiae formam, de qua ii, qui ante Alexandrum scripserunt, nihil omnino, quod sciamus, certius dicere erant ausi, et cuius Macedones tam fuerant ignari, ut errore maximo longitudinem ab occidente ad orientem, a septentrionibus meridiem versus esse latitudinem putarent²¹⁾. Latitudinem dicit XVI. millia stad. explere²²⁾, addens, quo modo hoc spatium computaverit: ab Indo enim usque ad Pât'aliputram columnas milliarias X. mill. stad.²³⁾ indicare, reliquum spatium usque ad mare porrectum VI. mill. stad. ex computatione nautarum effi-

21) Erroris causa non latet. Macedones enim ad Vipâçam progressi certiores erant facti, orientem versus Indiam per spatium ingens extendi, deinde secundo flumine ad meridiem profecti, breviorē itinere mare invenerant. Ab hoc tempore hic esse Indiae latitudinem, longitudinem illic opinabantur, omittentes, litus ulterius ad meridiem posse flecti. Error iste expeditione Alexandri ortus vel certe confirmatus, quo Indiae forma omnino corrumpitur, ab Eratosthene totam Graecorum geographiam pervadit.

22) Arr. Ind. 3. 7—8, Strab. 69, 689. Huc etiam pertinere supra exposuimus varia spatia, quae Plinius h. n. VI. 21. 8. prodidit.

23) Legendum esse apud Strabonem p. 689. καταμετρίσται σχοίνους καὶ ἔστιν ὁδὸς βασιλικῇ σταδίων μυρίων, neque quod in omnibus codd. invenitur διαμυρίων, nihil dubitationis habet. Deinde in omnibus Strabonis codd. legitur σχοίνους, et apud Arrianum, qui eundem locum ex Megasthene exscripsit (Ind. 3. 4.), in omnibus σχοίνους. Quamvis nihil in utraque lectione possit reprehendi, tamen vocem σχοίνους mutare facilius erat, quam immutare σχοίνους. Straboni enim mirum videri poterat, schoeni mensuram, qua Graeci uti assueverant, in India adhiberi. Convenit autem schoenus, qui Eratostheni est mensura quadraginta stadiorum (Plin. h. n. XII. 30.). accurate cum Indica jôg'anae mensura, quae quatuor crôças continet. Duplicem vulgo longitudinem jôg'anae attribui non ignoro, sed etiam minorem quum ipsi Indi agnoscunt (cf. As. Res. V. 105.), tum Sinenses peregrinatores (cf. Foe-koue-ki 87—88.) et ipse Megasthenes hoc loco Strabonis (708.): Οἱ ἀγορανόμοι ὁδοποιοῦσι καὶ κατὰ δέκα στάδια στέλλν τιθῆσαι τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλοῦσας. Quo ex loco hoc certe apparet, decem stadia aliquam Indicam mensuram aequare, quae alia atque minor illa crôça esse non potest.

cere. Quod spatium, etsi re vera media Indi pars a Gangis ostiis non amplius XIII. mill. DCC. stad. abest, tamen si computationis illius rationem habemus, videtur quam accuratissime indicavisse. Quanto autem intervallo Himälaja mons ab australi Indiae fine distaret, Megasthenes iam minus accurate poterat dicere, quum in hoc spatio terrae natura illi computationi minus conveniret. Quod igitur intervallum, quod recta via non amplius XVI. mill. CCC. stad. explet, et si Taprobanen insulam annumeraveris, XVII. mill. D. stad. aequat, XXII. mill. CCC. efficere contendit²⁴), qui

24) Arr. Ind. 3. 8, Strab. 68—69, 690. Plinius h. n. VI. 21. 2. refert, Indiam a septentrionibus ad meridiem per spatium vices et octies centenorum quinquaginta mill. pass. extendi. Qui numerus, quamquam XXII. mill. CCC. stad. non accurate respondet, sed XXII. mill. DCCC. stad. aequat, tamen ad eum numerum, quem Megasthenes dixit, propius quam ad alium ullum accedit.

Ab eis numeris, quos Arrianus et Strabo uno ore tradunt, Diodorus II. 35. mire discrepat: latitudinem enim ait XXVIII. mill. stad., longitudinem XXXII. mill. explere. Inconsideratum esset negare, Megasthenem etiam maiores Diodori numeros indicavisse, quia Arrianus numero haec ipsa verba addidit *ἵσταντο τὸ βραχύτερον αὐτοῦ* et *ἵσταντο τὸ πλεονέκταρον αὐτοῦ* Ind. 3. 7, 3. 8, et quia Strabo latitudinis numero addidit *ἢ βραχύτερον* (p. 689.) et de longitudine, Megasthenem et Daimachum spectans, discrete dixit hoc: *οἱ καὶ οὗς μὲν τόπου διαμυλὼν εἶναι σταδίων τὸ διάστημα φασὶ τὸ ἀπὸ τῆς κατὰ μεσημβρίαν θαλάττης, καὶ οὗς δὲ καὶ τρωμυλίων* (68—69.). Attamen dubitari nequit, quin minorem numerum Megasthenes, Daimachus maiorem rectum existimaverit: nam et Arriano maior non memoratu dignus est visus, et Strab. 690. aperte hoc dixit: *Μεγαθέριον καὶ Δαίμαχον μετρωσάντων μᾶλλον ὅτιε γὰρ διαμυλὼν τιθέασι σταδίων τὸ ἀπὸ τῆς νοτίου θαλάττης ἐπὶ τὸν Καύκασον, Δαίμαχος δ' ὅτιε τοῦς τρωμυλίων κατ' ἐνίοις τόποις*, quibus verbis ab hac sententia Megasthenem plane excludit. Et p. 72, ubi Daimachi XXX. mill. pass. memoravit, de Megasthene ne verbum quidem dixit. Neque minus de latitudine Indiae solam mensuram XVI. mill. stad. Megasthenes veram habuisse potest. Nam non solum Strabo (689.) et Arrianus (Ind. 3. 7.) maiorem Megasthenis numerum non commemorarunt, sed etiam Hipparchus apud Strab. 69., quo loco demonstravit Patrocleum fide esse indi-

tamen numerus illi modo computandi satis accurate videtur respondere.

Altero quoque modo Indiae magnitudinem Megasthenes descripsit. Asiam enim ad Africum sitam in quatuor partes sibi dividit, ex quibus contendit eam, quae a mari ad Euphratem pateat, esse minimam, alias duas, quae terras inter Indum et Euphratem comprehendant, coniunctas vix pares esse Indiae²⁵).

Postremo astronomice indicavit terrae situm et ambitum, apud Strabonem 76. memorans haecce: ἐν τοῖς νοτίοις μέρεσι τῆς Ἰνδικῆς τὰς τε ἄρκτους ἀποκρίνεται, καὶ τὰς οὐρανὸς ἀντιπίπτει²⁶). Alterum fieri in extrema Indiae parte, quae meridiem versus sita est, alterum in omnibus regionibus ab tropico ad meridiem sitis, nemo est qui nesciat.

Inter eos locos, qui ex Megasthenis Indicis supersunt, ad topographiam et chorographiam non multi pertinent. Qui non solum ad eas regiones spectant, quas ipse peragravit Megasthenes, sed ad totum spatium ab Himālaja

gnum, quia Indiae magnitudinem minorem quam Megasthenes indicaverit, solam mensuram XVI. mill. stad. tradidit, quo loco ut probaretur id, quod Hipparchus voluit, maximus numerus erat aptissimus. — Maiores ita ortos existimaverim numeros, ut ad occidentem Megasthenes annumeraverit Indiae Cabuliam et eam Arianae partem, quam Seleuco K'andraguptas ademit, ad septentriones finitimas gentes, v. c. Uttaracuros, quorum ipse alio loco mentionem fecit.

Id quod de latitudine Indiae Megasthenes dixit, per totam Graecorum geographiam perpetuum mansit, ita ut ne Ptolemaeus quidem, qui Indiam per XVI. mill. DCCC. stad. extendi putat, aliquantum dissentiat. Sed longitudinis mensuram, quam indicavit, omnes reiecerunt, ne opinionem omnium veterum offenderent, qui zonam torridam putabant habitari non posse, aut Indiam ponerent (sicut Hipparchus) cum manifesto errore multo longius septentriones versus.

²⁵) Arr. exp. Alex. V. 9. 2—3.

²⁶) Cf. Diod. II. 35, Plin. h. n. VI. 22. 6. Ex scriptoribus Alexandri similia contenderant Nearchus et Onesicritus, et qui modum excessit, Bactro. (Strab. 77, Plin. I. 1.) Cf. Lassen. Institut. linguae praecriticae. Append. p. 2.

usque ad Taprobanen extentum; ad flumina Indica plerique.

Fluvium Indicorum magnitudo mature occidentales gentes in admirationem converterat. Quod de Indo Scylax et Hecataeus retulerunt, nescimus, Ctesias (Ind. 1.) latitudinem ei XL. et CC. stad. attribuit. Magnitudinis in hunc modum augendae imprimis haec causa fuisse videtur, quod Persis, qui Ctesiae erant auctores, Indiae flumina tanto maiora visa sunt, quanto minora et rariora Persica fuere. Mirabundi Macedones, quorum expeditio pluvio tempore est facta, contuebantur Indi magnitudinem et fluvium in Indum influentium, neque mirari possumus, quod perpetuam eam esse vel existimaverunt vel simulaverunt, et quod in describendo Gange etiam maiore omni modum excesserunt²⁷).

Falsam opinionem de hac re ne Megasthenes quidem Graecis sustulit, quum idem de pluvio tempore diceret. Itaque Indum retulit maiorem esse Nilo et Danubio et omnibus Asiae fluminibus, quae in mare mediterraneum influerent, solo Gange minorem²⁸). Certa autem latitudinis mensura non iam exstat. Flumina, quae in Indum influerent, quindecim enumeravit (Arr. exp. Alex. V. 6. 11.), quae nomina apud Arrianum (Ind. 4. 8—12.) legimus omnia:

27) Error ille magnum habuisse eventum videtur. Alexandrum enim, quum a copiis ut rediret coactus esset, nemo ignorat, exercitum non in Persiam duxisse, sed mutato tantum itinere per immensum spatium meridiem versus; quod quam mirum sit, iam saepius VV. D.D. dixerunt, mirasque opiniones addiderunt ex. c. Flathius (Geschichte Macedoniens I. 382. seq.) Causam in illo errore invenisse mihi videor. Immensa, quae pluvio tempore fuit, latitudo fluvium, quae maior erat, quam ostiorum Nili et Danubii et ceterorum, quae antea viderant, fluvium, effecit, ut qui orientem versus noluerant longius procedere, ostium prope abesse opinati in meridiem non inviti proficiscerentur.

28) Arr. exp. Alex. V. 6. 10, Ind. 4. 13.

- I. Ἀκεσίτης. Ostium ἐν Μαλλοῖς.
 A. Ὑδραώτης. Ostium ἐν Καμβισθόλοις.
 1. Ὑφασις. Ostium ἐν Ἀσιρὸβαις (V.L. Ἀσιρὸβαις).
 2. Σαράγγης ἐκ Κηέων. (Sic prim. edd., cod. Flor.
 ἐκ Κηνέων, vulg. ἐκ Μηκέων).
 3. Νεῦδρος ἐξ Ἀττακηνῶν.
 B. Ὑδάσπης. Ostium ἐν Ὀξυδράκαις.
 Σίναρος. Ostium ἐν Ἀρίσπαις.
 C. Τούταπος, μέγας ποταμός.
 II. Κωρήν. Ostium ἐν Πενκελαϊτίδι (V.L. Πενκελαϊτίδι).
 A. Μαλάμαντος. (V.L. Μάλαντος).
 B. Γαρηόας, (V.L. Γαροίας).
 C. Σόαστος.
 III. Πιάρενος. (V.L. Πάρενος). } καθ' ὑπερθεὶν τουτιέων.
 IV. Σάπαρος. }
 V. Σόανος (V.L. Σόαμος) ἐκ τῆς ὀρεινῆς τῆς Ἀβισσαρέων
 (VV. LL. τῆς Βηρσαρέων, τῆς Σαβίσα ἡέων), ἔρημος
 ἄλλον ποταμοῦ²⁹⁾.

29) Inter haec flumina complura, quae sint et quo nomine sanscrito appellata, docte, ut solent, Schlegelius (Ind. Bibl. II. 295. seq.) et Lassenius (pentapot. Ind. 11. seq., Ind. Alterthumskunde I. 29. 44. seq.) explicaverunt. Ita constant haec nomina:

Ἰνδός, Sind u.

Ὑδάσπη, Vitastā.

Ἀκεσίτης, Kandrah āgā.

Ὑδραώτης, Jrācatī.

Ὑφασις, Vipācā.

Σόανος, Suvana.

Σαράγγης, Çāraṅga.

Tamen, quod flumen appelletur Çāraṅga, est dubium. Lassenius simul has duas lectiones constituit:

ἐκ Κηέων, sanscritae enim eadem gens nuncupatur Cēcaja. Cf. Lassen. pentap. 12.

Σόανος ἐκ τῆς ὀρεινῆς τῆς Ἀβισσαρέων, sanscritum enim fluminis nomen est Suvana, populi Abisāra. Cf. Lassen. Ind. Alterth. I. 94. Lectio Σαβίσα ἡέων ita est orta, ut ex voce τῆς littera Σ attracta sit.

Gangis magnitudinem, Herodoto et Ctesiae ignoti,

Practerea eorundem fluminum apud Graecos afferuntur haec nomina:

Sindū vulgo pronunciatur Ἰνδός (Cf. Plin. VI. 23. 1.: Indus incolis Sindus appellatus), in peripl. mar. Erythr. Σίνδρος. A Ptolemaeo unum ex ostiis Indi, a Cosma (p. 569. B. Gallend.) emporium appellatur Σίνδρος. Idem nomen inesse videtur in voce αἰνδάρ, et in nomine urbis Σαρδάρη s. Σαρδανίη. Strab. 701., Arr. exp. Alex. VI. 16. 3.

Vitastā, Ὑδάστης, ap. Ptolem. Βοδάστης.

Kandrabāgā, Cantabra Plin. h. n. VI. 23. 1., Σαρδαβάνης Ptolem., Σαρδαροπάριος Hesych. Hoc ominosum nomen (cf. ἀρδοπάριος, Ἄλε — Σαρδοροπάριος) Alexander in melius mutavit Ἀλεσίην.

Irāvati, Ὑάπας; Strab., Hyarotes Curt., Ποδάσις Ptol., vulgo Ὑδάστης.

Vipācā, Hypasis Plin. Curt., Ὑπάσις Arr. Diod. XVII. 93. Ὑπασίς Strab. Diod. II. 37., Dion. Perieg., qui scriptores nomen immutaverunt ad similitudinem Scythici Hypanis, ab Herodoti tempore noti, Βίπας; s. Βίβας; Ptolem. Cum manifesto errore Megasthenes dixit, Vipācam in Irāvati effundi, quum influat in Çatadrum.

Inter Cabullae fluvios *Cophenis* nomen hodiernum esse Cabullae flumen, constat inter omnes. De variis nominis formis cf. Eustath. ad Dion. Perieg. 1140.

Matamantus, qui sit, adhuc ignotum est.

Soastum idem flumen esse Lassenius (zur Geschichte der Griech. und Indoscyth. Könige 144.) dixit atque quod Fa hian Sinen-sis nominavit *Su pho fa su tu* i. e. Çuḍavastu, quod nunc vocatur Sewad. Etsi res ipsa non dubia est, tamen, quum Megasthenes et Ptolemaeus uno ore flumen appellaverint Σόαστος et Σοῦαστος, nomen sanscritum non Çuḍavastu esse potest, sed quod idem significat *suvastu*.

Garoeas, Alexandri historia notus, ab Arriano exp. Al. IV. 23. 10. nuncupatur Γαρκαῖος, corruptissime in itineraio Alex. 106. Poturæus, et apud Strabonem 697. et Ptolemaeum in hac regione urbs quaedam Γαρκά et Γαρκά commemoratur. Nunc vocatur Pang'ora.

Sanscrita horum fluminum nomina nondum reperta sunt, quae nescio an insint in catalogo fluminum Mahābhāratae VI. 333, ubi deinceps enumerantur *Surāstu*, *Gāuri*, *Campanā*.

Περικλῆτις sanscrita vocatur *Puścala*, *Puścalavati* cf. Lassen.

Macedones in maius extulerant³⁰). Quod flumen inter Euro-

Zeitschrift I. 224, III. 197.), apud Graecos variis nominibus, *Πευκελαῶτις χῶρα* Arr. exp. Al. IV. 22. 9, πόλις *Πευκελαῶτις* Arr. exp. Al. IV. 28. 10, πόλις *Πευκέλα* Ind. I, et ex fonte eodem *Πευκολαῖτις πόλις* Strab. 698, *Peucolaitis* oppidum Plin. h. n. VI. 21. 7, *Peucolaitae* VI. 23. 8, ἄγρια φῦλα *Πευκαλίων* Dion. Perieg. 1143, *Ποκλαῖτις* Ptolem., *Προκλαῖτις* Arr. peripl. mar. Erythr. p. 21. Huds.

Tutapus, si respexeris ad verba μέγας ποταμός, quae addita sunt, vix aliud flumen esse videtur atque *Çatadru*: sed ignotum est nomen. Reliqua nomina, *Saranges*, *Neudrus*, *Sinarus*, *Ptarenus*, *Saparnus*, quum praeterea nusquam memorentur, non possunt nisi incertissime explicari.

Item gentium nomina h. l. enumerata, quibus sanscritis conveniant et ad quas gentes pertineant, ex parte tantum constat.

Κηκίς, *Cêcajae*. Lassen. pentap. 12. Zeitschr. III. 156.

**Ἀβισσαρηίς*, *Abisârae*. Lassen. pentap. 18. Zeitschr. II. 50. Ritter. Asien II. 1085. Praeterea nomen pronuntiatur *Ἀβισάρης* (*Ἀμ-βισάρης*) Arr. et al., *Ἐυβίσσαρος* Diod. [XVII. 87, *Ἀποσισάρης* Aelian. h. n. XVI. 39, Tzetz. Chil. III. 941.

Μαλλοί, *Mâlavae*. Lassen. Zeitschr. III. 196. Accuratus nomen scribitur *Μαλοί* ap. Strab. 701, Steph. Byz. ed. Ald. et Xyland., Arr. Diod. ed. Basil.

Ὀζύδρακαι = *Xudracae*. Lassen. Zeitschr. III. 199., *Ὀζύδρακαι* Arr. Strab. Paus. Steph. et al., *Ozydracae* L. Ampel., *Υδρακαι* Strab. 687. ex Megasthene, *Υδρακαι* Dionys. ap. Steph. Byz., *Συδρακοῦσαι* Diod. XVII. 98, *Συδροί* (V. V. L. L. *Συδροί*, *Συδροί*, *Συδροί* Dion. Perieg. 1142, *Sydraci* Plin. h. n. XII. 12, *Sy-gambri*. Justin. VIII. 9. 3.

Assacенаe obscuri sunt, *Assacanos* autem s. *Assacenos* Alexandri tempore scimus inter Indum et Guraeum habitavisse. Arr. exp. Al. IV. 25. 7, Ind. I, Strab. 698, Curt. VIII. 10. 22, Itiner. Alex. 106.

Cambistholorum nomen sanscritum nescio an sit *Capist'ala* i. e. simiarum regio, in quo nomine littera *M* ante litteram *B* eodem modo inserta sit, quo in nominibus *Παλλισβοδρα*, *Ἐμβίσσαρος*. Enumeratur *Capist'ala* inter Indicas terras Varâsanh. Ag. Res. VIII. 338. Mire Vilso (*Vi's'n'u-Purân'*. 194.) *Cambisthólos* eosdem esse suspicatus est atque *Cambôg'as*, a quibus quum nomine tum situ multum absunt.

Ceterum, quum tot flumina in Indum effundi ne Alexandri

paecos omnes primus et vidit et descripsit Megasthenes. V. Arr. Ind. 4. 2—7, Plin. h. n. VI. 22. 1, Strab. 702. Id quod antea Curtii auctor (VIII. 9.) retulerat, iam ab ortu eum eximium esse, repetit ille: sacrorum viatorum sine dubio haec erat observatio. Latitudinem minimam explere ait VIII. mill. pass. i. e. stadia LXVI., mediam C. stadia; multis locis stagnare flumen, ut ripa ulterior non possit conspici. Quae descriptio in universum excedit modum etiam pluvii temporis: quibusdam tamen locis convenire videtur. Minime altitudinem auxit, quam XX. orgyias efficere dicit, ubi Plinius negligenter, ut solet, ὀργυιά voce passus transtulit.

Flumina in Gangem influentia XIX. Megasthenes enumeraverat, quorum Arrianus l. l. haec nomina XVII. attulit:³¹⁾

quidem comites tradiderint, facile mireris, Plinium VI. 23. 1. etiam undeviginti cognovisse. Sed admirationem ipsa nomina tollunt: nam, quum inter cetera memoret *Cantabram*, tres alios afferentem, hoc K'andrabāgae nomen esse vides, quae tres fluvios etiam Megasthene auctore recipit. His fluvii duplicatis, certe fit, ut numerus undeviginti fluminum efficiatur.

Nomina Indica graece exprimendi tres distingui possunt modi et aetates. Nam qui ante Alexandrum scripserunt, nomina solent in Graecum vertere, qui sequuntur, ea reddere ad sonum, sed paullo licentius, et ubi fieri potuit, cum paronomasia quadam, ultimi, Ptolemaeus, auctor peripli maris Erythraei, Cosmas quam accuratissime ea ad sonum litteramque exprimere. Ita etiam in hac re parva aperte perspicitur, crescente scientia paulatim linguae sensum teneriorem apud Graecos interuisse.

80) Plut. Alex. 62, Diod. XVII. 93, Curt. IX. 2. Cf. Aelian. h. a. XII. 41.

81) Nominum multorum explicatio est difficillima, paucorum adhuc successit. Postquam Rennellius, Mannertus, Wilfordius in hac re explicanda industriam posuerant, iterum fuit Schlegellii et Lassenii, nomina, quantum fieri potuit, illustrare. Ita constant haec nomina:

Σίνος, sanscr. *Çón'a*.

Ἐκαρροφίος, *Hiran'javāha* (i. e. χρυσοφόρος, aurifer), *Çón'ae* cognomen.

Καΐνας, Cains.

Ἐρανοβόας, Eraunoboas.

Κοσσόανος, Cosoagus.

Σῶνος, Sonus.

Σιτιόκεσις, (V. L. Σιτιόκασις).

Σολόματις.

Κονδοχάτης.

} πάντες πλωτοί.

} καὶ οὗτοι πλωτοί.

Κονδοχάτης, Gandācavatī (i. e. ξανοχερότης), altera forma nominalis Gandāci.

Ιομανες, Iamunā.

Κορμινάσης, Carmanācā ex sententia Rennellii et Lassenii (Ind. Alterthumskunde I. 130). Sed dubitationem dat id quod additur μέγας ποταμός.

Praeterea explicare possum, quo nomine ab Indis appelletur Ὠζόματις, ἐπὶ Παζάλας καλουμένοις ξυμβάλλον τῷ Γάγγῃ. Iamdiu enim constat inter omnes, eam gentem, quam Megasthenes appellavit Παζάλοι, Plinius h. n. VI. 22. 4. Passalae, Ptolemaeus Πασσάλοι, sanscrite nuncupatam esse Pankāla, et habitavisse circa Canjacubg'am in ea mesopotamia, quae Iamunae et Gangi interiacet. Hanc autem regionem vel potius vicinam perfudit *Ixumati* (i. e. arundine saccharifera abundans), ita nominata, quia regio, quae inter Vipācam et Gangem secundum Himālajam extenditur, arundinis sacchariferae est uberrima, de qua re cf. Ritterum Asien II. 847. Memoratur Ixumati Harivanç. 9507, 12529, accuratius Rāmāj. II. 68, 17, quo loco nuntiorum iter describitur. Nuntii, Gangem Hāstinapurae transgressi, inde in terram Pankālam perveniunt: et per loca quaedam adhuc ignotas profecti, Culindam urbem attingunt, et transgressi Ixumatim per mediam Bāhicarum terram ad Sudāmanem montem, deinde ad Vipācam perveniunt. Etsi Culindarum gentem novimus inter fontes Vipācae et Gangis habitasse, (cf. Lassen. Zeitschr. II. 21. seq.) tamen cui urbi Culindae nomen fuerit nescimus. Itaque etiam hoc relinquitur in dubio, quod flumen Ixumati appellatur: nam Iamunam id esse, vix audeo contendere. In nomine graeco litterae *I* et *T* videntur esse permutatae, ita ut legendum sit Ὠζόματις.

Cetera, quae de nominibus illis VV. DD. dixerunt, non excedunt opinionum auctoritatem. Inanem et memoratu non dignam aliam super aliam coniecturam protulit Forbigerus (Alte Geographie II. 1844). *Andomatim* (Ἀνδομάτις ex Μανδιαδινῶν) Lassenius egregie explicavit ex terra *madjandina* i. e. meridionali profluere, et sanscrite nuncupari *and'amati* (i. e. caecus), deinde idem flumen Andamatim

Σάμβος.

Μάγων.

Ἀγόρανις (V. L. Ἀγύρανις).

Ῥωμλις.

Κομμενάσης (V. L. Κομινάσης), μέγας ποταμός.

Κάκουθις.

Ἀνδρώματις ἐξ ἔθνεος Ἰνδικοῦ τοῦ Μανδιαδινῶν ῥέον.

Ἄμωσις. Ostium παρὰ πόλιν Καταδούπην,

Ὀξύματις (Legendum videtur Ὀξύματις.) Ostium ἐπὶ Παζάλαις (V. L. Πασάλαις) καλουμένοισι.

Ἐρέννεσις (V. L. Ἐρήέννεσις, Ἐρινέσης). Ostium ἐν Μάθαις, ἔθρει Ἰνδικῇ.

esse atque Tāmasam (i. e. obscurus) coniecit. Ind. Alterth. I. 130. *Cossoanum* s. *Cossoagum* esse *Cauçicim*, est coniectura Wilfordii et Schlegelii. As. Res. V. 272, Schlegel. Ind. Biblioth. II. 402. Non modo propius, sed etiam accuratissime nomini Cosoagus responderet sanscritum *cōś'avāha* i. e. *θησαυροφόρος*, quod nomen idem significaret atque *hiraṇ'javāha*, ῥῶν'aeque cognomen non minus aptum esset. Quam coniecturam nominis collocatio confirmat, quum vocem Cosoagus et Arrianus et Plinius inter nomina ῥῶν'ae Σῶνος et Ἐραννοβόου collocaverint. Minus autem eorum sententia potest probari, qui nomine *Cainus Cēnam* significari voluerunt. Primum enim, tametsi littera sanscrita *c* ubique littera *η*, nusquam litteris *cū* graece redditur (cf. apud Megasthenem ipsum voces *Μηρός* et *Mēru*, *Σουρασῆναι* et *Cūrasēna*), tamen Arrianus et Plinius uno ore *Cainas* nomen pronuntiant, deinde Cēna in Iamunam non in Gangem influit, postremo Plinii descriptio, licet de multis rebus sit obscura, haud dubie ad alias regiones spectat inter septentriones et orientem sitas.

Vox *Ἐρίννεσις* cum nomine urbis clarissimae *Varān'asī* mire congruit, quod ex duorum fluminum nominibus compositum etiam in Indicis fluminum catalogis omnibus coniunctum legitur. Sed ne explanationi isti fides deesset, Matharum obscuritas esset illustranda, quorum nomen sanscritum esse *Mag'ada*, conjici potius quam probari potest. Neque minus est ignotum nomen *Καταδούπη*, cuius ultima pars ad similitudinem vocis sanscritae *dvipa* i. e. insula) accedit.

Ῥωμλις convenit cum consueto fluminis nomine *Fimalā*. Cf. Hariv. 9517.

His ex Plinio (h. n. VI. 22. 6.) addi potest duodevicesimus *Jomanes*, quod nomen apud Arrianum (Ind. 8. 5.) corrupte scribitur Ἰωβάκης.

Deinde etiam de *Çila*, fabuloso Indiae fluvio, dixit, per Silorum terram fluente; cuius aqua tam levis sit, ut nihil innatet, omnia mergantur³²).

Praeter haec alia multa fluminum nomina commemoraverat: LVIII. in universum praeter Gangem et Indum esse Indiae fluvios, navigabiles omnes³³).

Pauci praeterea loci traduntur, qui ad geographiam spectant. Praeter fabulosas gentes in extremis septentrionibus memoratur

Καύκασος (*Himâlaja*) et Μηρός (*Mêru*). Diod. II. 38. Δέρδα (*Darada*), qui aurum formicis eriperent. Strab. 706; in media India

Πράσιτοι (*Prák'ja*), quorum caput Παλίβοθρα (*Pát'aliputra*) accurate describit apud Strab. 702. Arr. Ind. 10. 3—4.

Σουρασῆναι (*Çûrasêna*), circa Iamunam habitantes, Dionysi cultores, eorumque oppida

Μέθορα (*Ma'urâ*) et Carisobora (VV. LL. Cyrisoborca, Chrysobora, Κλεισόβoρα; quod sanscritè

32) Arr. Ind. 6. 2—3., Strab. 703., Diod. II. 37., et ex hoc anonymus, quem Ruhnkenius ad Callimach. fragm. p. 448. iam laudavit, et cuius narratio nunc legitur apud Boisson. Anecd. gr. I. 419. Nomen apud Diodorum scribitur Σίλας, apud Strabonem Σίλας, optime in epitome Strab. et in anecd. graec. Σίλας. Ctesiae locos collegit Bähr. 369. Hanc quoque fabulam Lassenius (Zeitschrift II. 63.) litteris Indicis illustravit: Indi septentriones versus Çilam flumen esse putant, in quo immersa in lapides omnia verantur: qua re saepe efficitur, ut omnia mergantur, neque quidquam innatet (cf. Mahâb. II. 1858.). Çilâ idem valet atque lapis (cf. annot. 32.).

33) Arr. Ind. 5. 2. — Plinius h. n. VI. 21. 5. hoc refert: *Seneca etiam apud nos tentata Indiae commentatione sexaginta annes eius prodidit, gentes duodeviginti centumque.* Cf. Megasthen. apud Arr. Ind. 7. 1. Non magni igitur Senecae librum aestimare possumus, qui tantas partes ex Megasthene descripserit.

nominari *Cris'n'apura* i. e. *Cris'n'ae* oppidum coniecit *Bohlen*. Das alte Indien I. 233.) Arr. Ind. 8. 5, Plin. h. n. VI. 22. 6.

*Pandaeum*³⁴⁾ deinde terram novit Arr. Ind. 8. 7. Plin. h. n. VI. 23. 6., et in ultimis finibus Indiae

Taprobanen (*Támrapan'i*), *flumine divisam, incolae Palaeogonos*³⁵⁾ *vocari, auri margaritarumque fertiliores quam Indos*. Plin. h. n. VI. 24. 1.

Gentes Indiam continere in universum centum duodeviginti Megasthenes dixerat (Arr. Ind. 7. 1.)³³⁾, urbium tantam multitudinem, ut enumerari non possent (Arr. Ind. 10. 2.), multos magnosque montes, multas amplasque planities (Diod. II. 35.). Si reputaveris, Diodorum iisdem vagis verbis locutum esse de fluminibus (II. 37.: *ἔχει καὶ*

34) Gens nominatur *Pandae* apud Plin. h. n. VI. 23. 6, Sollen. 52, Dionys. ap. Steph. Byz. s. v., terra *Πανδαίη* a Megasthene apud Arr. Ind. 8. 7, 9. 3. et a Polyaeo I. 3. 4. Utram gentem hac voce significet, *Pándjas* in australi Indiae parte habitantes et in carminibus epicis iam commemoratos (ex. c. Mahāb. V. 578, II, 1121.) aut *Pánd'avas* epicis carminibus illustratos, certo constitui non potest: illam coniecturam nomen *Πανδαίη* Indico nomini *Pándja* accuratissime conveniens, et margaritarum mentio, et maturae pubertatis feminarum descriptio, hanc aliae narrationis partes ita iuvant, ut Lassenius hanc malit, Zeitschr. V. 252.

35) *Palaeogonorum* nomen in hunc modum explicare studuit Lassenius (dissert. de insula Taprob. p. 9.): *Dicamus, notam fuisse Megastheni fabulam Indorum, qua primi insulae incolae Rōxasae s. Gigantes progenitorum mundi filii fuisse traduntur. Hos minime inepte Palaeogonorum appellatione significare poterat. Contra hanc sententiam dicere liceat, Megasthenem hac voce tam insolita et ab usu quotidiani sermonis tam remota gentis ipsum nomen indicare voluisse, non describere gentem, deinde Megasthenem solere nomina non vertere, sed ad sonum et cum paronomasia quadam reddere, postremo, Taprobanes et urbis principis nomen Παλαισιμόνδου brevi post inveniri voci Παλαιόγονοι simillimum. Itaque, quum Lassenius capitis nomen Παλαισιμόνδου sanscrita vocari pāli-simānta (i. e. doctrinae sacrae caput) egregie exposuerit, Palaeogonorum nomen ex voce sanscrita pāli-g'anās (i. e. doctrinae sacrae homines) explicare maluerim.*

ποταμοὺς πολλοὺς καὶ μεγάλους πλοκοῦς), quae tamen singula Megasthenem vides persecutum, et Plinii si addideris hanc sententiam: *Megasthenes et Dionysius -- vires quoque gentium prodidere* VI. 21. 3., de hac re ampla Iudicon pars perdita videtur.

Maiorem Indiae partem campestrum esse, Megasthenes deinde refert (Arr. exp. Alex. V. 6. 5.), non recte quidem, sed quantum ipse vidit iudicans. Binas per annum esse aestates messesque biraš: hibernae sementis fructus esse varias frumenti species (quarum ab Eratosthene dinumerantur πυροί, κριθαί, ὄσπρια καὶ ἄλλοι καρποὶ ἐδώδιμοι, ὧν ἡμεῖς ἄπειροι), vernae sationis oryzam, bosmorum, sesamum, milium (, linum). Diod. II. 36., Strab. 693. cf. Eratosth. ap. Strab. 690. Diodorus ea, quae de plantis Indicis dixit, brevius ex illo et ita exscripsit, ut a singulis abstineret, alii scriptores Megasthenis locos afferunt de his plantis arboribusque:

de ebeno, Strab. 703.

de palma, cuius nomen sanscritum *tala* (τάλα) commemorat, Arr. Ind. 7. 3.

de ingenti arundine Indica. Strab. 710—711.

et quae Dionysi expeditionis esse documenta et reliquias credidit

de vite agresti, de hedera, de lauro, de myrto, de buxo Strab. 711. (687—688., Arr. Ind. 5. 9.),

de arboribus marinis. Antigon. Caryst. 147. (Plin. h. n. VI. 24. 6.) cf. Foe-koue-ki p. 90.

Ex bestiis Indicis descripsit

tigrem Bengalicum (Strab. 703.), quem inter omnes

Graecos primus vidit; deinde in quadam parte accuratius Aristotele vel hodiernis zoologis

elephantum, cuius venatum copiosius exposuit, Strab.

704—705., Arr. Ind. 13. 14., Diod. II. 42.

varias simiarum species, Strab. 703. 710., Aelian. h. a. XVII. 39.

canes Indicos, Strab. 703.

antilopas (ἵππους μονοκέρωτας ἐλαφοκράνους), Strab. 710.

gymnotum electricum, Aelian. h. a. VIII. 7.

serpentes volucresque scorpiones, Strab. 703. Aelian. h. a. XVI. 41.

boam constrictorem, Plin. h. n. VIII. 14. 1., Solin. 52. cf. Strab. 70.

concham margaritiferam³⁶), eiusque venatum, Arr. Ind. 8. 8—13., neque Taprobanen eius uberrimam esse ignorat, Plin. h. n. VI. 24. 1.

formicas aurum effodientes, de quibus infra disseremus.

Ex metallis haec in India inveniri dicit: πολλὸς μὲν ἄργυρος καὶ χρυσός, οὐκ ὀλίγος δὲ χαλκός καὶ σίδηρος, εἰ δὲ κασσίτερος καὶ ἄλλα τὰ πρὸς κόσμον τε καὶ χρεῖαν καὶ πολεμικὴν παρασκευὴν ἀνήκοντα. Diod. II. 36. Strabone auctore memoravit etiam λίθους λιβαρόχρους, γλυκυτέρους σύκων ἢ μέλιτος. Strab. 709. De auro plures loci afferuntur: aliud effodi (Arr. Ind. 8. 13.), aliud formicis eripi (Strab. 706.), aliud in fluminibus auriferis inveniri³⁷) (Strab. 711.); eius uberrimam esse Taprobanen.

Si cogitamus, quantam fructuum copiam India gignat, quanta admiratione Macedones eam spectaverint et ipso Megasthenes, ut adeo ex brevi Diodori (II. 35—36.) epitome satis apparet, si adicimus hanc Diodori sententiam II. 36.: οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ ἄλλους ἐδωδίμους καρποὺς φέρει, δυναμένους τρέφειν ζῶα, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἴη γράφειν,

36) H. I. etiam hoc legitur: μαργαρίτην -- οὕτω τῇ Ἰνδοῦν γλώσσῃ καλεόμενον. Idem retulerat Chares Mitylen. ap. Athen. III. p. 93.: ἔξαφοῦντες ὅσα λευκὰ προσσχορεύουσι μαργαρίτας. Quod neque accurate neque falso est dictum, quum μαργαρίτης a voce μάργαρος, μάργαρος autem a voce sanscrita *mangāra* (i. e. margarita) ducendum sit. Cf. Pott: Etymolog. Forschungen. T. II. p. 470.

37) Etsi arena aurifera non deest eis fluminibus, quae a septentrionibus in Gangem influunt, tamen fieri potuit, ut propter solam vocem *hiraṇ'javāha* (i. e. aurifer), ζόν'ae cognomen, sententiam illam Megasthenes proponeret.

deinde huius epitomes negligentiam, postremo ceteros locos leviter tantum et quasi per transcursum afferri, licet concludere, ex ea parte Indicon, quae ad naturalem historiam pertinet, pleraque desiderari.

Sed copiosissime gentis vitam moresque enarravit, sive prae ceteris hanc partem diligenter conscripsit, sive ex hac parte plurimum traditum est. Alexandri Macedones hanc rem paene omiserant, quum ingenti eorum quae viderant copia eo pervenissent, ut nihil amplius, nisi mira et insolita observarent; ad quem numerum solus Nearchus non pertinet, vir simplex et perspicax. Sed primus Megasthenes per omnes partes Indorum vitam perscrutari studuit, et sicut in hac re fuit princeps, ita, quod sciamus, ultimus quoque inter omnes Graecos Indicas res ita descripsit, ut a republica et a deorum cultu usque ad singulas res domesticas omnia pertractaret.

Constitutionem Indicarum tribuum (qua voce Lusitanicam *casta* transferre liceat) Alexandri comites non animadvertisse, est quod miremur, quum in Aegyptum profecti eandem ibi invenerint. Primus eam perspexit Megasthenes. Qui loci huc pertinent, leguntur apud Strab. 703—704. 707, Arr. Ind. 11—12., Diod. II. 40—41., et qui nonnulla mutavit, apud Plinium h. n. VI. 22. 2—3., et ex eo apud Solinum 52. Neque quod sciamus, eam huius rei scientiam, cuius Megasthenes fuit auctor, ullus postea Graecus scriptor vel aequavit vel auxit³⁸⁾.

Megasthenes Indos in septem tribus³⁹⁾ dispositos esse ait, quas in hunc modum enumerat:

38) Nonnisi leviter et obscure hanc rem attigit Porphy. abst. IV. 17. et Apulej. II. p. 116. Bipont.

39) Apud Strabonem et Diodorum tribus appellantur *μῆγ*, apud Arrianum *γεραι*, ita ut illa voce Megasthenes usus esse videatur. Megasthenes autem, quum tribus quatuor Indicas enarraret, in eo erravit, quod et Graeca ratione et ab aula Pāt'aliputrica hanc rem perlustravit. Sine hac altera causa vix fieri poterat, ut sextam et septimam tribum in istum modum componeret. Sed Megasthenis

antilopas (ἵππους μονοκέρατας ἐλαφοκράνους), Strab. 710.

gymnotum electricum, Aelian. h. a. VIII. 7.

serpentes volucresque scorpiones, Strab. 703. Aelian. h. a. XVI. 41.

boam constrictorem, Plin. h. n. VIII. 14. 1., Solin. 52. cf. Strab. 70.

concham margaritiferam³⁶), eiusque venatum, Arr. Ind. 8. 8—13., neque Taprobanen eius uberrimam esse ignorat, Plin. h. n. VI. 24. 1.

formicas aurum effodientes, de quibus infra disseremus.

Ex metallis haec in India inveniri dicit: πολλὸς μὲν ἄργυρος καὶ χρυσός, οὐκ ὀλίγος δὲ χαλκός καὶ σίδηρος, εἰ δὲ κασσίτερος καὶ ἄλλα τὰ πρὸς κόσμον τε καὶ χρεῖαν καὶ πολεμικὴν παρασκευὴν ἀνήκοντα. Diod. II. 36. Strabone auctore memoravit etiam λίθους λιβαρόχρους, γλυκυτέρους σύκων ἢ μέλιτος. Strab. 709. De auro plures loci afferuntur: aliud effodi (Arr. Ind. 8. 13.), aliud formicis eripi (Strab. 706.), aliud in fluminibus auriferis inveniri³⁷) (Strab. 711.); eius uberrimam esse Taprobanen.

Si cogitamus, quantam fructuum copiam India gignat, quanta admiratione Macedones eam spectaverint et ipso Megasthenes, ut adeo ex brevi Diodori (II. 35—36.) epitome satis apparet, si adiicimus hanc Diodori sententiam II. 36.: οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ ἄλλους ἐδωδίμους καρποὺς φέρει, δυναμένους τρέφειν ζῶα, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἴη γράφειν,

36) H. I. etiam hoc legitur: μαργαρίτην — οὕτως τῇ Ἰνδοῦ γλώσσῃ καλεόμενον. Idem retulerat Chares Mitylen. ap. Athen. III. p. 93.: ἔξαιρουῦντες ὅσα λευκὰ προσαγορεύουσι μαργαρίτας. Quod neque accurate neque falso est dictum, quum μαργαρίτης a voce μάργαρος, μάργαρος autem a voce sanscrita mangāra (i. e. margarita) ducendum sit. Cf. Pott: Etymolog. Forschungen. T. II. p. 470.

37) Eisi arenā aurifera non deest eis fluminibus, quae a septentrionibus in Gangem influunt, tamen fieri potuit, ut propter solam vocem hiran'javāha (i. e. aurifer), ῥόν'ae cognomen, sententiam illam Megasthenes proponeret.

deinde huius epitomes negligentiam, postremo ceteros locos leviter tantum et quasi per transeursum afferri, licet concludere, ex ea parte Indicon, quae ad naturalem historiam pertinet, pleraque desiderari.

Sed copiosissime gentis vitam moresque enarravit, sive prae ceteris hanc partem diligenter conscripsit, sive ex hac parte plurimum traditum est. Alexandri Macedones hanc rem paene omiserant, quum ingenti eorum quae viderant copia eo pervenissent, ut nihil amplius, nisi mira et insolita observarent; ad quem numerum solus Nearchus non pertinet, vir simplex et perspicax. Sed primus Megasthenes per omnes partes Indorum vitam perscrutari studuit, et sicut in hac re fuit princeps, ita, quod sciamus, ultimus quoque inter omnes Graecos Indicas res ita descripsit, ut a republica et a deorum cultu usque ad singulas res domesticas omnia pertractaret.

Constitutionem Indicarum tribuum (qua voce Lusitanicam *casta* transferre liceat) Alexandri comites non animadvertisse, est quod miremur, quum in Aegyptum profecti eandem ibi invenerint. Primus eam perspexit Megasthenes. Qui loci huc pertinent, leguntur apud Strab. 703—704. 707, Arr. Ind. 11—12., Diod. II. 40—41., et qui nonnulla mutavit, apud Plinium h. n. VI. 22. 2—3., et ex eo apud Solinum 52. Neque quod sciamus, eam huius rei scientiam, cuius Megasthenes fuit auctor, ullus postea Graecus scriptor vel aequavit vel auxit³⁸⁾.

Megasthenes Indos in septem tribus³⁹⁾ dispositos esse ait, quas in hunc modum enumerat:

38) Nonnisi leviter et obscure hanc rem attigit Porphy. abst. IV. 17. et Apulej. II. p. 116. Bipont.

39) Apud Strabonem et Diodorum tribus appellantur *μῆτραι*, apud Arrianum *γυναικες*, ita ut illa voce Megasthenes usus esse videatur. Megasthenes autem, quum tribus quatuor Indicas enarraret, in eo erravit, quod et Graeca ratione et ab aula Pāt'aliputrica hanc rem perlustravit. Sine hac altera causa vix fieri poterat, ut sextam et septimam tribum in istum modum componeret. Sed Megasthenis

- I. Φιλόσοφοι. Strab. Diod. Σοφισταί. Arr.
- II. Γεωργοί. Strab. Arr. Diod.
- III. Ποιμένες καὶ θηρευταί. Strab. Βουκόλοι καὶ ποι-
μένες καὶ καθόλου πάντες οἱ νομέες. Diod. Ποι-
μένες τε καὶ βουκόλοι. Arr.
- IV. Οἱ ἐργαζόμενοι τὰς τέχνας καὶ οἱ καπηλικοὶ καὶ
οἷς ἀπὸ τοῦ σώματος ἡ ἐργασία. Strab. Τεχνίται.
Diod. Τὸ δημιουργικὸν τε καὶ καπηλικὸν γένος.
Arr.
- V. Πολεμισταί Strab. Arr. Τὸ στρατιωτικὸν μέρος. Diod.
- VI. Ἐφοροί. Strab. Diod. Ἐπίσκοποι Arr.
- VII. Οἱ σύμβουλοι καὶ συνέδροι τοῦ βασιλέως. Strab.
Τὸ μέρος τὸ βουλευὼν καὶ συνεδρεῖν τοῖς ὑπὲρ
τῶν κοινῶν βουλευομένοις. Diod. Οἱ ὑπὲρ τῶν
κοινῶν βουλευόμενοι ὁμοῦ τῷ βασιλεῖ. Arr.

Ex eo, quod in hac parte Strabo, Diodorus et Arrianus ad verbum fere inter se consentiunt, Megasthenis narra-
tionem satis integram superesse videmus.

tribus ad Indicas quatuor revocare, facillimum est. Ita enim cum alteris alterae congruunt:

Prima tribus Brahmanas continet, neque tamen omnes, sed eos tantum, qui sacris praesunt. Cui tribui Megasthenem ascetas falso addidisse, apparet ex hoc Arriani loco: *Μοῦνον σήλιν ἀνείται, σοφιστὴν ἐκ παντὸς γένεος γενέσθαι.* Ind. 12. 9. cf. Strab. 713.

*Alter*a tribus Vâicjarum partem agrum colentem, *tertia* impuros quosdam continet. Man. X. 48—49.

Quarta homines duarum tribuum comprehendit, et Vâicjas (φόρον τελούντας) et Çûdras (ἀτελεῖς καὶ μισθὸν προσλαμβάνοντας).

Quinta tribus cum Indica altera convenit.

In *sexta* iterum duarum tribuum partes commixtae sunt, et vulgares spectatores, quos regem Indica lex ex omni tribu colligere iubet (cf. Man. VII. 154. et Cullucab'at't'ae commentarium), et eos, qui ad officiales inspiciendos emittebantur. Ad hanc alteram partem solam pertinere possunt haec Strabonis verba: *καθίστανται δ' οἱ ἀριστοὶ καὶ πιστότατοι.*

Septimam tribum Brahmanae ei efficiunt, quos in prima tribu collocare Megasthenes omisit.

Deinde quomodo regnum Prāk'jarum administraretur, longe et diligenter exposuit. Cf. Strab. 707—709. Neque ceterarum gentium res publicas eum neglexisse, Plinius est auctor, affirmans: *Megasthenes et Dionysius* — *vires quoque gentium prodidere*. h. n. VI. 21. 3. Sed Graecis geographis istae res tam remotae et ab usu communi tam alienae videbantur, ut hanc partem integram relinquerent. Quo factum est, ut duntaxat unus locus de hac re supersit, quem Arrianus attulit Ind. 8. 7. cf. Plin. h. n. VI. 23. 6. Pandarum ibi copiae enumerantur. Plinius autem plurima, quae huiusmodi narravit, Megastheni videtur debere.

De Indicis deis nemo ante Alexandrum dixit. Macedones quum in Indiam profecti essent, quo modo ubique Graeci solent, Indicos deos eosdem esse atque Graecos existimabant. Çivae cultu effrenato et quasi bacchico, et levi quadam similitudine rerum, quae utrique deo erant attributae, et nominum, quae ad mythicam deorum fictionem pertinebant, movebantur, ut Çivam non alium atque Dionysum esse arbitrarentur. Neque, postquam Euripides Dionysum orientem peragrasse confinxerat, quidquam tam facile erat, quam deum luxuriantis fecunditatis etiam in Indiam uberrimam profectum opinari. Quam ut firmarent opinionem, nominum levi et fortuita convenientia utebantur. Ita *Méru* mons vestigium videbatur dei *ἐξ Διὸς μῆ-
-ρου* parti, ita Xudracas Dionysi prolem putabant, quia vitem ibi nasci, regesque sumptuosas pompas instituere videbant⁴⁰⁾. Neque minus leviter Çriś'nām, alterum deum, quem cultum videbant, Herculem esse interpretabantur, et ubicunque sicut apud Çibas⁴¹⁾ vel pelles ferinas vel clavas vel similia conspiciebant, Herculem aliquando moratum esse opinabantur.

Sunt qui dicant, fabulae auctores praeter ipsum Alexandrum eos fuisse, qui Alexandro proximi fuerint. At in hac re non sola originem eam habere, sed maxime in in-

40) Strab. 687. 701.

41) Strab. 688.

dole illius aetatis pronae ad superbas opiniones, ex eo apparet, quod omnes sine ulla dubitatione fidem ei habuerunt. Neque Megasthenes aliter de hac re iudicavit, quod vituperare est ut probum ei obicere, quod illa aetate vixerit. Primus narravit tantum, ut dubitare non amplius possimus, quibus deis Dionysi nomen et Herculis Graeci attribuerint. Quam partem servaverunt Strabo 711, 687, Arrianus Ind. 7—9, Diodorus II. 38—39⁴²).

Evidentissime *Cris'n'am* describit Herculis nomine, quem, cui responderet, ex Alexandri scriptoribus vix certo poteras definire. Eum coli ait ab incolis planitie, Pāt'aliputrae etiam ut urbis conditorem, maxime *Methorae* et *Carisoborae* (Plin. h. n. VI. 22. 6, Arr. Ind. 8. 5.), in oppidis Cūrasēnarum ad Jamunam sitis: re vera, ut inter omnes constat, Indi adhuc *Mat'urae* *Cris'n'am* natum esse credunt, et hodie quoque urbem ei sacram habent, altera autem urbs *Carisobora* ex ipso *Cris'n'ae* nomine nuncupata videtur (*Cris'n'a-pura*). Megasthenes, dum γηγενέα illum appellat, ex parte quidem iam reliquit Macedonum opinionem, sed in reliquam descriptionis partem Herculis Graeci respectus vim magnam habuit⁴³).

42) Diodori enarratio, si cum Strabone et Arriano eam contuleris, in hac parte non tanto est brevior, quanto solet: ipse Diodorus tamen sese in breve Megasthenis relationem coegisse, his verbis indicare videtur: *μυθολογοῦσι δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς οἱ λογιώτατοι, περὶ τὸν καθ'ἑκὸν ἂν εἴη συντόμως δαλθεῖν*. Sed conficere licet, Diodorum etiam quo alio loco (III. 63.) Dionysum Indicū describit, secutum esse Megasthenem.

Totum illum locum, quo Megasthenes de deis Indicis, de Brahmanis et Sarmanis dixit (ap. Strab. p. 711—714.), deinde alteram, qui legitur apud Strabonem p. 710., ad Onesicritum fortasse referendum esse contendit *Geierus* p. 379., qui neque accurate, neque aliqua imbutus rerum Persicarum et Indicarum cognitione, „Alexandri M. historiarum scriptores aetate suppare“ nuper edidit. Quam opinionem vix concepisset ille, si paulo diligentius inspexisset Strabonem et Clem. Alex. Strom. I. p. 132. Sylb.

43) Aliquam partem narrationis docte explicavit Lassenius: *Zeitschrift für die Kunde des Morgenlandes*. V. 252.

Alterum deum, quem Dionysum Graeci vocant, eundem atque *Çiram* esse, ex descriptione comitum Alexandri iam satis apparet: eum Megasthenes magis quam *Cris'n'am* ad similitudinem Graeci dei descripsit. Repetit easdem causas, quas illi enumeraverant, ut hunc deum eundem esse atque Dionysum demonstrarent: Indicum enim deum ait ad *Mèrum* pertinere, coli magnificis pompis et more quasi bacchico, et auctorem fuisse non modo vitis frumentique sed etiam vitae eruditae. Cur autem Dionysum ab occidente venisse eodemque decessisse crediderit, nondum est explicatum.

Eo, quod de *Cris'n'a* et *Çiva* dixit, quum deorum istorum cultum antiquissimum esse satis constet, nullo modo explevit nostram Indiae antiquae scientiam. Maius erat et gravius, de *Buddhaicis* dicere. Neque Alexandri comites alteram praeter *Brahmanicam* in India esse rerum divinarum doctrinam intellexerant, neque qui hos antecesserant. *Megasthenes* refert, in India esse δύο γένη φιλοσόφων, ὧν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ, τοὺς δὲ Σαρμᾶνας *Strab.* 712⁴⁴). Hoc igitur est quaestionis caput, *Sarmanae* qui sint. Quos alii *Buddhaicos* esse dixerunt, negaverunt alii, utrique causis non levibus usi. Attamen eorum sententia propius videtur ad veritatem accedere, qui esse eos *Bud-*

44) Eundem locum *Clemens Alexandrinus Strom. I. p. 131.* Sylb. tradidit, quem *Megasthenes* auctore usum esse, ex locis in hunc modum compositis facile intelligitur:

Strab. 712—713.

Clem. Alex. Strom. I. 131.

Ἄλλῃ δὲ διαίρεσιν ποιεῖται περὶ
τῶν φιλοσόφων,

δύο γένη γὰρ ὄντων,
ὧν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ,
τοὺς δὲ Σαρμᾶνας.
Τοὺς δὲ Σαρμᾶνας,
τοὺς μὲν ἐντιμωτάτους ὕλοβι-
ους ὀνομάζεσθαι

Προέστησαν τῆς φιλοσοφίας -- Ἰν-
δῶν τε οἱ γυμνοσοφισταί, ἄλλοι
τε φιλόσοφοι βάρβαροι·

διττὸν δὲ τοῦτων τὸ γένος,
οἱ μὲν Σαρμᾶναι αὐτῶν,
οἱ δὲ Βραχμᾶναι καλούμενοι·
καὶ τῶν Σαρμανῶν
οἱ ὕλοβιοι προσαγορευόμενοι.

dhaicos contendunt, ut inter Graecōs primum memorasse Buddhaicos Megasthenem existimare malim⁴⁵⁾.

Et doctrinam Brahmanarum exquirere Megasthenes studuit, et quamquam non satis succedere hoc potuit, tamen plura de hac re acute observavit. Exempli causa ne hoc quidem eum fugit, quod Brahmanae rerum principia quique agnoscunt, ex quibus omnia constant: addunt enim quintum quoddam, quod *âcâcam* i. e. aethera appellant Tota, quae huc pertinet, narratio legitur apud Strab. 712—

ζῶντας ἐν ταῖς ὕλαις

οὔτε πόλεις οἰκοῦσιν, οὔτε στέγας
ἔχουσιν·

ἀπὸ φύλλων καὶ καρπῶν ἀγρίων· ἐσ-
θῆτος δ' ἔχειν ἀπὸ φλοιῶν δέν-
δρων,

δένδρων δὲ ἀμφιέννυται φλοιαῖς,

ἀφροδισίων χυαῖς

καὶ ἀφρόδεια σιτοῦνται,

καὶ ὕδωρ ταῖς χερσὶ πίνουσιν·

καὶ οἶνον

οὐ γάμον οὐ παιδοποιεῖν ἴσασιν
(ὥσπερ οἱ νῦν Ἑγκρατεῖται κα-
λούμενοι).

Deinde dissentiunt:

τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι, δι' ἀγ-
γέλιον πυνθανομένοις περὶ τῶν
αἰτίων, καὶ δι' ἐκείνων θεραπεύ-
ουσι καὶ λατρεύουσι τὸ θεῖον.

ἑσὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττια
πειθόμενοι παραγγέλλουσιν, ὃν δὲ
ἐπερβολὴν αἰμυρότητος ὧς θεῖον
τετιμήκασι.

Porro quum nomen *Σαρμᾶναι*, quod Clemens tradit, sanscritae voci *çraman'a* (i. e. *asceta*) ad litteram respondeat, falsa esse vides nomina *Γαρμᾶναι* et *Γερμᾶναι*, quae in codicibus Strabonis omnibus leguntur. *Lassenius*, rescribendum esse apud Strabonem *Sarmanas* quamquam non dubitat, tamen mirum esse arbitratur, in omnes libros corruptam istam scripturam irrepsisse. Rhein. Mus. 1833. p. 180. Quod mirum vix esse videtur, quum litterae *ΣΑ* arcte conscriptae a forma syllabae *ΓΑ* non multum absint, et quum ex uno Strabonis codice omnes descripti sint. Sicut Strabonis vox *Γερμᾶναι*, ita etiam Clementis vox inanis *Ἀλλόβιοι* ex Strabone et ex sanscrita voce *vanaprast'a* (i. e. *υλόβιοι*) in nomen *Υλόβιοι* immutanda est. Idem inest verbum in nomine *Ζαρμανοχῆγας* (i. e. *çraman'ākārja*), quod apud Strabonem 719. 720. invenitur.

45) Diligenter alteram sententiam *Bohlenius*, *Lassenius* alteram cum

713, 718, Arr. exp. Alex. VII. 2. 5—9, quibuscum cf. Pseudo-Orig. philosoph. 905—906 Delar., Pallad. de Brachm.

ea, qua solet, doctrina et omnium rerum circumspectione defendit Böhlen. de buddhaismi origine et aetate definiendis, Lassen. de nominibus, quibus a veteribus appellantur Indorum philosophi. Rhein. Mus. 1833. p. 171—190.). Böhlenius, ut Sarmanarum nomine Buddhaicos significari ostendat, primo nominis argumento utitur: Sarmanarum enim nomen respondere dicit tum sanscritae voci *çraman'a*, qua Buddhaici appellantur, tum nomini Σαμωναί, quo verbo ex Palica voce *sammana* (i. e. *çraman'a*) formato quin Graeci Buddhaicos significaverint, nihil dubitationis habet. Contra dixit Lassenius, *çraman'a* non modo Buddhaicis, sed saepissime etiam Brahmanis attribui. Sed ipse nunc cum ea, qua est, humanitate mecum communicavit V. D., vocem *çraman'a* perpetuum Buddhaicorum ascetarum nomen, Brahmanicorum rarius esse. Itaque hoc Böhleni argumentum, etsi ad expediendam rem non sufficit, tamen non infirmum manet.

Addidit deinde Lassenius hanc sententiam: *Si usum utriusque vocabuli apud veteres respexeris, invenies nullo prorsus loco unum pro altero poni aut invicem permutari: cuius constantiae certa quaedam causa esse debet.* Quod argumentum haud scio an aliquantum firmitatis habeat. Sarmanae enim bis tantum, Samanaei, nisi fallor, quinquies a Graecis Romanisque scriptoribus omnibus memorantur. (Bardesan. ap. Porphy. abstin. IV. 17, Clem. Alex. Strom. I. 305, Origen. contra Celsum I. ed. Delarue. Paris. 1733. T. I. p. 343, Alexander Polyhist. ap. Cyrill. contra Julian. IV. p. 133. E. ed. Paris. 1638. Hieronym. ad Jovinian. II. ed. Paris. 1706. T. II. P. 2. p. 206.) Qui numeri, si scriptorum fontes exquisiveris, ad tres rediguntur, ita ut Sarmanas solus Megasthenes, Samanaeos Alexander Polyhistor et Bardesanes memoraverit. Quid igitur in eo est mirum, quod Megasthenes, si Buddhaicos significare voluerit, sanscrita voce *çraman'a* usus est, postea vero Bardesanes et Alexander Polyhistor pallica voce *sammana*, quae cum lingua pallica postea in usum venerat? Quid mirum in eo, quod scriptores, qui illis auctoribus uti Sarmanas vel Samanaeos memorant, nomina non permutaverunt? Quod si fecissent, quum in re tam longinqua et incognita nonnisi ad verbum illos exscribere possent, magis mirum videri poterat.

Alterum Böhlenius argumentum attulit convenientiam morum,

p. 14. seq. Philostr. Apoll. III. 34., pars quaedam levioris momenti apud Clem. Alex. Strom. I. p. 132, Euseb. prae-

qui in Sarmanis et Samanaeis simillime describantur. Lassenius contra, hoc exemplum impugnans, docte exposuit, multum interesse inter Sarmanarum vitam et Samanaeorum, qualis utraque a veteribus describatur, easque res, quae utrisque communes memorentur, communes esse omnium sectarum Indicarum ascetis. Quod argumentum, etsi gravissimum est, non ita solvit quaestionem, ut de hac re dubitari non amplius possit. Nam haud omittendum est, neque Sarmanarum descriptionem neque Samanaeorum integram superesse, totasque igitur, quarum singulae partes nunc inter se discrepare videntur, facillime potuisse consentire.

Contendit deinde Lassenius, satis apparere ex his verbis, quae apud Clementem I. l. adduntur: *οἱ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττα πειθόμενοι παραγγέλλουσιν* etc., Sarmanas alios esse atque Samanacos s. Buddhacos. Lassenius igitur sicut Colebrookius As. Res. IX. 299, in hunc modum locum laudatum interpretatus est: Sunt qui inter Indos Budd'ae praecepta sequantur s. nonnulli inter Indos - - sequuntur. Neque negari potest, verba *οἱ πειθόμενοι* ita posse explicari, ut eam, quam Lassenius vult, sententiam habeant, quamvis vocem *καὶ* additam, et voces *οἱ* non seiunctas ex usu Graeci sermonis expectes. Sed etiamsi haec omiseris, ad demonstrandum nihil omnino ille locus valet, quem non minus licet in hanc sententiam interpretari: Sunt vero (scil. Sarmanae, de quibus modo dixit,) ii, qui Budd'ae praecepta sequuntur. Quemadmodum si istum locum explicaveris, contrarium ex eo apparere vides, quam quod Lassenius dixit, et ostendi, Buddhacos esse Sarmanas. Vix autem ullus Clementem ex sua ipsius scientia verba ista addidisse suspicabitur.

Si breviter totam quaestionem complectimur, omissis illis, quae, quum dubia et ambigua sint, neutri parti certa argumenta esse possunt, una utrique opinioni restat causa: alteram enim nomen, descriptio alteram magis adiuvat. Quod quum ita sit, eam sententiam superiorem facile existimaveris, quae totius descriptionis, quam quae solius nominis argumento utitur. Sed ei iudicio, quod defendit Bohlenius, aliquantum ponderis affert, quod tam definite Brahmanis Megasthenes Sarmanas opposuit. Nam mirum sane fuerit, Brahmanis tam distincte eos opponere, qui ipsi Brahmanae erant. Et omnino, quum constet, Megasthenis tempore exstitisse in India Buddhacorum sectam a Brahmanis dissidentem, deinde quum animadverterit ille dissidium, quod inter Brahmanas

par. ev. IX. 6. (p. 410. D. E. ed. Colon. 1688.), Cyrill.

alteramque sectam fuerit, postremo, quum hanc alteram eodem appellaverit nomine, quo solent Buddhæici vocari, vix ullum verisimilius videtur quam eosdem esse Buddhæicos Sarmanasque.

Sed accedit alia causa et gravior. Nam non solum eodem modo et paene iisdem verbis etiam Samanaeos veteres scriptores opponere Brahmanis solent, sed etiam ei loci, quibus Bardesanes Samanaeos s. Buddhæicos describit, cum Megasthene mire congruunt. Nec tamen affirmaverim, Bardesanem in hac re Megasthenis solum vestigia secutum esse, neque quidquam addidisse de suo, sed hoc certe ausim contendere, Bardesanem in Samanaeis describendis Megasthenem respexisse et in quadam parte esse secutum. Quod ut appareat, Bardesanis et Megasthenis hos locos componam: Bardesan. ap. Hieron. ad Jovin. Megasth. ap. Strab. (et ap. Clem. Alex.)

Bardesanes, viz Babylonius, Ἄλλῃ δὲ διαίρεσιν ποιεῖται περὶ τῶν φιλοσόφων,
in duo dogmata apud Indos δύο γίνῃ τὰς αἰρέσεις,

Gymnosophistas dividit
quorum alterum appellat ὡς τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ,
Bragmanas,

alterum Samanaeos; τοὺς δὲ Σαρμᾶνας,
qui tantae continentiae sint,
ut vel pomis arborum iuxta (καὶ ἀκροόδῳνα αἰτοῦνται Clem. AL)

Gangem fluvium
vel oryzo vel farinae alantur ὀρύζῃ καὶ ἀλίπτοις τροφόμενοι·
cibo;

et quum rex ad eos venerit, τοῖς δὲ βασιλεῦσι ἀντεῖναι δὲ ἀγγέ-
adorare illos solitus sit, λων συνθανόμενοι; περὶ τῶν αἰ-
pacemque suae provinciae in il- τίων, καὶ δὲ ἐκείνων θεραπεύουσι
lorum precibus arbitrari sitam. καὶ λυσιτελεῖν τὸ θεῖον.

Plenius hanc partem Porphyrius tradidit:

ἀγύμναιοι δ' εἰσι πάντες (οὐ γάμον οὐδὲ παιδοποιεῖν ἴσασιν. Clem.)

καὶ ἀκτῆμονες καὶ τοσοῦτον αὐτῶν
τε καὶ τῶν Βραχμάνων

σέβας ἔχουσιν οἱ ἄλλοι, ὥστε καὶ τοῖς δὲ βασιλεῦσι ἀντεῖναι etc.
τὸν βασιλέα ἀρεμεῖσθαι παρ' αὐ-
τοῦ, καὶ ἰκετεύειν εὐχασθαι τι, καὶ
δεηθῆναι ὑπὲρ τῶν καταληψα-
ρόντων τὴν χώραν, ἢ συμβουλευ-
σαι τὸ πρακτέον.

contra Julian. IV. (Opp. ed. Paris. 1638. T. VI. p. 134. A.)⁴⁶⁾

Postremo antiqua gentis Indicae tempora percontatus, de historia Indorum, iterum solus ex Graecis omnibus, quaedam enarravit⁴⁷⁾: quae quod non magni momenti sunt, ex natura historiae Indiae magis, quam ex Megasthenis studio pendet. Eos locos, qui huc pertinent, tradiderunt Diodorus II. 38—39, Arrianus Ind. 8. 1—3, 9. 9, quibuscum cf. Plin. VI. 21. 5, Strab. 686—687, Arr. Ind. 5. 4—7, 9. 10—12; exiguum quandam narrationis partem (de Nabucodrosoro) memoriae prodiderunt Iosephus ant. Iud. X. 11. 1 p. 538. Haverc., contra Apion. I. 20. T. II. p. 451. Haverc., Zonaras ed Basil. 1557. T. I. p. 87; Euseb. praep. ev. IX. 41. p. 456. D. ed. Colon., Syncell. T. I. p. 419. ed. Bonn⁴⁸⁾.

Ex hac convenientia narrationum hoc certe licet concludere, Bardesanem respexisse Megasthenem, et eosdem Sarmanas a Megasthene descriptos Samanacosque existimasse. Quam sententiam non poterat habere, si Sarmanas non tales Megasthenes descripsisset, quales Samanacos esse Bardesanes compererat.

- 46) Cyrillus I. I., quamquam Clementem sequitur, Megasthenis narrationem perperam attribuit Aristobulo peripatetico, quem Clemens modo laudaverat.
- 47) Cf. Lassen. Zeitschr. f. d. Kunde d. Morgenlands. V. 232—259. Benfey ibid. p. 218—231.
- 48) Etsi ex his, quae exposuimus, apparet, aut attingi aut pertractari iam in reliquiis Indicon omnes res gravioris momenti, tamen scientia Indiae antiquae commemoratas litteras Indicas desiderat. Neque quidquam de hac re Alexandri comites retulisse videmus. Variis Megasthenes opinionibus ansam dedit hac sententia (Strab. 709.): *Γινωσκόντες δ' οὖν ἐν τῷ Σανδρακόττου στρατοπέδῳ φησὶν ὁ Μεγασθένης* -- *μηδεμίαν ἡμέραν ἰδεῖν ἀνηνεγμένα κλέμματα πλείονων ἢ διακοσίων δραχμῶν ἄξια, ἀγέαιροις καὶ ταῦτα νόμῳ χρομένοις. Οὐδὲ γὰρ γράμματα εἰδέναι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης ἕκαστα διοικεῖσθαι τῷ πρῶτῳ δ' ὁμῶς διὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν εὐτέλειαν.* Inconsideratius tamen foret ex mea quidem opinione, quam prudentius, contendere, apud Indos optimis artibus ornatos et in

Ne cum dubiis certa confunderentur, intra certos fines explicationem nostram continuimus, ita ut de iis solum reliquiis disputaremus, quae Megastheni certo poterant attribui. Nunc, ne incerta fragmenta omnia omittantur, de eo liceat addere pauca, quod et maximum est et gravissimum.

Agitur autem catalogus gentium, quem descriptioni Indiae intexuit Plinius h. n. VI. 21. 9—23. 11. Qui Pli-

tantum eruditionis gradum [progressos scripturam aut inusitatum aut tam raram fuisse, ut eius usum peregrinator non animadvertere et negare potuerit: hoc esset, propter hunc locum sanam rationem praetermittere. Neque qui non ignorat antiquitatem Indicam, quin per errorem dixerit ille, apud Indos scriptas leges non valere, facile dubitabit. Cuius erroris causa potest duplex fuisse: nam non modo adhuc peregrinatori aegre obvenit occasio scriptas leges videndi, quum Brahmanae in memoria habeant legum codicem neque in iudicium apportent, sed etiam Indi cum manifesta quadam causa legem appellant *smriti* (i. e. *μνήμη*, memoria), itaque qui huius rei ignarus erat, necessario in hunc modum ratiocinatus est, scriptas non exstare leges, ubi iudicentur ex memoria omnia. Itaque etiam Nearchus ap. Strab. 716. contendit, τοὺς νόμους ἀγράφους εἶναι, et quod est gravius, septem saeculis postea *Fa hian* à Sinensis quidam peregrinator refert in media India neque censum in usu esse neque leges. Foe-koue-ki. p. 99. Quod alterum contendit Megasthenes, οὐδὲ γράμματα εἶδέναι αὐτοῖς, explicat, si cogitaveris, quemadmodum haec cum illa sententia cohaereat. Ex eo enim, quod antea dixit, ἀγράφους καὶ ταῦτα νόμους χαρμένους, et ex eo, quod tanquam contrarium addidit: ἀλλ' ἀπὸ μνήμης ἕκαστα διοικίσθαι· εὐ πράττειν δ' ὅμως διὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν εὐτέλειαν, quid sibi velit haec sententia, οὐδὲ γράμματα εἶδέναι αὐτοῖς, plane intelligitur. Hoc enim Megasthenem voluisse apparet, in iudicio non adhiberi γράμματα, i. e. scriptas leges, libellos accusationis, tabulas. Vulgari in usu scriptionem fuisse, Nearchus iam indicit ap. Strab. 717, Curtius VIII. 9, et ipse Megasthenes ap. Strab. 708. hac narratione: οἱ ἀγορανόμοι -- ὁδοποιοῦσι, καὶ κατὰ δέκα στάδια στήλην τιθέναι τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλοῦσας.

Ipse nimirum Strabo perperam opinatus esse videtur, Megasthenem negavisse litterarum usum, quum p. 717. dicat: τῶν ἄλλων γράμμασιν αὐτοῖς μὴ χρῆσθαι φασίγιν. sed quum Megasthenis sententia plena atque integra supersit, nostrum in hac re licet sequi arbitrium.

nium, quae de India neque plene neque accurate dixit, opera multa ex multis libris conquisivisse intellexerit, non amplius dubitabit, quin catalogum, de quo agitur, non ex sua ipsius scientia, sed ex aliis libris conscripserit. Nam si libris in hoc conscribendo non usus esset, quos habere alios potuisset auctores atque nautas? Et quomodo fieri poterat, ut nautae interioris Indiae gentes enumerare possent, imo etiam exercituum numeros indicare? Deinde etiam Taprobanes descriptio est documento, quo alio modo Plinius soleat scribere, ubi suum possit addere. Postremo huiusmodi catalogum si universum spectas non ex pluribus potuisse conquiri et corradi, sed unius tantum auctoris esse, facile intelligis, si memor fueris, obscure Romanis Indiam fuisse cognitam, et deesse in catalogis locos, quorum aliis alii possint adiungi.

Sed inspiciamus ea, quae de sedibus Indicarum gentium dixit. Quae si contuleris cum iis, quae praeterea scimus de historia Indica, demonstrari existimaveris, quo tempore catalogus conscriptus sit. Sed tali modo abundat catalogus ignotis nominibus, et pauca ea, quae nota sunt, ab historia sunt tam aliena, ut de paucis tantum rebus certiores fiamus: quae tamen proposito nostro sufficiunt. Legimus enim VI. 22. 5: *Sed omnium in India prope, non modo in hoc tractu, potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra*, et paulo infra: *Amnis Iomanes in Gangem per Palibothros decurrit inter oppida Methora et Carisobora*, postremo: *Indus statim a Prasiarum gente*. Plinii igitur aetas h. l. non agitur, sed ad aetatem summae potentiae regni Prasiaci auctor regressus, omnium rerum, quae a regibus Bactrianis et Indoscythis in pentapotamia gesta erant, suspicionem habet omnino nullam. Sed ex eo, quod Plinius refert, certius quoddam licet suspicari: nam eodem loco (VI. 22. 5.) narrat, Prasiarum regi peditum *sexcenta millia*, equitum millia triginta, elephantorum novem per omnes dies stipendiari. Qui numeri accurate conveniunt Prasiaco ex-

exercitui, quantus K'andraguptae tempore fuerat. Cf. Plutarch. Alex. 62: Ἀνδρόκοιτος -- στρατοῦ μυριάσιν ἐξήκοντα τὴν Ἰνδικὴν ἐπῆλθεν ἅπασαν καταστρεφόμενος, cui loco Megasthenes non repugnat, ubi in castris affuisse quadringenta millia militum commemorat.

Quis autem est auctor, qui tam gnarus sit Indiae, qualis K'andraguptae tempore fuerit, ut adeo exercitus gentium enumerare potuerit? Quam quaestionem ipse Plinius solvit his verbis (VI. 21. 3.): *Megasthenes et Dionysius vires quoque gentium prodidere*. Quid autem Dionysius, qui vix ullo loco memoratur? Verisimilius est, catalogi auctorem esse Megasthenem, quem saepius sequitur Plinius. Et accuratius si catalogum inspiciamus, ab omni parte coniecturam istam probatam videmus. Nam adiunctus est catalogus illi loco, qui his verbis incipit: *Reliqua inde Seleuco Nicatori peragrata sunt* VI. 21. 8., quem locum aliis causis moti, Megastheni iam antea attribuimus. Sed accedit alterum argumentum momenti gravioris: nam loci in catalogo passim inveniuntur, quibus respondent alii, quorum Megasthenem fuisse auctorem demonstrari potest. Quae res ex hac expositione apparebit:

Catalogus Plinii.

— *Flumina Prinas et Cainas, quod in Gangem influit, ambo navigabilia.* —

— *Influere in eum (scil. Gangem) XIX. amnes. Ex iis navigabiles praeter iam dictos, Condochatem, Eran-noboam, Cosoagum, Sonum. Alii cum magno fragore ipsius statim fontis erumpere, deiectumque per scopulosa et abrupta, ubi primum molles planities contingat, in*

Megasthenis fragm.

— (Τὸν Γάγγα) δέχεσθαι ἐς αὐτὸν τὸν τε Καῖναν ποταμὸν -. Arr. Ind. 4. 3.

Eadem ex Megasthene, alia brevius, accuratius alia tradiderunt Arrianus Ind. 4. 2-7. et Strabo 702. Cf. p. 34. seq.

quodam lacu hospitari: inde lenem fluere, ubi minimum, VIII. mill. passuum latitudine, ubi modicum, stadiorum centum; altitudine nusquam minore passuum XX. —

Brevi post tribus Indicas Plinius (VI. 22. 2—3.) describit, aperte secutus Megasthenem, sed ita, ut sextam tribum omiserit.

— *Fertilissimi sunt auri Dardae, Setae vero argenti. —*

— *Sed omnium in India prope, non modo in hoc tractu, potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra: unde quidam ipsam gentem Palibothros vocant, imo vero tractum universum a Gange. —*

(De cadentibus septentrionibus) — *hoc idem pluribus locis Indiae fieri, Megasthenes (auctor est). Austrinum polum Indi Dramasa vocant. Amnis Jomanes in Gangem per Palibothros decurrit inter oppida Methora et Carisobora. —*

— *Indus statim a Pra-*

Megasthenes, ubi formicas aurum effodere narrat, inter Graecos primus *Dardae* commemoravit.

Megasthenes, ubi describit Pât'aliputrae magnitudinem, narrare pergit his verbis: τὸ δ' ἔθνος, ἐν ᾧ ἡ πόλις αὕτη, καλεῖσθαι Πρασίους, διαφορώτατον τῶν πάντων τὸν δὲ βασιλεύοντα ἐπὶ ὀνόματι δεῖ τῆς πόλεως εἶναι Παλίβοθρον καλούμενον. — Strab. 702. cf. Diod. II. 39.

Cf. Strab. II. 76., Diod. II. 35. (Megasth. p. 29.)

— ἵνα δύο πόλεις μεγάλαι, Μέθορά τε καὶ Κλεισόβορα, καὶ ποταμὸς Ἰωβάρης πλωτὸς διαρρέῃ τὴν χώραν αὐτῶν. — Arr. Ind. 8. 5.

Cf. Plin. h. n. VII. 2. 19.

siorum gente, quorum in montanis Pygmaei traduntur. —

— *Indus incolis Sindus appellatus, in iugo Caucasi montis, quod vocatur Paropamisus, adversus solis ortum effusus, et ipse undeviginti recipit amnes. Sed clarissimos Hydaspem, quatuor alios afferentem, Cantabram tres, per se vero navigabiles Acesinem et Hypasin.* —

— *Ab iis gens Pandae, sola Indorum regnata feminis. Unam Hercules sexus eius genitam ferunt, ob idque gratiorem, praecipuo regno donatam. Ab ea deducentes originem imperitant CCC. oppidis, peditum CL. mill., elephantis quingentis.* —

Strab. 711.

Cf. Megasthenis locos p. 30. seq. laudatos.

— καὶ τοῦτω (scil. Herculi Indico) -- γενέσθαι --, θυγατέρα μονογενέην οὐνομα δὲ τῇ παιδί Πανδαίην καὶ τὴν χώραν, ἵνα τε ἐγένετο καὶ ἡστίως ἐπέτρεψεν αὐτὴν ἄρχειν Ἡρακλῆς, Πανδαίην, τῆς παιδὸς ἐπώνυμον καὶ ταύτῃ ἐλέφαντας μὲν γενέσθαι ἐκ τοῦ πατρὸς ἐς πεντακοσίους, ἵππων δὲ ἐς τετρακισχίλῃν, πεζῶν δὲ ἐς τὰς τρεῖς καὶ δέκα μυριάδας. — Arr. Ind. 8. 6-7.

Neque in hac re est omittendum, eos locos quos protuli, magna ex parte ita cohaerere cum iis, qui praecedunt et qui sequuntur, ut ab his non possint seiungi, nisi contextu narrationis omni dissoluto. Neque tractantur his locis res notae vel saepius commemoratae, sed res maxime obscurae et nomina, quorum magna pars, si Plinium et Megasthenem exceperis, nusquam in litteris vel Graecis vel Latinis memoratur.

Contra ne ullum quidem vestigium invenitur, propter quod catalogum posteriore tempore conscriptum esse putares. Quam quidem quaestionem non attingit mentio *And'rarum* (22. 4.), quorum reges paucis saeculis post imperium magnae partis Indiae tenero videmus. And'rarum enim exercitum Megasthenes scribit Prasiaci ne sextam quidem partem aequare. Verumenimvero, quum postea reges And'rarum potentissimos Indiae fuisse videamus, quid est, cur dubitemus, an iam Megasthenis tempore potentiam non exiguam, neque tamen immodicam habuerint? Commemorantur certe And'rae in carminibus epicis, ex. c. Mahâb'. II. 1175.

Coniecturas non leves catalogus ille, si Megasthenis fuerit, excitat: inter quas gravissima est, K'andraguptae regni fines quam late Megasthenis tempore patuerint, definire. Nam existimare non possumus, eos reges, quorum exercitus enumeravit Megasthenes, K'andraguptae imperio subiectos fuisse.

Attamen non licet dissimulare, haec omnia posita esse in coniectura licet verisimili, quam exactior pleniorque Indiae antiquae cognitio aliquando aut confirmabit aut refellet.

Reliquum est, ut exponamus, quo modo Megasthenis Indicis ei sint usi, qui potiora ex eis excerpterunt. Prae ceteris igitur de Strabone, Arriano, Diodoro, Plinio h. l. agitur.

Strabo et *Straboni* non dissimilis *Arrianus*, qui tamen multo inconsideratius Indiam descripsit, narrationes Megasthenis contraxerunt quidem in breve, sed ita, ut simul iucunde atque accurate scriberent. Sed quum hoc *Strabo* sibi proposuisset, ut non modo doceret lectorem, sed etiam oblectaret, omisit quaecunque iucunde narrari vel depingi non poterant, neque diligentius quid evitavit, quam quod catalogo posset simile videri. Quod quamvis non in vitio sit, tamen negari non potest, ipsas singulas res, quas omi-

sit, nostram antiquae Indiae scientiam maxime adiuturas fuisse; imo eo accessit in hoc studio Strabo, ut topographia Indiae fere omnis apud eum desideretur.

Omnem vero modum in hac conscribendi ratione *Diodorus*⁴⁹⁾ excessit. Nam quum non docte scriberet, ut alios doceret, sed iucunde atque leviter, ut facillime a multis legeretur, eas partes sibi exquisivit, quae huic proposito maxime conveniebant. Itaque non modo accuratissimas narrationes praetermisit, sed etiam fabulas, quas lectores poterant incredibiles existimare: quorum loco eam Indicae vitae partem describere maxime ei placuit, quae singularis et iocosa Graecis videri posset. Quod ut appareat, proferre liceat hoc exemplum: Ex eo, quod Megasthenes de administratione regni Prasiaci prodidit, unam sibi excepit partem, quam in modum fabellae iocosae narraret; nam ubi elephantum modo descripsit, addit haec: εἰσὶ δὲ παρ' Ἰνδοῖς καὶ ἐπὶ τοὺς ξένους ἄρχοντες τεταγμένοι, καὶ φροντίζοντες, ὅπως μηδεὶς ξένος ἀδικῇται. Τοῖς δ' ἀρῶστούσι τῶν ξένων λατρούς εἰσάγουσι κ. τ. λ. II. 42. Tamen aliquo pretio non caret epitome. Nam etsi novi multum non cognoscimus ex ista narratione, tamen quum optime prae ceteris cohaeret,

49) Diodorus, quamquam non confitetur, tamen omnem eam partem, qua Indicas res enarravit (II. 35—42), ex Megasthene descripsit. Quae res, quum singulas partes fere omnes cum aliis Megasthenis fragmentis comparare possimus, haud cuiquam in dubio esse potest. Itaque nusquam a Strabone et Arriano aperte dissentit, si unum illum locum exceperis, quo magnitudinem Indiae exposuit, de quo supra iam diximus. Interdum autem accuratior ea notitia, quam de expeditione Macedonica consecutus erat, effecit, ut alias res praetermitteret, alias diligentius et copiosius, alias brevius et ex parte tantum exscriberet. Ita est factum, ut ex iis fluminibus, quae in Indum influunt, alia non commemoraverit praeter Vipācam, Vitastam, K'andrabāgam II. 37, deinde ut aliam atque Megasthenes Gangi latitudinem attribuerit, eandemque, quam Alexandri comites dixerant, postremo, ut de Alexandro quaedam addiderit, quae in reliquiis Megasthenis desiderantur.

tum interdum efficit, ut Megastheni locum quendam pos-
simus certo attribuere, cuius auctorem, si illa deesset, non
haberemus Magasthenem nisi per coniecturam.

Quum ad easdem fere res describendas Strabo, Arria-
nus, Diodorus animum converterint, factum est, ut maxima
Indicon pars omnino sit perdita, et ut multorum locorum
admirabiliter tres supersint epitomae: quibus interdum quar-
tus Plinius accedit.

Multum ab illis et praecipue a Diodoro abest *Plinius*;
quo fit, ut et maxime ab isto discrepet, et optime eius
epitomen expleat. Quae simul iucunde et docte Strabo
et Arrianus enarrarunt, Diodorus amoene simul atque levi-
ter, ea Plinius sermone exili in ieiunam nominum enumera-
tionem convertit. Admirabili cum studio, quocum solet,
hanc partem conscripsit, sed saepius etiam negligentius
et inconsideratius, cuius rei multa iam antea vidimus ex-
empla.⁵⁰⁾ Negligenter, ut solet, laudat auctores, ita ut
si contuleris descriptiones Taprobanes et regni Prasiaci,
diversis saeculis eum vixisse putares. Megasthenem saepe
laudat, saepius non nominatum eum exscripsisse videtur.⁵¹⁾

50) Aliud hoc proferam exemplum. Narrat Plinius VI. 23. 9: *Pteri-
que (Indiam) ab occidente non Indo amne determinant, sed
adiiciunt quatuor satrapias, Gedrosos, Arachotas, Arios, Paro-
pamisadas ultimo fine Cophete fluvio: quae omnia Ariorum
esse aliis placet.* Hanc igitur rem quemadmodum diiudicet, ig-
norat. Attamen satis facilis est explicatu: ei enim, qui quatuor
satrapias annumeraverunt Indiae, K'andraguptae et successorum
aetatem, ceteri prius tempus respexerunt.

51) H. I. memorare liceat fraudem quandam, quam in edendo Mega-
sthenis libro suscepit infamis ille Annii Viterbiensis, qui totus
ex fraude et mendaciis constabat. Nam quum eum locum, quo de
Nabucodrosoro Megasthenes dixit, commemoratum invenisset, sed
ita ut falso scriptum fuisset nomen *Metasthenes*, Metasthenis no-
mine impudenter, ut solebat, librum conscripsit *de iudicio tem-
porum et annalibus Persarum, cum commentariis Annii*. Postea,
quum peccatum esse a typhotetis in nomine iam negare non posset,

3. De fide Megasthenis, auctoritate et pretio.

Veteres scriptores, quotiescunque iudicant de iis, qui de rebus Indicis scripserunt, Megasthenem sine ulla dubitatione scriptoribus mendacibus et fide minime dignis solent annumerare, et Ctesiae fere parem ponere. Melius solus Arrianus de eo iudicavit hac sententia:

Ἄλλ' ὑπὲρ Ἰνδῶν ἰδίᾳ μοι γεγράφεται, ὅσα πιστότατα ἐς ἀφήγησιν οἱ τε ξὺν Ἀλεξάνδρῳ σφραιεύσαντες καὶ ὁ ἐκπεριπλεύσας τῆς μεγάλης θαλάσσης τὸ κατ' Ἰνδοὺς Νεάρχος, ἐπὶ δὲ ὅσα Μεγασθένης τε καὶ Ἐρατοσθένης δοκίμῳ ἄνδρῳ συνεγραφαίτην. Arr. exp. Alex. V. 5.

Neque fidem Megasthenis in dubio ponere, sed hoc solum in memoriam lectori voluit redigere, Megasthenem quoque partem tantum Indiae ipsum vidisse, quum aliis locis hanc sententiam diceret:

Ἄλλ' οὐδὲ Μεγασθένης πολλὴν δοκέει μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδῶν χώρας, πλὴν γε ὅτι πλεῦνα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππῳ ἐπελθόντες. Ind. 5. 3.

et ubi enumerasse Megasthenem dixit centum duodeviginti populos Indicos:

lectores in commentariis docet, *Metasthenem Persam fuisse, corruptissime se invenisse hunc in aliquibus Megasthenem pro Metasthene, quia primus fuerit Graecus et historicus, hic vero Persa et chronographus, et ille laicus, hic vero sacerdos, patere, Metasthenem floruisse circa tempora Magni Alexandri similesque res ineptas. Hoc opus tam misere conscriptum, in quo Indiae ne uno quidem verbo mentionem fecit Annlus, inest in libro, qui inscriptus est Berosi sacerdotis Chaldaici antiquitatum Italiae ac totius orbis libri quinque, commentariis Ioannis Annii Viterbiensis, theologiae professoris, illustrati, adiecto nunc primum indice locupletissimo et reliquis eius argumenti authoribus, quorum nomina sequenti pagella videre licet. Aeditio ultima. Antverpiae. 1552. Haud scio an iam insit in commentariis Annii super opera diversorum autorum de antiquitatibus loquentium. Rom. 1498.*

Καὶ πολλὰ μὲν εἶναι ἔθνη Ἰνδικὰ, καὶ αὐτὸς ξυμφέ-
ρομαι Μεγασθέλει· τὸ δὲ ἀτρεκέλι οὐκ ἔχω εἰκάσαι, ὅπως
ἐκμαθὰν ἀνέγραψεν, οὐδὲ πολλοστὸν μέρος τῆς Ἰνδῶν γῆς
ἐπελθὼν, οὐδὲ ἐπιμυξίης πᾶσι τοῖς γένεσιν ἐούσης ἐς ἀλλή-
λους. Ind. 7. 1.

Inter vituperatores Eratosthenes est princeps, quo-
cum aperte consentiunt Strabo et Plinius. Alii, inter quos
est Diodorus, quum quasdam Megasthenis narrationes prae-
termiserint, sese in hac parte fidem ei abiudicare satis
ostendunt. Iudicia, quae de Megasthene enuntiaverunt,
haec sunt:

Strab. 70: Ἀπαντες μὲν τοίνυν οἱ περὶ τῆς Ἰνδικῆς γρά-
ψαντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ψευδολόγοι γεγονάσι, καθ' ὑπερ-
βολὴν δὲ Δημάχος· τὰ δὲ δεύτερα λέγει Μεγα-
σθένης, Ὀησίκριτός τε καὶ Νέαρχος, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι
παραφελλίζοντες ἤδη· καὶ ἡμῖν δ' ὑπῆρξεν ἐπιπλέον
κατιδεῖν ταῦτα ὑπομνηματιζομένοις τὰς Ἀλεξάνδρου πρά-
ξεις. Διαφερόντως δ' ἀπιστεῖν ἄξιον Δημάχῳ
τε καὶ Μεγασθέλει· οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ τοῖς ἐνωποκόιτας
καὶ τοῖς ἀστόμοις καὶ ἄφθινας ἱστοροῦντες, μονοφθάλ-
μοις τε καὶ μακροουλεῖς καὶ ὀπισθοδακτύλους· ἀνεκαί-
νισαν δὲ καὶ τὴν Ὀμηρικὴν τῶν Πυγμαίων γεράνομαχίαν,
τρισπιθάμοις εἰπόντες· οὗτοι δὲ καὶ τοῖς χροσωρύχοις
μύρμηκας καὶ Πάνας σφηνοκεφάλους, ὄφεις τε καὶ βοῦς
καὶ ἐλάφους σὺν κέρασι καταπίνοντας· περὶ ὧν ἕτερος
τὸν ἕτερον ἐλέγχει, ὅπερ καὶ Ἐρατοσθένης φησὶν.
Ἐπέμψθησαν μὲν γὰρ εἰς τὰ Παλίμβοθρα, ὃ μὲν Μεγασ-
θένης πρὸς Ἀνδρόκοιτον, ὃ δὲ Δημάχος πρὸς Ἀμιτρο-
χάδην τὸν ἐκείνου υἱὸν κατὰ πρεσβείαν· ὑπομνήματα δὲ
τῆς ἀποδημίας κατέλιπον τοιαῦτα, ὑφ' ἧς δὴ ποτε αἰτίας
προαχθέντες.

Mirum est quod addit:

Πατροκλῆς δὲ ἥκιστα τοιοῦτος· καὶ οἱ ἄλλοι δὲ μάρ-
τυρες οὐκ ἀπίθανοι, οἷς κέχρηται ὁ Ἐρατοσθένης,
quum inter eos, qui de India scripserunt, imprimis Mega-
sthenem Eratosthenes secutus sit.

Plin. h. n. VI. 21. 3: *India patefacta est -- et aliis auctoribus Graecis, qui cum regibus Indicis morati, sicut Megasthenes et Dionysius -- vires quoque gentium prodidere. Non tamen est diligentiae locus, adeo diversa et incredibilia traduntur.*

Qui tamen ipsi vituperatores, quum Megasthenis Indica magna ex parte excipserint, fidem Megasthenis in universum minime possunt tam suspectam existimavisse, quam quod ex iudiciis illis facile concluderis. Quid, quod ipse Eratosthenes, qui non pauca ex illo sumsit, apud Strabonem 689. dicit, sese Indiae longitudinem exponere ἐκ τῆς ἀναγραφῆς τῶν σταθμῶν τῆς πεπιστευμένης μάλιστα? Quae scilicet sententia ad solum Megasthenem potest referri. Re vera duas tantum Megasthenis narrationes comprehendunt, id quod de mythica Indorum ethnographia retulit et id quod de Hercule et Dionyso Indico narravit: licet ita factum sit, ut etiam de aliis rebus aliorum potius, quam Megasthenis narrationem veram esse existimarent. De Hercule et Dionyso quid narraverit, supra iam dictum et brevi iudicatum est, nunc quae de geographia Indorum mythica tradidit, nobis est examinandum.

Sed priusquam hanc rem pertractamus, commemorandum est, Arios Indos ab antiquissimo tempore a gentibus indigenis barbarisque circumsessos esse, a quibus quum corpore tum animo atque indole discrepabant. Quam discrepantiam acutissime illi et perceperunt et expresserunt. Nam sicut republica Indorum et per ipsos deos barbari repudiantur, ita communi Indorum cogitationi naturae et indolis humilioris esse et bestialis potius quam humanae videntur. Animorum diversitas difficilius perspicitur, sed corporum dissimilitudinem acriter Indi animadverterunt, in maius peiusque extulerunt, et simulacrum illarum gentium praeter modum deforme cogitatione sibi finxerunt. Quo fundamento, quod fama firmaverat, potiti poëtae ipsam superlationem iterum auxerunt fabulisque exornaverunt. Aliae gentes eaeque Indicae, quum aut permixtione tribuum

ortae essent, aut Indicos mores et praecipue tribuum institutionem non satis sequerentur, commune Indorum odium ita susceperunt, ut eodem loco cum barbaris haberentur, et ad similem deformitatem describerentur. Ita in epicis carminibus Indiam totam Brahmanicam a gentibus circumsessam videmus non veris sed eo modo fictis, ut interdum fabulae causa perspicui iam non possit.

Formas multo magis miras invenies, si deos Indorum, deorumque comitatus respexeris: inter quos praecipue *Cuvêrae* et *Cârticêjae* comitatus tali modo describitur (cf. *Mahâb.* IX. 2558. seq.), ut nihil fere, quod humana imaginatione fingi possit, omissum videatur. Quos tamen Indi a populis fabulosis iam satis disiungunt: quippe quos neque in orbe terrarum Indico habitare, neque humana cum gente consuescere credunt. Quos igitur Graeci cum populis Indiae non poterant confundere.

Confundi autem facilius poterant populi cum animantibus aliis, locum quasi medium inter daemones atque homines tenentibus, quorum summam copiam Indi sibi finxerunt. *Râxasis* enim, *Piçâk'is* aliisque eadem atque populis fabulosis propria esse dicuntur, et hoc solum interest inter utrosque, ut eadem, quae singula attribui solent populis, in *Râxasas* et *Piçâk'as* multa vel cuncta soleant conferri. In universum tam leve est inter utrosque discrimen, ut certi fines terminique inter illos vix possint constitui: *Râxasae* enim, etsi formidolosi describuntur, tamen humani esse creduntur, et quum in terra habitare, tum in pugnis Indorum dimicare, ita ut Indus quilibet, quid inter naturam *Râxasae* atque hominis intersit, aegre possit definire. Vix ulla invenitur res *Râxasis* propria, quae non populo quoque alicui attribuitur. Itaque etiamsi de illis fama quaedam ad Graecos pervenisset — quae quidem res certis non potest probari argumentis — ideo tamen in moribus populorum Indica ratione describendis vix erravissent.

Gentium illarum famam in occidentem et ad Graecos primo translata esse, non est quod miremur. Fabulae

enim cum ardore quodam poëtico fictae eximiam habent increbrescendi facultatem, et tanto maiorem, quanto audacius sunt fictae. Eae quoque fabulae, quibus Indi bestias colloquentes descripserunt, ita per totum fere orbem terrarum manaverunt, ut quomodo hoc factum sit, non sentiamus. Aliae fabulae, antequam ipsum Indiae nomen notum est, ad Graecos translatae sunt: inter quod genus etiam Homeri quaedam fabulae numerandae videntur, quae quidem res ante Vêdas melius cognitae probabiliter tantum conijci, neque certis argumentis demonstrari potest. Et quo longius epica Graecorum carmina a prima simplicitate abeunt, eo magis fabulas istas irrepere animadvertimus: multum iam valent apud epicos posterioris aetatis poëtas. Valde erraret, qui ex India putaret eas solum fabulas manavisse, quibus memoratur India: nam fabula procedente, etiam locus, quem fabula tractat, solet procedere. Cuius rei hoc sit exemplum: Indi septentriones versus ultra Himâlajam habitare opinabantur *Uttaracuros*, qui diu beateque viverent, morbis curisque vacarent, omni voluptate in amoenissima regione abundarent. Quae fabula mature in occidentem processit simulque processit locus fabulae, et ita est factum, ut ab Hesiodi tempore Graeci opinarentur septentriones versus habitare Hyperboreos, quorum ipsum nomen ad similitudinem nominis Indici expressum est. Cur Indi regionem beati populi septentriones versus posuerint, causa est aperta, cur Graeci, ne levissima quidem invenitur; imo hic Hyperboreorum situs toti illi imagini, quam de orbe terrarum Graeci sibi effllexerunt, non modo non convenit, sed etiam repugnat. Aliae fabulae, quum quasdam Graecorum opiniones attingerent, in alia loca translatae sunt.

Mythicae Indorum geographiae cognoscendae primum est hoc tempus, quo inscii Indicas fabulas Graeci receperunt. Alterius est dux, qui primus Indiam descripsit et a Scylace rerum Indicarum scriptores ad unum omnes fabulosas illas gentes enarrant, sed ita, ut Aethiopicas eas di-

cere soleant⁵²): inter quos praecipue Ctesiae ista res infamiam et fidei suspicionem movit. Attamen minime mentitus in fine Indicon (33.) πολλὰ δὲ τούτων, inquit, καὶ ἄλλα θαυμασιώτερα παραλαπτέιν, διὰ τὸ μὴ δοῦναι τοῖς μὴ ταῦτα θεασάμενοις ἀπιστία συγγράφειν: nam multas alias res gentesque fabulosas perscribere poterat, ex. c. homines capitibus tigrinis (τῃ γ' ῥαμυ' ἄς), alios anguinis cervicibus (τῃ δ' ῥα λαρῖν ἄς), alios capitibus equinis praeditos (τὴν ῥα γαυανῶν ἄς; αἰραμυ' ἄς), alios cynopodes (τῇ ῥα παδῶν ἄς), alios quadrupedes (κ' αὐτὸς παδῶν ἄς), alios trioculos (τῇ ῥα τριῶν ἄς), aliosque sexcentos.

Neque his fabulis se subtrahere Alexandri comites poterant, quorum vix ullus de fide earum dubitavit. Plerumque enim Brahmanae auctores eis fuerunt, quorum doctrinam et sapientiam omnino maxime verebantur. Quid igitur est, quod miremur, Megasthenem quoque post tot et tanta exempla illas fabulas tractavisse? Legitur eius narratio apud Strabonem 711, Plinium h. n. VII. 2. 14—22, Solinum 52.⁵³)

52) Consueta Aethiopiae et Indiae confusio, de qua annot. 1. diximus, videtur non modo intra fines fabularum se continuisse, sed etiam ipsam attingisse historiam. Omne igitur genus cautionis adhibendum videtur in examinandis eis, quae de bellis in Aethiopas factis traduntur. Ex. c. Diodorus II. 14., qui Ctesiam sequitur auctorem, Semiramidem refert Aethiopiam sibi subegisse, ibique fontem invenisse fabulosum, quem iisdem fere verbis in India reperiri narrat Ctesias (Ind. 14. cf. Bähr. p. 309.), et rebus quibusdam Aethiopicis expositis, protinus Diodorus ad Indicam Semiramidis expeditionem enarrandam transit. Eodem modo Herodotus III, 23., quo loco Cambysis explicat expeditionem in Aethiopas Macrobios factam, eum tradit fontem quendam fabulosum invenisse, quem eundem esse videmus atque Cilam fluvium vel fontem Indicum, a Ctesia (ap. Bähr. p. 369.) et Megasthene (cf. p. 37.) commemoratum.

53) Cf. Strab. 43. 70, Philostr. v. Apoll. III. 47, Tzetz. chil. VII. 629—768, Gell. IX. 4, Isidor. orig. XI. 3, Augustin. civ. dei XVI. 8. Recentiores scriptores, qui has res explicare studue-

Primum Megasthenes narravit hoc: Τὸς τὸν Καύκασον οἰκοῦντας ἐν τῷ φανερόν γυναιξὶ μισγεσθαι καὶ σαρκωφαγεῖν τὰ τῶν συγγενῶν σώματα. Strab. 710. Herodotus quoque alterum de Calatiis et Padaeis (III. 38, 99), alterum de alio quodam Indico populo narravit (III. 101.). Idem Marcus Paulus (III. 17.), retulit, et adhuc gens in Vind'ja monte habitans cognatos comedere dicitur. Cf. Ritter. Asien. II. 519. Itaque pro certo sumendum est, hanc rem Megastheni re vera narratam esse, quamvis conicere liceat, in describenda gentis aboriginis immanitate Indos, sicut solent, modum et veritatem excessisse.

Deinde *Pentaspithamos* et *Trispithamos* enumerat, quos refert a gruibus infestari. Id quod Homerus (II. III. 6.) de Pygmaeis cogitavit num ex India iam manaverit necne, h. l. integrum relinquatur. Indicos autem Pygmaeos iam commemoravit Ctesias Ind. 11, quam eandem narrationem a multis scriptoribus post Megasthenis tempora repetitam videmus. Indi Pygmaeos esse *Ciratarum* gentem existimant, quae opinio tam firma est apud eos, ut voce *cirata* et gentem illam et quemcunque pumilum sive Pygmacum significant. Cf. Vilsonem s. v. Deinde Ciratas cum vulturibus aquilisque pugnare opinantur, quam propter rem Vis'u'i aquilam nomine *ciratacin* (i. e. *Ciratas vorans*) appellant. Et quum Ciratae ad Mongolicas gentes pertineant, Indi in illis describendis faciem Mongolis propriam multo deformiorem depinxerunt. uare Megasthenes potuit dicere: ὢν τινὰς ἀμύκτηρας, ἀναπνοὰς ἔχοντας μόνον ὑπὲρ τοῦ στόματος⁵⁴).

runt, quum non rectam viam iniissent, operam fere omnes perdididerunt. Inter quos memoratu sunt digni praeter *Aldovrandium*, *Salmasium*, *Bochartum*, *Harduinum*, *Bachrium*,

J. Geoffroy St. Hilaire: histoire des anomalies de l'organisation. 1832.

Berger de Xivrey: traditions tératologiques. 1836. et quem laudat *Berger de Xivrey*,

Leopardi: saggio sopra gli errori popolari degli antichi.

54) Cf. Ctes. Ind. 11: αὐτοὶ δὲ αἰμοὶ τε καὶ αἰσχροί, Aelian. h. a. XVI.

22: Σχιῶται πῖραν Ἰνδῶν ἰθρὸς αἰμοὶ τὰς ψίνας, peripl. mar. Ery-

Tum memoravit Megasthenes Ἐνωτοχοίτας, ποδῶν τε ὅσα ἔχοντας, ὡς ἐγκαθέδειν· ἰσχυροὺς δ' ὥστ' ἀναστῆν δένδρα καὶ ἡρπτεῖν νευράν. Neque ille vel alii Graeci, sed ipsi Indi sibi finxerunt Enotocoetas: qui sanscrita nuncupantur *carn'aprāvaran'ae* i. e. *qui auribus quasi tegumento utuntur*. Quorum mentio in epicis carminibus non raro invenitur, ex c. Mahāb'. II. 1170, 1875, et tam consueta est apud Indos haec cogitatio, ut ipsum nomen proprium *Carn'aprāvaran'ā* reperitur Mahāb'. IX. 2643. Et in Rāmājan'ā locus quidam exstat nondum editus, quem attulit Lassenius (Zeitschr. f. Kunde d. Morgenl. II. 40.), quo memorantur *Cirātae*, quorum alii in Mandara monte habitant, alii auribus quasi tegumento utuntur, horribiles, nigris faciebus, singulis quidem pedibus, tamen veloces, qui deleri non possunt, viri praevalidi, anthropophagi⁵⁵). Hos quoque Indi putant septentriones versus habitare; ita alio modo, quam per scriptores rerum Indicarum fabella ista in occidentem videtur translata esse, quum ab aliis scriptoribus eidem homines in septentrionali Europae parte collocentur. Plin. h. n. IV. 27. 5, Mel. III. 6, Isidor. XI. 3. Ex iis, qui Indica conscripserunt, Enotocoetas primus me-

thr. p. 35. Huds. Κιρῶδοι, γένος ἀνθρώπων, ἐκτελειμμένων τὴν ἦν, ἀργύρον. Ipsi Indi inter ceteras gentes commemorare solent *Kīpī-tanāsicās* i. e. αἰμοὶ τῶς ἦν. As. Res. VIII. 340. Nomen *Scyrites* (V. L. *Syrites*), quod Plinius ex Megasthene tradidit, paulum depravatam videtur. Cf. p. 69.

- 55) Mahāb'. II. 1170. *Qui in insulis marinis habitant reges, a barbara gente oriundi, Nisādae, et Anthropophagi, Carn'aprāvaran'ae* (s. Enotocoecae), *et qui Melanoprosopi appellantur, ab hominibus et Rāxasis oriundi.*

In universum pervulgata est apud Indos opinio, gentes barbaras magnis auribus esse praeditas: ita non modo *carn'aprāvaran'ae* memorantur — quod quidem nomen confundi facile poterat cum voce *Karmaprāvaran'ā* (i. e. pellibus indutus) — sed etiam *carn'icae*, *lambacarn'ae*, *mahācarn'ae* (i. e. μεγαλότιοι), *uśtracarn'ae* (i. e. καμηλότιοι), *ōśt'acarn'ae* (i. e. χελιδόντιοι), *phā'icarn'ae* (i. e. χυμώτιοι), de quibus cf. Ctes. Ind. 31.

moravit Ctesias Ind. 31, tum Duris ap. Plin. h. n. VII. 2. 23.

Brahmanae (οἱ φιλόσοφοι) Megastheni narraverant, in India esse Ὠκύποδας, ἵππων μᾶλλον ἀπιόντας. Quam fabulam Indicam esse, ex eo Râmâjan'ae loco apparet, quem modo laudavimus; quo etiam nomen Ὠκύποδες explicatur. Nam quum Indi partem quandam Cirâtaram nuncupent ἐcapâdas i. e. μονόποδας, qui tamen esse veloces dicuntur, nomen cum apta quadam paronomasia Megasthenes voce Ὠκύποδες *vertit⁵⁶⁾. Neque Monopodes Ctesiae desunt, qui apud Plin. VII. 2. 16. haec refert: *Item hominum genus, qui Monocoli vocarentur, singulis cruribus, mirae pernecitatis ad saltum, eosdemque Sciapodas vocari, quod in maiore aestu humi iacentes resupini umbra se pedum protegant; non longe eos a Troglodytis⁵⁷⁾ abesse.* Quae Ecapâdarum et Sciapodum confusio solum ex similitudine nominum pendere videtur.

Neque minus mirum est id quod de feris hominibus tradidit: *Τοὺς οὖν ἀγρίους ἀνθρώπους ἔχειν τὰς μὲν πτέρυγας πρόσθεν, τοὺς δὲ ταρσοὺς ὀπίσθεν καὶ τοὺς δακτύλους.*

56) Ecapâdarum non rara in epicis carminibus fit mentio ex. c.

Mahâb. II. 1837—1838: *Ibî conspexi Diophthalmos, Triophthalmos, Metopophthalmos, qui variis e regionibus advenerant, — Anthropophagos et Monopodes.*

Hariv. 9540—9541: *Praediti capillis erectis, nigris et albis, robore elephantorum decem mill. et procellae, Monocheires, Monopodes, Monophthalmi, qui ora trementia habent etc.*

Hariv. 9553: *Monopodes et Dipodes, alii Bicipites, Macilenti etc.*

Cf. Mahâb. II. 1173, III. 16137, Hariv. 2444, As. Res. VIII. 338. Alio nomine ab Indis vocantur eidem ἐκακ'αρα'ae. As. Res. VIII. 340.

57) Troglodytae ad eas pertinent gentes, quas alii scriptores Aethiopiae, Indiae alii adscripserunt. Indicis litteris minime desunt, quibus appellantur girigahvarâs i. e. in montanis cavernis viventes. Mahâb. VI. 375.

Paullo longior Plinius est VII. 2. 14: *In monte, cui nomen est Nulo (VV. LL. Nullo, Milo), homines esse aversis plantis, octonos digitos in singulis habentes, auctor est Megasthenes. Hanc etiam rem Ctesias prior retulerat Ind. 31: ἔχουσι δὲ οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἀνὰ ὀκτὼ δακτύλους ἐφ' ἑκάτερθε χειρὶ, ὡσαύτως ἀνὰ ὀκτὼ καὶ ἐπὶ τοῖς ποσὶ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὡσαύτως. Cf. Solin. 52, Tzetz. Chil. VII. 768, Gell. IX. 4. Quorum hominum inter Alexandri comites Baeto mentionem fecit ap. Plin. h. n. VII. 2. 3: In quadam convalle magna Imai montis — silvestres vivunt homines, aversis post crura plantis, eximiae velocitatis, passim cum feris vagantes. Eidem appellantur Antipodes et inter gentes Aethiopicas enumerari solent. Cf. Isid. orig. XI. 3. Opinionem illam apud Indos vernaculam fuisse, non modo ex eo apparet, quod multi scriptores, quorum alius alio non usus est, de hac re consentiant, sed etiam ex literis Indicis; pluries enim in epicis carminibus commemorantur παρκ'άδανγυλάς, quam vocem accuratissime Megasthenes nomine ὀπισθοδάκτυλος convertit⁵⁸⁾.*

Plinius deinde describit (VII. 2. 15.) *genus hominum capitibus caninis, ferarum pellibus velari, pro voce latratum edere, unguibus armatum venatu et aucupio vesci! Quae narratio, si Solinum 52. sequaris, Megasthenis est. Neque in hac gente describenda, quam nomine Κενοκέφαλοι appellavit, Ctesias deest. Ind. 20, Plin. l. l. Sanscrite nuncu-*

58) Cf. Mahāb. X. 452—457: *Ibi conspiciebantur Rāxasae et Pī-gāk'ae varii, carnem humanam vorantes, sanguinem bibentes, ingentes, fusci, sazeis dentibus, tauris similes, capillis horridis, longis instructi conchis, pentapodes, ventriosi, opisthodaetyli, asperi, deformes, voce horribili, campanis retibusque instructi, nigris gutturibus, formidolosi, crudelissimi, vultu horribili: variaeque Rāxasarum formae ibi conspiciebantur. Et alii quum sanguinem bibissent, laeti catervatim saltabant, collocuti talia, «hoc est optimum, clarissimum, dulcissimum». Sic colloquebantur illi vorantes medullam, ossa, sanguinem, adipem, hostium carnem devorantes, cruda carne vescentes, carne viventes.*

pantur *Cynamuc'as* s. *Cramuc'as* i. e. κυνοπρόσωποι s. κυνοκέφαλοι. As. Res. VIII. 331. Mores autem barbararum gentium saepius tam immanes describuntur, ex c. Mahāb' II. 1865: *Cirātas* conspicio, qui radicibus plantarum rescuntur, pellibus ferinis indutos, foedis moribus, foedisque factis. Cf. Mahāb'. VII. 6867. seq.

„*Ἀστόμους δὲ οἰκεῖν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Γάγγου· τρέφεσθαι δ' αἰμαῖς ὀπτῶν κρεῶν καὶ καρπῶν καὶ ἀνθέων ὁσμαις, ἀντὶ τῶν στομάτων ἔχοντας ἀναπνοάς· χαλεπαίνειν δὲ τοῖς δυσώδεσι καὶ διὰ τοῦτο περιγίγνεσθαι μόλις καὶ μάλιστα ἐν στρατιοπέδῳ*“. Cf. Plin. VII. 2. 18, Solin. 52, Plutarch de facie in orbe lunae p. 701. Reisk. Astomos in libris Indicis memorari, ostendere nondum possumus aequae atque Amycteras, quos esse dixit *παμφάγους*, *ὀμοφάγους*, *ὀλιγοχρονίους*. Ipsa tamen verba descriptionis sunt documento, Megasthenem Indorum narrationes secutum esse. Voces enim *παμφάγος* ceteraeque, quibus Amycteras descripsit, ab usu sermonis graeci remotae sunt, et conversae ex sanscritis vocibus. Ex. c., quum voce *παμφάγος* Graeci perraro utantur, apud Indos eadem vox est pervulgata, et usitata sunt cognomina barbararum gentium *sarvab'āxa*, *viṣṭab'ōg'ana* (i. e. *παμφάγος*), vel *mānsab'āxaca*, *āmīś'ācin*, *piṣitācin*, *cravjāda* (i. e. *carnivorus*⁵⁹).

„*Μονομιάτους δὲ ἄλλους, ὅτα μὲν ἔχοντας κινὸς, ἐν μέσῳ δὲ τῷ μετώπῳ τὸν ὀφθαλμὸν, ὀρθοχαίτας, λασίους τὰ*

59) Cf. Mahāb'. XII. 6956: *Cūdrae* dicuntur esse *pamphagi* semper, nullius facti expertes, impuri, et quem locum laudavimus annot. 58. Carnivoros esse Padaeos, iam Herodotus III. 99. retulerat. Omophagi esse eidem videntur atque qui vulgo appellantur Agriophagi. Interdum enim iisdem vocibus, quibus ipsa nomina gentium significant, scriptores quum Indici tum Graeci utuntur. Ita apud Plinium VI. 35. 17. (qui locus videtur ad Indiam potius quam ad Aethiopiam spectare) memorantur *Nigroe*, quorum rex unum oculum habeat in fronte, *Agriophagi*, *Pamphagi*, *Anthropophagi*, *Cynamolgi* (caninis capitibus); pars quaedam Aethiopum locustis tantum vivit, ii quadragesimum annum vitae non excedunt. Cf. p. 71.

στῆθι.⁶⁰ Ea quae h. l. uni propria esse genti Megasthenes dixit, Indi solent populis attribuere variis: *Monommatos* nuncupare solent *ἑκάχας* s. *ἑκαβιλὸκ'anas*⁶⁰), *ὀρθοχαίτας* *urdd'vacējas*⁶¹), quod nomen optime Megasthenes interpretatus est: imo etiam *Cyclopes* Indici commemorantur nomine *lalāl'āra* i. e. *μετωπόφθαλμος*⁶²).

Brahmanas, Megasthenes deinde refert, de *Hyperboreis* qui mille annos viverent, idem atque Simonidem, Pindarum aliosque mythologos narrare. Quam igitur fabulam, quae antiquissimo tempore in Graeciam ex India videtur pervenisse, Megasthenes, ubi orta erat, et reperit et recognovit⁶³). Eandem Ctesias narraverat (Ind. 23. cf. Bähr. 371.) aliique auctores, quos Plinius VII. 2. 20. seq. protulit⁶⁴).

60) Cf. Mahāb. III. 16137., As. Res. VIII. 340. et Harivançae locos in annot. 56. allatos.

61) Cf. annot. 56.

62) Mahāb. III. 16137., II. 1837 (annot. 56.). Ad idem genus non modo Monoculi (*ἑκάχας*) pertinent, sed etiam Trioculi (*trinētrās* s. *trjxās*). Nam Mahāb. VII. 9629. leguntur verba haecce: *fronti oculum inseruit: ideo trioculus appellatur*.

63) Cf. Lassenii hanc explicationem: *Uttaracuru ist ein Theil Sericas, und da die ersten Nachrichten von den Serern über Indien nach dem Westen kamen, so ist wohl ein Theil der Erzählungen vom ruhigen, glücklichen Leben der Serer aus den Indischen Berichten von Uttaracuru zu erklären. Das lange Leben der Serer gehört auch dahin, namentlich, wenn Megasthenes vom tausendjährigen Leben der Hyperboräer erzählt. Mahāb. VI. 264. heisst es, dass die Uttaracurus 1000, ja 10000 Jahre lebten. Wir schliessen hieraus, dass Megasthenes auch von den Uttaracurus geschrieben, und ihren Namen nicht unpassend durch den der Hyperboräer wiedergegeben hatte. Zeitschr. II. 67.*

64) *Cyrnos* Indorum genus *Isigonus* annis *centenis* *quadragenis* vivere. Quo loco pro voce *Cyrnos* *Cyros* legendum esse, et in hunc modum nomen *Uttara-curu* praecisum esse conicio. Accuratus nomen reddiderunt Ptolemaeus: *Ὀττοροκάρρα*, Orosius: *Ottorogarras*, Amm. Marcell.: *Opurocarra* (qua in voce litterae *TT* in litteram *II* corruptae videntur), Plinius VI. 20. 3. et Solinus: *Attacori*.

Aliam Indiae gentem Megasthenes tradit, sicut Ctesias et Clitarchus, quadragenos annos non excedere, feminasque septimo aetatis anno parere. Arr. Ind. 9. 1., Phlegon. mirab. 33., Plin. h. n. VII. 2. 22.⁶⁵). Quae narratio spectat ad gentem summam meridiem versus habitantem, cuius maturam pubertatem Indi, sicut solent, nimis auxerunt, et falsa coniectura brevioris vitae exornaverunt.

Sese ex illis monstris ullum vidisse, Megasthenes nequaquam dixit: hoc solum ait: τοὺς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ χομισθῆναι παρὰ Σανδρόροτιον ἀποκαριτερεῖν γὰρ⁶⁶), deinde: ἀστόμους δὲ τινὰς ἀχθῆναι, ἀνθρώπους ἡμέρους, sed etiam hos sese vidisse non contendit: in castris enim Indicis eos fuisse narrat, et coniecturam eorum iam supra ostendimus vanam esse, qui Megasthenem in castris affuisse putant. Omnino ne hoc quidem scimus, quanta cum persuasione Megasthenes inveniri fabulosas illas gentes narraverit: de plurimis scilicet ipse Brahmanas sibi auctores fuisse confitetur. Sed faciamus, fabulas eum omnes veras existimasse, considerandum nobis est, Indorum sapientes ei auctores fuisse, deinde Graecos, qui Indiam descriperant, omnes easdem fabulas quasi veras narravisse et paullo antea Alexandri expeditione fidem earum iterum et divulgatam esse et firmatam.

Fabulis supra dictis simile est id quod de *formicis aurum effodientibus* tradit. Idem iam relatum esse ab Herodoto (III. 102—105.) videmus, qui quo maiorem fidem narratio haberet, addidit haec verba: εἰσὶ αὐτῶν καὶ παρὰ βασιλεῖ τῶν Περσέων, ἐνθεῦτεν θήρευνθέντες. Herodotum excipit Nearchus, qui affirmat, sese ipsas quidem formicas

65) Vulgo vocantur *Pandae* (cf. not. 33.). Itaque legendum videtur apud Phleg. *ἐν Πανδαῖα* (codd. *ἐν Πανδαῖα*), apud Plin. l. l. *Pandaram* (codd. *Mandorum*) nomen iis dedit Clitarchus et Megasthenes, nisi forte Megasthenes respexit ad incolas *Mandarum* montis, monstris abundantis.

66) Idem mire narraverat *Baeto* de iisdem hominibus ap. Plin. VII. 2. 3.

non vidisse, sed multas earum pelles in castra Macedonum allatas. Arr. Ind. 15. 4., Strab. 703. Nearchum in hac re describenda Megasthenes sequitur, qui nihil fere novi addit praeter locum accuratius indicatum his verbis: ἐν Αἰθιοπίαις, ἔθναι μέγαλοι τῶν προσεχόντων καὶ ὀρεινῶν Ἰνδῶν. Strab. 706., Arr. Ind. 15. 5—6. Deinde eandem illam narrationem interdum nova observatione auctam Graeci Romanique scriptores frequentes repetunt⁶⁷⁾.

Hac quoque relatione motus est Strabo, ut Megasthenem in numero mendacium scriptorum collocaret: neque consideravit, eandem rem eodem fere modo a tribus pluribusve auctoribus referri, quorum alius alium vix novit. Sed etiam postea ad alios populos eadem fama pervasit: eandem enim rem narrat *Qazvinus Arabs*⁶⁸⁾, et *Busbequius*⁶⁹⁾ tradit,

67) Strab. 718., Arr. V. 4. 7., Aelian. h. a. III. 4., XVI. 15., Clem. Alex. Paed. II. p. 207., Tzetz. Chil. XII. 330—340., et qui videntur Megasthenem exscripsisse Dio Chrysost. or. 35. p. 436. Morrell., Plin. h. n. XI. 36., XXXIII. 21., Propert. III. 13. 5., Pomp. Mel. 7. 2., Isidor. Orig. XII. 3., Albert. Magnus de animal. T. VI, p. 678. ex subditiciis Alexandri epistolis, Anonym. de monstris et belluis 259. ed. Berger de Xivrey. — Philostratus v. Apoll. VI. 1. et Heliodorus Aeth. X. 26. p. 495., quum formicas illas Aethiopiae attribuerint, auctoribus usi videntur Megasthene antiquioribus. Nuncupatur populus a Megasthene Αἰθίοι, apud Plinium *Dardae*, ab ipsis Indis *Daradae*. Et admirabiliter *Daradas* Ptolemaeus in Aethiopia habitare dicit, et eiusdem nominis populum in extrema Libyae parte ad occidentem sita Agathem. II. 5., Polyb. ap. Plin. h. n. V. 1. 10., Ptolem. IV. 6., quem veteres scriptores cum solita Indiae et Aethiopiae permutatione nescio an huc transposuerint. Indicum certe sabuletum et Africum permutationi ansam dare facile potuit.

68) *Gildemeister*. script. Arab. de reb. Ind. p. 220—221.: Dixit auctor libri miraculorum, in ultima India terram esse, cuius arena auro commista sit; ibi formicarum magnarum species est, quae canem celeritate cursus superant; terra quam maxime fervida est, et sole et aestu aucto formicae sub terram in latibula se recipiunt ibique latent, usque dum aestus vehementia diminuta est. Tum Indi cum iumentis ad earum latibula ve-

Solimano praeter alia dona a Thamaspo Persarum rege missam esse „formicam Indicam, mediocris canis magnitudine, mordacem admodum et saevam.“

Cuius narrationis multas mirasque explicationes, quas antea VV. DD. proposuerunt, quum iam obsoletae sint, h. l. licet omittere. Bestiam primus *Moorcroftius* (As. Res. XII. 439.) invenit, qui circa Indi fontes solum invenit auriferum et bestiam in cavernis terrae viventem, cui veterum descriptio conveniebat, ita scilicet, ut formicis minime similis esse posset. Quam eandem esse atque istam formicam ab Herodoto, Nearcho, Megasthene aliisque memoratam primus perspexit *Ritterus* Asien II 659., cf. 508., 593. Convenit etiam locus: in illa enim regione *Daradae* habitabant. Neque tamen apud ipsum *Ritterum*, dum in nomine male intellecto aut converso, aut in altero cum altero mutato narrationem originem habere putat, auctorum varietas satis valuit. Ex quo tempore etiam ultima dubitationis causa sublata est: *Vilso* enim invenit (Arian. ant. 135.), mentionem fieri etiam in Indicis litteris bestiarum aurum effodientium, quas quum terram effodiant, eodem nomine (*pipilica*) atque formicas Indi nuncupant. Cf. Mahâb. II. 1860.: *pipilicam g'âtârûpam udd'ritam pipilicâis* i. e. *formicinum aurum erutum a formicis*. Itaque etiam de hac re rectius, quam qui eum vituperant, Megasthenes iudicavit.

Eratosthenem igitur, Strabonem ceterosque neque accurate neque ab omni parte Megasthenis fidem ponderasse videmus. Nam quamvis in universum vera et falsa recte diiudicaverint, et ficta esse monstra, de quibus narrat Megasthenes, recte intellexerint, tamen fictionis causam et originem investigare non studuerunt. Etsi debebant intel-

niunt et aliquantam avehunt arenam; deinde cursu celeri se recipiunt metu formicarum, ne insecutae se devorent. Quam fabellam ex Graecis petitam esse, recte observavit *Gildemeisterus* p. 120.

69) *Busbequius* legationis Turcicae epist. IV. p. 144., quem sequitur *Thuanus* XXIV. 7. p. 809. ad annum 1552.

ligere, fabulas easdem vel similes a Scylacis tempore iterum atque iterum esse repetitas, et repetitas a scriptoribus, quorum alius alium ignorabat, tamen cum admirabili iudicandi levitate singulos arguunt, quasi fabulas illas ipse sibi quisque finxerit. Sicut ineptum fuit opinari, Herculem et Dionysum in Indiam migrasse, ita etiam ineptum fuit putare, totum Alexandri exercitum et Megasthenem et alios in vano commento consensisse. Quapropter utrique vitio non vacant, et rerum Indicarum scriptores et critici: utrique enim materiem sibi convenientem, alteri res, alteri rerum narrationes, non satis examinaverunt.

Quod quum ita sit, Megasthenis fides, ut hoc verbo utar, relativa in dubitationem vocari non potest; etenim et quod ipse vidit et quod ab aliis audivit, narravit ad veritatem. Itaque si spectamus, quae fides singulis narrationibus sit tribuenda, hoc alterum examinandum est, quantum, qui auctores ei fuerunt, fide digni sint. Sed in hac re ne ulla quidem suspicionis causa exstat: nam eis de rebus, quas ipse non vidit, certior factus est a Brahmanis eis, qui reipublicae praeerant: ad quos pluries ipse provocat. Ideo non modo administrationem regni Prasiaci describere potuit, sed etiam ceterarum gentium potentiam exercitusque enumerare. Quare mirari non possumus, Indicas opiniones in libris Megasthenis cum vera observatione et cum Graecis opinionibus esse mixtas.

Itaque ei, sicut Alexandri comitibus, non potest obiici, quod nimis multa narraverit. Neque parum eum retulisse, ut res Indicas Graecis plene describeret, capite priori demonstravimus. Indicam enim terram et terrae coelique naturam, bestias plantasque et res publicas et sacras populi que mores et artes, vitam denique Indorum, qualis a rege usque ad ultimam tribum fuerit, descripsit, omnesque res animo sano et vacuo perlustravit, ne levibus quidem exiguisque neglectis. Si quam partem relictam vidimus, pauca tantum de sacris et deis Indorum dicta, de litteris

nihil⁷⁰⁾, est reputandum, nos non ipsos eius libros, sed epitomen et particulas quasdam superstites legere.

His expositis potest iudicari, utrum Ctesiam in enarrandis rebus Megasthenes secutus sit necne. Etenim fabulas, quas uterque refert, ostendimus apud Indos esse pervulgatas, et ipse Megasthenes non modo nusquam Ctesiam laudavit, sed etiam Brahmanas confitetur sibi auctores fuisse de fabulis eisdem, quas Ctesias tradit. Deinde quum dicat τοὺς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ κομισθῆναι παρὰ Σανδράχοιτον ἀποκατερεῖν γάρ et ἀσιόμους δὲ τινὰς ἀχθῆναι, sese de his quoque rebus Indos, non Ctesiam secutum esse indicat. Itaque nequaquam potest contendi, Megasthenem Ctesiae usum esse libro, nisi forte alterius narratio tam accurate cum altero conveniat, ut manifestum sit, alterum ex altero partem quandam hausisse. Sed si utrumque inspexeris accuratius, facile intellexeris, solam utriusque materiem ex aliqua partè concinere, discrepare explicationem, et maiorem esse narrationum dissensionem quam similitudinem. Cui sententiae una res sola videtur repugnare: nam quum Ctesias de Sila fluvio tradiderit, nihil innatare, omnia mergi (Bähr. p. 369.), idem Megasthenes sed quibusdam additis narravit: Lassenius autem, quum eandem fabulam vulgatam esse apud Indos ostenderet, qui res omnes in Sila immersas in lapides immutari opinarentur, Ctesiam et Megasthenem Indicam narrationis colorem commutasse contendit (Zeitschr. f. Kunde d. Morgenl. II. 63.): quod si ita esset, appareret, Megasthenem in hac re Ctesiae vestigia secutum esse. Sed quum aliae eiusdem narrationis partes inter se non conveniant, et quum Ctesia copiosius Megasthenes rem enarraverit, licet coniecere, explicationem illam ab Indis repetitam esse et exstare in litteris

70) Nam certa quaedam non exstat causa, cur Megastheni eos attribuerimus locos epica Indorum carmina spectantes, qui leguntur apud Aelian. v. h. XII. 47., Dion. Chrysost. or. 53. de Homero p. 554. Morell.

Indicis. De ceteris rebus ne levissima quidem invenitur causa, cur Megasthenem putes ex Ctesia aliquid exscripsisse, et in Indis auctoribus laudandis esse mentitum.

Levium, per quos lapsus est, errorum alii eiusmodi sunt, quales observatori licet diligentissimo evenire possunt, ex. c. quod Vipâçam in Irâvatim effundi perperam dixit; alii ex Indicis vocibus non recte intellectis exorti: quo pertinet, quod contendit, apud Indos non scriptas esse leges, sed ex memoria diiudicari omnia. Praeterea narrat, Brahmanis eis, qui ter in constituendo calendario erravissent, per totam vitam silentium imperari. Quam sententiam nondum expeditam ita explicaverim, ut illum statuam Indicam vocem *mâunin* audivisse, qua quum taciturnus, tum quicumque asceta significatur. Alii denique errores in eo sunt positi, quod res Indicas ex Graeca opinione consideravit, quo factum est, ut tribus non recte enumeraret, et ut deos Indorum et alias res perperam interpretaretur.

Nihilominus Megasthenis liber, quantum est pars litterarum Graecarum et Graecae Romanaeque doctrinae, quasi fastigium est scientiae, quam de India veteres unquam consecuti sunt. Nam etsi geographica Graecorum scientia postea demum perfecta est, tamen Indiae cognitio iam Megasthenis libris ad summam perfectionem ita pervenit, ut qui postea de India scripserunt, ad veritatem tanto propius accedant, quanto accuratius Megasthenis Indica sequantur. Neque per sese tantum, sed etiam aliam ob rem Megasthenes multum valet, nam quum magnam partem narrationum alii scriptores ex illo hauserint, in totam Graecorum et Romanorum scientiam magnam vim habuit.

Praeter hanc, quam in litteris Graecis Indica Megasthenis obtinent auctoritatem, reliquiae aliud quoque pretium habent, quum inter fontes Indicae antiquitatis locum non ultimum teneant. Nam sicut nunc est Indiae antiquae scientia nostra, illius narratio etsi suppleri et corrigi non raro potest, tamen aliis locis scientiam nostram aliunde repetitam auget. Verumtamen concedendum est, id, quod

novi nos docuit, neque numeri neque ponderis permagnitudo esse. Gravius est, quam id quod novum refert, quod rerum Indicarum imaginem in certum tempus revocavit, quum litterae Indicae semper sibi constantes, si quo tempore quid acciderit quaerimus, in summa dubitatione nos relinquere soleant.

III. De scriptoribus eis,

qui post Megasthenem de India scripserint.

Cognitionis et summae et accuratissimae, quam unquam de India Graeci nacti sunt, Megasthenes fuit auctor. Neque tamen alii defuerunt, qui aetate illa Indiam describerent. Nam etiam *Daimachus Plataeensis*, a Seleuco missus ad *Amitragātā*, K'andraguptae successorem (Strab. 68, 70, 72, 74, 75, 690, Athen. IX. p. 394. E, Harpocrat. v. ἐγγυθρήκη), *Dionysius*, a Ptolemaeo Philadelpho in Indiam missus (Plin. h. n. VI. 21. 3.), *Patrocles*, qui non modo per oceanum Indicum ipse navigabat, sed etiam eis libris utebatur, quos Alexander accuratissime conscribi iusserat (Plin. l. l., Strab. 69, 74, 409, 508, 518, 689.), Indiam et ipsi viderunt et descripserunt. Quum autem per raro laudentur, et quum ei loci, qui afferuntur, ad solam chorographiam pertineant, Megasthenis auctoritatem et pretium nullo modo assecuti videntur.

Hanc aetatem, qua frequenti itinere India exploratur et ab eis describitur, qui eam ipsi viderunt, tertia sequitur Indiae cognoscendae aetas. Neque iam hoc tempore omnino desunt qui itinere Indiam cognoverint, sed et rari sunt, et solas oras solent describere. Inter quos vix alius est memoratu dignus praeter auctorem *peripli rubri maris*, hominem indoctum quidem et alienum ab arte, cuius tamen liber adhuc non negligendus est. Sed magis

aetas illa in eo versabatur, ut quaecunque antea de India iam explorata erant, ad artem et praecepta revocaret, certo iudicio ponderaret, in certum ordinem disponeret, et ita communi omnium notitiae traderet.

Eis, qui ad hunc finem scribebant, Megasthenes de India summus erat auctor. *Eratosthenem*, summae doctrinae geographum principem, neque minus, qui *Eratostheni* adversarius erat, *Hipparchum*, plurima depromere a Megasthene videmus (V. *Eratosth.* p. 92 — 99. Bernh., *Strab.* 71. seq.). Ex eo enim adhuc potest ostendi *Eratosthenem* hausisse ea quae prodidit de magnitudine Indiae, de finibus, de septentrionibus cadentibus, de messi duplici, de eo spatio, per quod India in orientem pateat. De aliis rebus aut dissensit, ex. c. aliter descripsit, quantam longitudinem a septentrionibus ad meridiem India haberet, aut secutus Megasthenem falsas opiniones addidit, ex. c. australem Indiae finem eodem in gradu posuit atque Meroen: quo modo totam Indiae formam suo loco movit et perturbavit. Sed sicut errores *Eratosthenis* per totam Graecorum geographiam perpetui manere solent, ita etiam eam partem, quae Megasthenis Indicis nititur, ei qui sequuntur geographi ratam atque certam habuerunt. Posterioris aetatis geographi, *Polemo* (ροσμικὴ περιήγησις), *Mnaseas* (περὶ Ἀσίας), *Apollodorus* (γῆς περιόδος), *Agatharchides* (τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν), quantum in India describenda Megasthenis vestigia secuti sint, iam reperiri non potest. Prae ceteris, qui frequentes paullo postea libros geographicos vel copiosiores vel breviores conscripserunt, *Alexander Polyhistor* memoratu est dignus: nam, quum scripserit *Ἰνδικά*, quamvis fuerint pars tantum maioris geographici operis, copiosius tamen res Indicas videtur tractasse. Quum vero unus tantum ex hoc libro locus supersit (*Clem. Alex.* III. 538. Pott.), quantum secutus sit Megasthenem, certius iam dici non potest.

Gentis descriptionem geographiae maxime immiscuit, itaque Megasthenis vestigia ubique fere persecutus est

Strabo (XV.) Qui *Eratosthenis* geographia quasi fundamento usus ex *Megasthene* eam explevit, et praecipue in ea parte, quae ad gentem describendam pertinet. Quo factum est, ut maior pars descriptionis Indiae *Megasthenis* libris nitatur, locis *Alexandri* comitum admixtis. Sed *Eratosthenis* geographicam tabulam secutus *Strabo* de forma situque Indiae aliter atque *Megasthenes* et falso iudicavit⁷¹⁾.

Inde, dum geographia Graecorum procedit, ethnographica pars (neque ea in omni parte iniuria), negligitur eodem modo, quo mathematica potior iudicatur. Itaque *Marinus Tyrius* et *Ptolemaeus*, horum studiorum principes, *Megasthenis* libris uti vix poterant: ita ut hoc tempore *Megasthenes* ad geographicam Graecorum scientiam aliquantum valere desineret. Diutius ad libros geographicos in breve contractos aliquam vim habuit, quamquam non ex ipso *Megasthene*, sed ex *Eratosthene* aliisque hauriebantur. Sed in universum eum iam oblita est aetas: geographia enim, quo propius ad similitudinem exilis nominum et numerorum indicis accedebat, tanto minus uti poterat enarratione eius copiosa: et si qui plura scire cupiebant, a graviori studio tam alieni erant, ut meliorum librorum obliti *Scylacis* et *Ctesiae* libros fabulis abundantes et iamdiu oblivione extinctos referrent.

71) Etsi isto quoque tempore non defuerunt Graeci scriptores, qui res Indicas tractarent, tamen ficti sunt, quos *pseudo-Plutarchus* (περὶ ποταμῶν) protulit; qui laudavit *Caemaronis Ind. X*, *Clitophontis Ind. X*, imo quasi iocatus *Chrysermi Ind. LXXX*. Libri enim auctor, qui narrationes ipse absurde finxit, auctores quos protulit ex paucis *Stobaei* paginis ita descripsit, ut scriptorum nominibus suo arbitratu librorum nomina numerosque adderet. Verumtamen hac fraude incondita mire fefellit litterarum Graecarum historicos, etsi absurdas eius narrationes iamdiu constat ad geographiam inutiles esse. *Ctesiae* quoque duos *pseudo-Plutarchus* libros affinxit, alterum inscriptum περὶ ὀρεῶν, alterum περὶ ποταμῶν; et quum *Ctesiae* editores coniecturas vanas addiderint, factum est, ut utriusque libri fragmenta in editionibus *Ctesiae* inveniantur.

Indiam sicut geographi Graeci per longum tempus prae ceteris terris lubentissime descripserunt, ita neglexerunt historici. Solus Diodorus universali illi, quam conscripsit, historiae Indiae descriptionem inseruit, quae tota ex Megasthene exscripta est. In tanta Indiae neglectione uberima ea rerum copia, quae in Megasthenis Indicis inerat, aliud genus scriptorum licet ab una parte est usum: *patres* enim *ecclesiae* Megasthene utuntur, quo tempore Alexandri comitum et eorum, qui Megastheni aequales Indicas res tractaverunt, iamdudum aetas oblita est.

Romani, quodcumque de India sciverunt, acceperunt a Graecis, ita ut novi fere nihil addiderint. Multas igitur narrationes quum ex ipso Megasthene, tum per alios Graecos scriptores ex eo hauserunt. *P. Terentio Varroni Atacino* in geographia conscribenda Eratosthenem potissimum auctorem fuisse non ignoramus. *M. Vipsanii Agrippae* commentarios in hac parte non satis cognitos habemus, ut iudicemus, ex quo potissimum hauserit. Sed apud *Pomponium Melam* iam multum valere videmus Megasthenis narrationes, quamvis omnes non ex ipso Megasthene, sed ex aliis exscripserit. Solus inter omnes Romanos *Seneca* de India librum conscripsit, ex quo unus qui superest locus ex Megasthene sumptus est, et eiusmodi, ut non in transitu hunc secutus videatur. (Plin. h. n. VI. 21. 5: Seneca etiam apud nos tentata Indiae commentatione sexaginta amnes eius prodidit, gentes duodeviginti centumque; cf. Megasth. ap. Arr. Ind. 5. 2, 7. 1.) Senecam *Plinius* excipit, cui in rebus Indicis enarrandis Megasthenes princeps fuit auctor. Et quamquam ex iis scriptoribus, qui sequuntur, praeter *Solinum* nullus Megasthenem laudat, tamen quum compendiorum et epitomarum scriptores prioribus utantur, Megasthenes in latinas litteras Romanamque scientiam vim aliquam habere pergit. Quae vis nondum interiit, ubi lingua latina ex vita et consuetudine communi iam abiit: pervadit medium aevum, ut etiam apud *Vincentium Belva-*

*censem*⁷²⁾ et *Albertum Magnum* Megasthenis narrationes iterum apparere videmus.

Patet ex his, quae exposuimus, Megasthenem in iis, quae de India et Graeci et Romani et sciverunt et cogitaverunt, aliquantum valuisse.

72) Vincent. Belvacens. specul. hist. Nürnb. 1483. II. 44. 80. seq.

PARS ALTERA

CONTINENS

MEGASTHENIS INDICON

FRAGMENTA.

PARIS ALGERIA

CONTENTS

ALGERIA IN THE PAST

ALGERIA IN THE PRESENT

FRAGM. I.

sive

EPITOME MEGASTHENIS.

Diod. II. 35—42.

(35.) Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὕσα τῷ σχήματι,¹ τὴν μὲν πρὸς ἀνατολὰς νεύουσαν πλευρὰν καὶ τὴν πρὸς τὴν μεσημβρίαν ἥ μεγάλη περιέχει θάλαττα· τὴν δὲ πρὸς τὰς ἄρκτους τὸ Ἡμωδὸν ὄρος διείργει τῆς Σκυθίας, ἣν κατοικοῦσι τῶν Σκυθῶν οἱ προσαγορευόμενοι Σάκαι· τὴν δὲ τετάρτην τὴν πρὸς δύσιν ἐστραμμένην διείληφεν ὁ Ἰνδὸς προσαγορευόμενος ποταμός, μέγιστος ὢν σχεδὸν τῶν ἀπάντων μετὰ τὸν Νεῖλον. Τὸ δὲ μέγεθος τῆς ὅλης Ἰνδικῆς φασιν² ὑπάρχειν ἀπὸ μὲν ἀνατολῶν ἐπὶ δύσιν δισμυρίων ὀκτακισχιλίων σταδίων, ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων πρὸς μεσημβρίαν τρισμυρίων δισχιλίων. Τηλικαύτη δὲ οὕσα τὸ μέγεθος δοκεῖ μάλιστα³ τοῦ κόσμου περιέχειν τὸν τῶν θερινῶν τροπῶν κύκλον, καὶ πολλαχῇ μὲν ἐπ' ἅκρας τῆς Ἰνδικῆς ἰδεῖν ἔστιν ἀσπίους ὄντας τοὺς γνόμενας, νυκτὸς δὲ τὰς ἄρκτους ἀθεωρήτους· ἐν δὲ τοῖς ἐσχάτοις οὐδ' αὐτὸν τὸν ἀρκτοῦρον φαίνεσθαι καθ' ὃν δὴ τρόπον φασὶ καὶ τὰς σκιάς κεκλίσθαι πρὸς μεσημβρίαν.

Ἡ δ' οὖν Ἰνδικὴ πολλὰ μὲν ὄρη καὶ μεγάλα ἔχει δέν-⁴δρεσι παντοδαποῖς καρπίμοις πληθύνοντα, πολλὰ δὲ πεδία καὶ μεγάλα καρποφόρα, τῷ μὲν κάλλει διάφορα, ποταμῶν δὲ πλήθει δικαιρούμενα. Τὰ πολλὰ δὲ τῆς χώρας ἀρδεύει⁵.

- ται, καὶ διὰ τοῦτο διπλοὺς ἔχει τοὺς κατ' ἔτος καρπούς, ζώων τε παντοδαπῶν γέμει διαφόρων τοῖς μεγέθεσι καὶ
6. ταῖς ἀλκαῖς, τῶν μὲν χερσαίων, τῶν δὲ καὶ πτηνῶν. Καὶ πλείστους δὲ καὶ μεγίστους ἐλέφαντας ἐκτρέφει, χορηγοῦσα τὰς τροφὰς ἀφ' ὁθύνως, δι' ἃς ταῖς ῥώμαις τὰ θηρία ταῦτα πολὺν προέχει τῶν κατὰ τὴν Λιβύην γεννωμένων. Διὸ καὶ πολλῶν θηρευομένων ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν καὶ πρὸς τοὺς πολεμικοὺς ἀγῶνας κατασκευαζομένων, μεγάλας συμβαίνει γίνεσθαι ῥοπὰς πρὸς τὴν νίκην.
7. (36.) Ὅμοίως δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἡ πολυκαρπία τρέφουσα τοῖς τε ἀναστήμασι τῶν σωμάτων καὶ τοῖς ὄγκοις ὑπερφέροντας κατασκευάζει. Εἶναι δὲ αὐτοὺς συμβαίνει καὶ πρὸς τὰς τέχνας ἐπιστήμονας, ὥς ἂν αἲρα μὲν ἔλκοντας
8. καθαρόν, ὕδωρ δὲ λεπτομερέστατον πίνοντας. Ἡ δὲ γῆ παμφόρος οὕσα τοῖς ἡμέροις καρποῖς ἔχει καὶ φλέβας καταγείους πολλῶν καὶ παντοδαπῶν μετ' ἄλλων. Γίνεται γάρ ἐν αὐτῇ πολὺς μὲν ἄργυρος καὶ χρυσός, οὐκ ὀλίγος δὲ χαλκός καὶ σίδηρος, εἰ δὲ κασσίτερος καὶ τὰλλα τὰ πρὸς κόσμον τε καὶ χρεῖαν καὶ πολεμικὴν παρασκευὴν ἀνήκοντα.
9. Χωρὶς δὲ τῶν δημητριακῶν καρπῶν φύεται κατὰ τὴν Ἰνδικὴν πολλὴ μὲν κέγχρος, ἀρδευομένη τῇ τῶν ποταμίων ναμάτων δαψιλείᾳ, πολὺ δὲ ὄσπριον καὶ διάφορον, εἰ δὲ ὄρυζα, καὶ τὸ προσαγορευόμενον βόσπορον, καὶ μετὰ ταῦτ' ἄλλα πλείω τῶν πρὸς διατροφήν χρησίμων (καὶ τούτων τὰ πολλὰ ὑπάρχει
10. αὐτοφυῆ). Οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ ἄλλους ἐδωδίμους καρπούς φέρει δυναμένους τρέφειν ζῶα, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἴη γράφειν. Διὸ καὶ φασι μὲν ποτε τὴν Ἰνδικὴν ἐπισχεῖν λιμὸν
11. ἢ καθόλου σπάνιν τῶν πρὸς τροφήν ἡμερον ἀνηκόντων. Λιπῶν γάρ ὄμβρων ἐν αὐτῇ γινομένων καθ' ἕκαστον ἔτος, τοῦ μὲν χειμερινοῦ, οὗ, καθὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις, ὁ σπόρος τῶν πυρίνων γίνεται καρπῶν, τοῦ δ' ἑτέρου κατὰ τὴν θερινὴν τροπὴν, καθ' ἣν σπεῖρεσθαι συμβαίνει τὴν ὄρυζαν καὶ τὸ βόσπορον, εἰ δὲ σῆσαμον καὶ κέγχρον, κατὰ (δὲ) τὸ πλεῖστον ἀμφοτέρους τοῖς καρποῖς οἱ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἐπιτυγχάνουσι.
12. χάνουσι. Πάντων δὲ μὴ τελεσφορουμένων, θατέρου τῶν καρπῶν οὐκ ἀποτιγγάνουσιν οἳ τε αὐτοματίζοντες καρποὶ

καὶ αἱ κατὰ τοὺς ἐλώδεις τόπους φνόμεναι ῥίζαι διάφοροι ταῖς γλυκύνησιν οὖσαι πολλὴν παρέχονται τοῖς ἀνθρώποις δαιψίλειαν. Πάντα γὰρ σχεδὸν τὰ κατὰ τὴν χώραν πεδία 13. γλυκεῖαν ἔχει τὴν ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἰκμάδα, καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ὄμβρων τῶν (ἐν τῷ θέρει γινομένων) κατ' ἐνιαυτὸν κυκλικῇ τινι περιόδῳ παραδόξως εἰωθότων γίνεσθαι καὶ τὰς ἐν τοῖς ἔλεσι ῥίζας ἔψοντος τοῦ καύματος, καὶ μάλιστα τῶν μεγάλων καλάμων.

Συμβάλλονται δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς καὶ τὰ νόμιμα πρὸς 14. τὸ μηδέποτε λιμὸν γενέσθαι παρ' αὐτοῖς. Παρὰ μὲν γὰρ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις οἱ πολέμιοι καταφθείροντες τὴν χώραν, ἀγεώργητον κατασκευάζουσιν· παρὰ δὲ τοῦτοις τῶν γεωργῶν ἱερῶν καὶ ἀσύλων ἐωμένων, οἱ πλησίον τῶν παρατάξεων γεωργοῦντες ἀνεπαίσθητοι τῶν κινδύνων εἰσίν. Ἀμφοτέρω γὰρ οἱ πολεμοῦντες ἀλλήλους μὲν ἀποκτείνουσιν ἐν ταῖς μάχαις, τοὺς δὲ περὶ τὴν γεωργίαν ὄντας ἐῶσιν ἀβλαβεῖς ὥς κοινούς ὄντας ἀπάντων εὐεργέτας· τὰς τε χώρας τῶν ἀντιπολεμούντων οὐτ' ἐμπυρρίζουσιν, οὔτε δειδροτομοῦσιν.

(37.) Ἐχει δὲ καὶ ποταμούς· ἡ χώρα τῶν Ἰνδῶν πολλοὺς 15. καὶ μεγάλους πλωτοὺς, οἱ τὰς πηγὰς ἔχοντες ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς πρὸς τὰς ἄρκτους κεκλιμένοις φέρονται διὰ τῆς πεδιάδος ὧν οὐκ ὀλίγοι συμμίσγοντες ἀλλήλοις ἐμβάλλουσιν εἰς ποταμὸν τὸν ὀνομαζόμενον Γάγγην. Οὗτος δὲ τὸ πλάτος 16. γινόμενος σταδίων τριάκοντα φέρεται μὲν ἀπὸ τῆς ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν, ἐξερεύγεται δὲ εἰς τὸν Ὠκεανόν, ἀπολαμβάνων εἰς τὸ πρὸς ἑὸ μέρος τὸ ἔθνος τὸ τῶν Γαγγαριδῶν πλείστους ἔχον καὶ μεγίστους ἐλέφαντας. Διὸ καὶ τῆς χώ- 17. ρας ταύτης οὐδεὶς πώποτε βασιλεὺς ἐπὶ ἡλὺς ἐκράτησε, πάντων τῶν ἀλλοεθνῶν φοβουμένων τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἀλκὴν τῶν θηρίων. [Καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἀπάσης 18. τῆς Ἀσίας κρατήσας μόνους τοὺς Γαγγαρίδας οὐκ ἐπολέμησε. Καταντήσας γὰρ ἐπὶ τὸν Γάγγην ποταμὸν μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως, καὶ τοὺς ἄλλους Ἰνδοὺς καταπολεμήσας, ὥς ἐπύ-

I. 16. 18. — Γαγγαριδῶν, Γαγγαρίδας. Codd. Γανδαριδῶν, Γανδαρίδας.
Cf. Lassen. pentapot. 16.

- θειο τοὺς Γαγγαρίδας ἔχειν τετρακισχίλους ἐλέφαντας πο-
λεμικῶς κεκοσμημένους, ἀπέγνω τὴν ἐπ' αὐτοὺς στρατείαν.]
19. Ὁ δὲ παραπλήσιος τῷ Γάγγη ποταμός, προσαγορευόμενος
δὲ Ἰνδός, ἀρχεται μὲν ὁμοίως ἀπὸ τῶν ἄρκτων, ἐμβάλλων
δὲ εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἀφορίζει τὴν Ἰνδικὴν πολλὴν δὲ διεξιὼν
πεδιάδα χώραν δέχεται ποταμοὺς οὐκ ὀλίγους πλωτοὺς,
ἐπιφανεσιτάτους δὲ Ὑπανιν καὶ Ὑδάσπην καὶ Ἀκεσίνον. Χωρὶς
δὲ τούτων ἄλλο πλῆθος ποταμῶν παντοδαπῶν διαῤῃεῖ, καὶ
ποιεῖ κατάρϋντον πολλοῖς κηπεύμασι καὶ καρποῖς παντοδα-
ποῖς τὴν χώραν.
20. Τοῦ δὲ κατὰ τοὺς ποταμοὺς πλῆθους καὶ τῆς τῶν ὕδα-
των ὑπερβολῆς αἰτίαν φέρουσιν οἱ παρ' αὐτοῖς φιλόσοφοι
καὶ φυσικοὶ ταιαύτην. Τῆς Ἰνδικῆς φασὶ τὰς περικειμένας
χώρας, τὴν τε Σκυθῶν καὶ Βακτριανῶν, ἔτι δὲ καὶ τῶν
Ἀριανῶν, ὑψηλοτέρας εἶναι τῆς Ἰνδικῆς ὥστε εὐλόγως εἰς
τὴν ὑποκειμένην χώραν πανταχόθεν συρρέουσας τὰς λιβάδας
ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον ποιεῖν τοὺς τόπους καθύγρους, καὶ γεν-
νῆν ποταμῶν πλῆθος.
21. Ἴδιον δὲ τι συμβαίνει περὶ τινὰ τῶν κατὰ τὴν Ἰνδικὴν
ποταμῶν τὸν ὀνομαζόμενον Σίλλαν, ὄντα δὲ ἔκ τινος ὁμω-
νύμου κρήνης. Ἐπὶ γὰρ τούτου μόνου τῶν ἀπάντων ποταμῶν
οὐδὲν τῶν ἐμβαλλομένων εἰς αὐτὸν ἐπιπλεῖ, πάντα δ' εἰς
τὸν βυθὸν καταδύεται παραδόξως.
22. (38.) Τὴν δὲ ὅλην Ἰνδικὴν οὖσαν ὑπερμεγέθη λέγεται
κατοικεῖν ἔθνη πολλὰ καὶ παντοδαπά, καὶ τούτων μηδὲν ἔχειν
τὴν ἐξ ἀρχῆς γένεσιν ἑπὶ πᾶσι, ἀλλὰ πάντα δοκεῖν ὑπάρχειν
23. αὐτόχθονα. Πρὸς δὲ τούτοις μήτε ξενικὴν ἀποικίαν προσ-
24. δέχασθαι πώποτε, μήτε εἰς ἄλλο ἔθνος ἀπεσταλκέναι. Μυ-
θολογοῦσι δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἀνθρώπους τροφαῖς μὲν
κεχρησθαι τοῖς αὐτομάτως φυομένοις ἐκ τῆς γῆς καρποῖς,
ἐσθῆσι δὲ ταῖς δοραῖς τῶν ἐγχωρίων ζώων, καθάπερ καὶ
παρ' Ἑλλήσιν. Ὅμοίως δὲ καὶ τῶν τεχνῶν τὰς εὐρέσεις καὶ
τῶν ἄλλων τῶν πρὸς βίον χρησίμων ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον γε-
νέσθαι, τῆς χρειᾶς αὐτῆς ὑφηγουμένης εὐφυεῖ ζώῳ, καὶ
συνεργοῦς ἔχοντι πρὸς ἅπαντα χεῖρας καὶ λόγον καὶ ψυχῆς
αἰχίνουαν.

Μυθολογοῦσι δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς οἱ λογιώτατοι, περὶ 25.
 ὧν καθήκον ἂν εἴη συντόμως διελθεῖν*). Φασὶ γάρ, ἐν τοῖς
 ἀρχαιοτάτοις χρόνοις, παρ' αὐτοῖς εἶτι τῶν ἀνθρώπων κωμη-
 δὸν οἰκούντων, παραγεγεῖσθαι τὸν Διόνυσον ἐκ τῶν πρὸς
 ἐσπέραν τόπων ἔχοντα δύναμιν ἀξιόλογον ἐπελθεῖν δὲ τὴν
 Ἰνδικὴν ἅπασαν, μηδεμιᾶς οὔσης ἀξιολόγου πόλεως τῆς δυ-
 ναμένης ἀντιτάσσασθαι. Ἐπιγενομένων δὲ καυμάτων μεγάλων, 26.
 καὶ τῶν τοῦ Διονύσου στρατιωτῶν λοιμικῇ νόσῳ διαφθειρο-
 μένων, συνέσει διαφέροντα τὸν ἡγεμόνα τοῦτον ἀπαγαγεῖν
 τὸ στρατόπεδον ἐκ τῶν πεδινῶν τόπων εἰς τὴν ὄρεινὴν.
 Ἐνταῦθα δὲ πρεόντων ψυχρῶν ἀνέμων, καὶ τῶν ταματιαίων
 ὑδάτων καθαρῶν ρεόντων πρὸς αὐταῖς ταῖς πηγαῖς, ἀπαλλα-
 γῆναι τῆς νόσου τὸ στρατόπεδον. Ὀνομάζεσθαι δὲ τῆς 27.
 ὄρεινῆς τὸν τόπον τοῦτον Μηρόν, καθ' ὃν ὁ Διόνυσος ἐξε-
 τρεψε τὰς δυνάμεις ἐκ τῆς νόσου ἀφ' οὗ δὴ καὶ τοὺς Ἑλ-
 ληνας περὶ τοῦ Θεοῦ τούτου παραδεδωκέναι τοῖς μεταγενε-
 στέροις, τετράφθαι τὸν Διόνυσον ἐν μηρῷ. Μετὰ δὲ ταῦτα 28.
 τῆς καταθέσεως τῶν καρπῶν ἐπιμεληθέντα μεταδιδόναι τοῖς
 Ἰνδοῖς, καὶ τὴν εὐρεσιν τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων τῶν εἰς
 τὸν βίον χρησίμων παραδοῦναι. Πρὸς δὲ τούτοις, πόλεων 29.

*) FRAGM. I. B.

Diod. III. 63.

De Dionysio.

[Ἐνιοι δέ, καθάπερ προεῖπον, τρεῖς ὑποστησάμενοι γε- 1.
 γονέναι κατὰ διεστηκότας χρόνους, ἐκάστην προσάπτουσιν
 ἰδίαν πράξεις. Καὶ φασι, τὸν μὲν ἀρχαιοτάτον Ἰνδὸν γε-
 γονέναι, καὶ τῆς χώρας αὐτομάτως διὰ τὴν εὐκрасίαν φε-
 ρούσης πολλὴν ἄμπελον, πρῶτον τοῦτον ἀποθλίψαι βότρυας
 καὶ τὴν χρειαν τῆς περὶ τὸν οἶνον φύσεως ἐπινοῆσαι 2.
 ὁμοίως δὲ καὶ τὴν τῶν σύκων καὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρύων
 τὴν καθήκονσαν ἐπιμέλειαν καὶ παραδοσιν ποιήσασθαι,
 καὶ καθόλου τὰ πρὸς τὴν συγκομιδὴν τούτων τῶν καρπῶν
 ἐπινοῆσαι διὸ καὶ Ἀθηναίων ὀνομασθῆναι. Τὸν αὐτὸν δὲ 3.
 καὶ Καταπύγωνα λέγουσι διὰ τὸ τοῖς Ἰνδοῖς νόμιμον εἶναι,
 μέχρι τῆς τελευτῆς ἐπιμελῶς ἀνατρέφειν τοὺς πύγωνας.

- τε ἀξιολόγων γεννηθῆναι κτίστην, μεταγαγόντα τὰς κόμιας εἰς τοὺς εὐθέτους τόπους, τιμᾶν τε καταδεῖξαι τὸ θεῖον καὶ
30. νόμους εἰσηγήσασθαι καὶ δικαστήρια. Καθόλου δὲ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων εἰσηγητὴν γενόμενον θεὸν νομισθῆναι καὶ τυχεῖν ἀθανάτων τιμῶν. Ἱστοροῦσι δ' αὐτὸν καὶ γυναικῶν πλῆθος μετὰ τοῦ στρατοπέδου περιάγεσθαι, καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς πολέμοις παρατάξεις τυμπάνοις καὶ κυμβάλοις κε-
31. χρῆσθαι, μήπω σάλπιγγος εὐρημένης. Βασιλεύσαντα δὲ πάσης τῆς Ἰνδικῆς ἔτη δύο πρὸς τοῖς πεντήκοντα γῆρα τελευ-
32. τῆσαι. Διαδεξαμένους δὲ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ τὴν ἡγεμονίαν αἰεὶ τοῖς ἀφ' ἐαυτῶν ἀπολιπεῖν τὴν ἀρχήν. Τὸ δὲ τελευταῖον, πολλὰς γενεαῖς ὕστερον καταλυθείσης τῆς ἡγεμονίας, δημοκρατηθῆναι τὰς πόλεις.
33. (39.) Περὶ μὲν οὖν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ τοιαῦτα μυθολογοῦσιν οἱ τὴν ὀρεινὴν τῆς Ἰνδικῆς κα-
34. τοικοῦντες. Τὸν τε Ἡρακλέα φασὶ παρ' αὐτοῖς γεγενῆσθαι, καὶ παραπλησίως τοῖς Ἕλλησι τό τε ῥόπαλον καὶ τὴν λεοντὴν αὐτῷ προσάπτουσι. Τῇ δὲ τοῦ σώματος ῥώμῃ καὶ ἀλκῇ πολλῷ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διενεγκεῖν, καὶ καθαράν
35. ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. Γαμήσαντα δὲ πλείους γυναῖκας υἱοὺς μὲν πολλοὺς, θυγατέρα δὲ μίαν γενῆσαι καὶ τούτων ἐγγλέκων γενομένων, πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν διελόμενον εἰς ἴσας τοῖς τέκνοις μερίδας ἅπαντας τοῖς τόποις ἀποδεῖξαι βασιλέας· μίαν δὲ θυγατέρα θρέψαντα καὶ ταύτην
-
4. Τὸν δ' οὖν Διόνυσον ἐπελθόντα μετὰ στρατοπέδου πᾶσαν τὴν οἰκονομένην, διδάξαι τὴν τε φυτείαν τῆς ἀμπέλου καὶ τὴν ἐν ταῖς ληνοῖς ἀπόθλησιν τῶν βοτρύων ἀφ' οὗ Λη-
5. καῖον αὐτὸν ὀνομασθῆναι. Ὀμοίως δὲ καὶ τῶν ἄλλων εὐρημάτων μεταδόντα πᾶσι, τυχεῖν αὐτὸν μετὰ τὴν ἐξ ἀνθρώπων μεταστάσιν ἀθανάτου τιμῆς παρὰ τοῖς εὐπα-
6. θοῦσιν. Δείκνυσθαι δὲ παρ' Ἰνδοῖς μέχρι τοῦ νῦν τὸν τε τόπον, ἐν ᾧ συνέβη γενέσθαι τὸν θεόν, καὶ προσηγορίας πόλεων ἀπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν τῶν ἐγχωρίων διάλεκτον καὶ πολλὰ ἕτερα διαμένειν ἀξιόλογα τεκμήρια τῆς παρ' Ἰνδοῖς γενέσεως, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἶη γράφειν.]

βασιλίσσαν ἀποδεῖξαι. Κτίστην τε πόλεων οὐκ ὀλίγων γε- 36.
 νέσθαι, καὶ τούτων τὴν ἐπιφανεστάτην καὶ μεγίστην προσ-
 αγορεῦσαι Παλίβοθρα. Κατασκευάσαι δ' ἐν αὐτῇ καὶ βα-
 σίλεια πολυτελῇ καὶ πλῆθος οἰκητόρων καθιδρύναι τὴν τε
 πόλιν ὀχυρῶσαι τάφροις ἀξιολόγοις ποταμίους ὕδασι πλη-
 ρουμέναις. Καὶ τὸν μὲν Ἡρακλέα τὴν ἐξ ἀνθρώπων μετα- 37.
 στασιν ποιησάμενον ἀθανάτου τυχεῖν τιμῆς· τοὺς δ' ἀπογό-
 νους αὐτοῦ βασιλεύσαντας ἐπὶ πολλὰς γενεὰς καὶ πράξεις
 ἀξιολόγους μεταχειρισμένους, μήτε στρατείαν ὑπερόριον
 ποιήσασθαι, μήτε ἀποικίαν εἰς ἄλλο ἔθνος ἀποστεῖλαι. Ὅστε- 38.
 ρον δὲ πολλοῖς ἔτεσι τὰς πλείστας μὲν τῶν πόλεων δημο-
 κρατηθῆναι, τινῶν δὲ ἔθνῶν τὰς βασιλείας διαμεῖναι μέχρι
 τῆς Ἀλεξάνδρου διαβάσεως. Νομίζων δ' ὄντων παρὰ τοῖς 39.
 Ἰνδοῖς ἐνίων ἐξηλλαγμένων θανμασιώτατον ἂν τις ἡγήσαιτο
 τὸ καταδειχθῆναι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων παρ' αὐτοῖς φιλοσόφων.
 Νενομοθέτηται γὰρ παρ' αὐτοῖς δοῦλον μηδὲνα τὸ παράπαν
 εἶναι, ἔλευθέρους δ' ὑπάρχοντας τὴν ἰσότητι τιμῆν ἐν πᾶσι.
 Τοὺς γὰρ μαθόντας μὴδ' ὑπερέχειν μὴδ' ὑποπίπτειν ἄλλοις
 κράτιστον ἔξειν βίον πρὸς ἀπάσας τὰς περιστάσεις. Εὐήθες
 γὰρ εἶναι νόμους μὲν ἐπ' ὕψους τιθέναι πᾶσι, τὰς δ' οὐσίας
 ἀνωμάλους κατασκευάζειν.

(40.) Τὸ δὲ πᾶν πλῆθος τῶν Ἰνδῶν εἰς ἑπτὰ μέρη 40.
 διήρηται, ὧν ἐστὶ τὸ μὲν πρῶτον σύστημα φιλοσόφων,
 πλήθει μὲν τῶν ἄλλων μερῶν λειπόμενον, τῇ δ' ἐπιφανείᾳ
 πάντων πρωτεύον. Ἀλειτούργητοι γὰρ ὄντες οἱ φιλόσοφοι
 πάσης ὑπουργίας οὐδ' ἐτέρων κυριεύουσιν, οὐδ' ὑφ' ἐτέρων
 δεσπόζονται. Παραλαμβάνονται δὲ ὑπὸ μὲν τῶν ἰδιωτῶν 41.
 εἰς τε τὰς ἐν τῷ βίῳ θυσίας καὶ εἰς τὰς τῶν τετελεστηκότων
 ἐπιμελείας, ὡς θεοῖς γεγονότες προσφιλέστατοι καὶ περὶ
 τῶν ἐν ᾧδου μάλιστα ἐμπείρως ἔχοντες· ταύτης τε τῆς
 ὑπουργίας δῶρά τε καὶ τιμὰς λαμβάνουσιν ἀξιολόγους. Τῷ 42.
 δὲ κοινῷ τῶν Ἰνδῶν μεγάλας παρέχονται χρείας παραλαμβα-
 νόμενοι μὲν κατὰ τὸ νέον ἔτος ἐπὶ τὴν μεγάλην σύνοδον,
 προλέγοντες δὲ (τοῖς πλήθεσι) περὶ ἀνέμων καὶ ἐπομβρίας,
 ἔτι δὲ ἀνέμων εὐπνοίας καὶ νόσον καὶ τῶν ἄλλων τῶν θυ-
 ναμένων τοὺς ἀκούοντας ὠφελεῖν. Τὰ μέλλοντα γὰρ προ- 43.

ακούσαντες οἱ τε πολλοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκπληροῦσιν αἰεὶ τὸ μέλλον ἐκλείπειν, καὶ προκατασκευάζουσιν αἰεὶ τι τῶν χρησίμων. Ὁ δὲ ἀποτυχὼν τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς προρρήσεσιν ἄλλην μὲν οὐδεμίαν ἀναδέχεται τιμωρίαν ἢ βλασφημίαν, ἄφρωνος δὲ διατελεῖ τὸν λοιπὸν βίον.

44. Δεύτερον δ' ἐστὶ μέρος τὸ τῶν γεωργῶν, οἱ τῷ πλήθει τῶν ἄλλων πολὺ προέχουσιν δοκοῦσιν. Οὗτοι δὲ πολέμων καὶ τῆς ἄλλης λειτουργίας ἀφειμένοι περὶ τὰς γεωργίας ἀσχολοῦνται καὶ οὐδεὶς ἂν πολέμιος περιτυχὼν γεωργῷ κατὰ τὴν χώραν ἀδικήσειεν, ἀλλ' ὥς κοινούς εὐεργέτας ἡγούμενοι πάσης ἀδικίας ἀπέχονται. Διόπερ ἀδιάφθορος ἡ χώρα διαμένουσα καὶ καρποῖς βρίθουσα πολλὴν ἀπόλαυσιν παρέχεται
45. τῶν ἐπιτηδείων τοῖς ἀνθρώποις. Βιοῦσι δ' ἐπὶ τῆς χώρας μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν οἱ γεωργοί, καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν
46. καταβάσεως παντελῶς ἀφροσύνη. Τῆς δὲ χώρας μισθοὺς τελοῦσι τῷ βασιλεῖ διὰ τὸ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν βασιλικὴν εἶναι, ἰδιωτῇ δὲ μηδεὶ γῆν ἐξεῖναι κεκτῆσθαι χωρὶς δὲ τῆς μισθώσεως τετάρτην εἰς τὸ βασιλικὸν τελοῦσι.
47. Τρίτον δ' ἐστὶ φῦλον τὸ τῶν βουκόλων καὶ ποιμένων καὶ καθόλου πάντων τῶν νομέων, οἱ πόλιν μὲν ἢ κώμην οὐκ οἰκοῦσι, σκηνίτη δὲ βίῳ χρῶνται. Οἱ δ' αὐτοὶ καὶ κυνηγετοῦντες (καὶ ζωορροῦντες) καθαρὰν ποιοῦσι τὴν χώραν ὀρνέων καὶ θηρίων. Εἰς ταῦτα δὲ ἀσχοῦντες καὶ φιλοποιοῦντες ἐξημεροῦσι τὴν Ἰνδικήν, πλήθουσας πολλῶν καὶ παντοδαπῶν θηρίων τε καὶ ὀρνέων τῶν κατεσθιόντων τὰ σπέρματα τῶν γεωργῶν.
48. (41.) Τέταρτον δ' ἐστὶ μέρος τὸ τῶν τεχνιτῶν καὶ τούτων οἱ μὲν εἰσιν ὀπλοποιοί, οἱ δὲ τοῖς γεωργοῖς ἢ τισιν ἄλλοις τὰ χρήσιμα πρὸς ὑπηρεσίαν κατασκευάζουσιν. Οὗτοι δὲ οὐ μόνον ἀτελεῖς εἰσιν, ἀλλὰ καὶ σιτομετρίαν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ λαμβάνουσι.
49. Πέμπτον δὲ στρατιωτικόν, εἰς τοὺς πολέμους εὐθετοῦν, τῷ μὲν πλήθει δεύτερον, ἀνέσει δὲ καὶ παιδιᾷ πλείστην χρόνον ἐν ταῖς εἰρήναις. Τρέφεται δ' ἐκ τοῦ βασιλικοῦ πᾶν τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν ἵππων τε καὶ ἑλεφάντων.

Ἐκτον δ' ἐστὶ τὸ τῶν ἐφόρων οὗτοι δὲ πολυπραγμο- 50.
 ροῦντες πάντα καὶ ἐφορῶντες τὰ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἀπαγγέ-
 λουσι τοῖς βασιλεῦσιν, ἐὰν δὲ ἡ πόλις αὐτῶν ἀβασιλευτος
 ᾖ, τοῖς ἄρχουσιν.

Ἐβδομον δ' ἐστὶ μέρος τὸ βουλευὼν μὲν καὶ συνεδρεῖν 51.
 τοῖς ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευομένοις, πλήθει μὲν ἐλάχιστον,
 εὐγενείᾳ δὲ καὶ φρονήσει μάλιστα θαυμαζόμενον. Ἐκ τούτων 52.
 γὰρ οἱ τε σύμβουλοι τοῖς βασιλεῦσιν εἰσιν οἱ τε διοικηταὶ
 τῶν κοινῶν καὶ οἱ δικασταὶ τῶν ἀμφισβητουμένων καὶ κα-
 θόλου τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐκ τούτων ἔχουσι.

Τὰ μὲν οὖν μέρη τῆς διηρημένης πολιτείας παρ' Ἰνδοῖς
 σχεδὸν ταυτὰ ἐστίν. Οὐκ ἔξεστι δὲ γαμεῖν ἐξ ἄλλου μέρους, 53.
 ἢ προαιρέσεις ἢ τέχνας μεταχειρίζεσθαι, οἷον στρατιωτὴν
 ὄντα γεωργεῖν, ἢ τεχνίτην ὄντα φιλοσοφεῖν.

(42.) Ἐχει δ' ἡ τῶν Ἰνδῶν χώρα πλείστους καὶ μεγί- 54.
 στοὺς ἐλέφαντας ἀλκῇ τε καὶ μεγέθει πολὺ διαφέροντας
 ὀχεύεται δὲ τοῦτο τὸ ζῶον οὐχ, ὥσπερ τινὲς φασιν, ἐξηλ-
 λαγμένως, ἀλλ' ὁμοίως ἵπποις καὶ τοῖς ἄλλοις τετραπόδοις
 ζώοις. Κύνουσι δὲ τοὺς μὲν ἐλαχίστους μῆνας ἑκατάδεκα, 55.
 τοὺς δὲ πλείστους ὀκτωκαίδεκα. Τίττουσι δὲ καθάπερ
 ἵπποι κατὰ τὸ πλεῖστον ἓν, καὶ τρέφουσι τὸ γεννηθὲν αἱ
 μητέρες ἐπ' ἔτη ἑξ. Ζῶσι δ' οἱ πλεῖστοι καθάπερ ὁ μακρο- 56.
 βιώτατος ἀνθρώπος· οἱ δὲ μάλιστα γηράσαντες ἔτη διακόσια.
 Εἰσὶ δὲ παρ' Ἰνδοῖς καὶ ἐπὶ τοὺς ξένους ἄρχοντες τεταγμένοι 57.
 καὶ φροντίζοντες, ὅπως μηδεὶς ξένος ἀδικῇται. Τοῖς δ'
 ἀρῥωστοῦσι τῶν ξένων ἰατροὺς εἰσάγουσι, καὶ τὴν ἄλλην
 ἐπιμέλειαν ποιοῦνται, καὶ τελευτήσαντας θάπτουσιν, ἔτι δὲ
 τὰ καταλειφθέντα χρήματα τοῖς προσήκουσιν ἀποδιδόασιν.
 Οἱ τε δικασταὶ τὰς κρίσεις παρ' αὐτοῖς ἀκριβῶς διαγινώ- 58
 σκουσι, καὶ πικρῶς τοῖς ἁμαρτάνουσι προσφέρονται. [Περὶ
 μὲν οὖν τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῶν κατ' αὐτὴν ἀρχαιολογούμενων
 ἀρχεσθῆναι μεθ' αὐτοῖς ἡμεῖσι].

(LIBER I.)

FRAGM. II.

Arr. exp. Alex. V. 6. 2—11.

DE INDIAE FINIBUS, NATURA ET FLUMINIBUS.

(Cf. epit. 1.)

1. Τῆς ὡς ἐπὶ νότον Ἀσίας τετραχῇ αὐτῇ τεινομένης μεγί- 2.
στην μὲν μοῖραν τὴν Ἰνδῶν γῆν ποιεῖ Ἐρατιοσθένης τε καὶ
Μεγασθένης, ὃς ξυνὴν μὲν Σιβυρίῳ τῷ σαιράτῃ τῆς
Ἀραχωσίας πολλάκις δὲ λέγει ἀφικέσθαι παρὰ Σανδράκοι-
τον τὸν Ἰνδῶν βασιλέα ἐλαχίστην δὲ ὅσπην ὁ Εὐφράτης πο- 3.
ταμὸς ἀπείργει ὡς πρὸς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν δύο δὲ
αἱ μεταξὺ Εὐφράτου τε ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἀπειρογό-
μεναι αἱ δύο ξυντεθεῖσαι μόλις ἄξιαι τῇ Ἰνδῶν γῇ ξυμβαιεῖν.
2. Ἀπείργεσθαι δὲ τὴν Ἰνδῶν χώραν πρὸς μὲν ἕω τε καὶ ἀφῆ- 4.
λιώτην ἄνεμον ἔστ' ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν τῇ μεγάλῃ θαλάσῃ
τὸ πρὸς βορρᾶν δὲ αὐτῆς ἀπείργειν τὸν Καύκασον τὸ ὄρος
ἔστ' ἐπὶ τοῦ Ταύρου τὴν ξυμβολήν τὴν δὲ πρὸς ἐσπέραν
τε καὶ ἄνεμον Ἰάπυγα ἔστ' ἐπὶ τὴν μεγάλην θάλασσαν ὁ
3. Ἰνδὸς ποταμὸς ἀποτέμνεται. Καὶ ἐστὶ πεδῖον ἢ πολλὴ αὐ- 5.
τῆς καὶ τοῦτο, ὡς εἰκάζουσιν, ἐκ τῶν ποταμῶν προσκεχω-
σμένον εἶναι γὰρ οὖν καὶ τῆς ἄλλης χώρας ὅσα πεδία οὐ
πρόσω θαλάσσης τὰ πολλὰ τῶν ποταμῶν παρ' ἐκάστοις
ποιήματα, ὥστε καὶ τῆς χώρας τὴν ἐπωγνμίαν τοῖς ποτα-
μοῖς ἐκ παλαιοῦ προσκεῖσθαι, καθάπερ Ἐρμου τέ τι πεδῖον 6.

λέγεσθαι, ὅς κατὰ τὴν Ἀσίαν γῆν ἀνίσχων ἐξ ὄρους Μητρὸς
Αἰνδυμένης παρὰ πόλιν Σμύρναν Αἰολικὴν ἐκδιδοῖ ἐς θά-
λασσαν καὶ ἄλλο Καῦσιρον πεδῖον Ἀνδῖον ἀπὸ Ἀνδίου

7. Καρικὸν ἔστ' ἐπὶ Μίλητον πόλιν Ἰωνικὴν. [Αἰγυπτίον τε 3a.

Ἡρόδοτός τε καὶ Ἐκαταῖος οἱ λογοποιοὶ (ἢ εἰ δὴ τοῦ ἄλλου
ἢ Ἐκαταίου ἐστὶ τὰ ἀμφὶ τῇ γῇ τῇ Αἰγυπτίᾳ ποιήματα)
δωρὸν τε τοῦ ποταμοῦ ἀμφοτέρω ὡσαύτως ὀνομαζέουσιν, καὶ
οὐκ ἀμεινότης τεκμηρίους ὅτι ταύτῃ ἔχει, Ἡρόδοτος ἐπιδέ-
δεικται ὡς καὶ τὴν γῆν αὐτὴν τυχὸν ποταμοῦ εἶναι ἐπώνυμον.

8. Αἰγυπτος γὰρ τὸ παλαιὸν ὁ ποταμὸς ὅτι ἐκαλεῖτο, ὄντινα 3b.

νῦν Νεῖλον Αἰγύπτιοι τε καὶ οἱ ἐξω Αἰγύπτου ἄνθρωποι
ὀνομαζέουσιν, ἱκανὸς τεκμηριῶσαι Ὅμηρος λέγων ἐπὶ τῇ ἐκ-
βολῇ τοῦ Αἰγύπτου ποταμοῦ τὸν Μεγέλειον σιῆσαι τὰς νέας.]

9. Εἰ δὴ οὖν εἰς τε ποταμὸς παρ' ἐκάστοις, καὶ οὐ μεγάλοι 4.

οὔτοι ποταμοὶ ἱκανοὶ γῆν πολλὴν ποιῆσαι ἐς θάλασσαν προ-
χέομενοι, ὅποτε ἴδὼν καταφέροιεν καὶ πηλὸν ἐκ τῶν ἀνω
τόπων, ἔνθεν περ αὐτοῖς αἱ πηγαὶ εἰσιν, οὐδ' ὑπὲρ τῆς Ἰν-
δῶν ἄρα χώρας ἐς ἀπιστίαν ἵνα ἀξίον, ὅπως πεδῖον τε ἢ
πολλὴ ἐστὶ, καὶ ἐκ τῶν ποταμῶν τὸ πεδῖον ἔχει προσκε-

10. χωσμένον. Ἐρμον μὲν γὰρ καὶ Καῦσιρον καὶ Καϊκόν τε καὶ 5.

Μαϊάνδρον, ἢ ὅσοι πολλοὶ ποταμοὶ τῆς Ἀσίας ἐς τήνδε τὴν
ἐντὸς θάλασσαν ἐκδιδοῦσιν, οὐδὲ ξύμπαντας ξυντεθέντας ἐν
τῶν Ἰνδῶν (ποταμῶν) ἀξίον ξυμβαλεῖν πλήθους ἕνεκα τοῦ
ὑδατος, μὴ ὅτι τῷ Γάγγει τῷ μεγίστῳ, ὅτι οὔτε Νεῖλου
ὑδὼρ τοῦ Αἰγυπτίου οὔτε ὁ Ἰστρος ὁ κατὰ τὴν Εὐρώπην
ῥέων ἀξιοὶ ξυμβαλεῖν ἀλλ' οὐδὲ τῷ Ἰνδῷ ποταμῷ ἐκεῖνοί 6.

11. γε πάντες ξυμμιχθέντες ἐς ἓσον ἔρχονται ὅς μέγας τε ἐν-
θὺς ἀπὸ τῶν πηγῶν ἀνίσχει, καὶ πεντεκαίδεκα ποταμοὺς
πάντας τῶν Ἀσιανῶν μεῖζονας παραλαβὼν καὶ τῇ ἐπικονμίᾳ
κρατήσας οὕτως ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν *).

*) Strab. XV. 1. 32. p. 700.

[Πάντες δ' οἱ λεγόμενοι ποταμοὶ συμβάλλουσιν εἰς ἓνα τὸν Ἰνδόν
ὑδατος δ' ὁ Ὑπερις.] Πεντεκαίδεκα δὲ τοὺς σύμπαντας φασὶ συμβεῖν
τοὺς γε ἀξιολόγους.

FRAGM. III.

Arr. Ind. 2. 1—7.

DE FINIBUS INDIAE.

(Cf. epit. 1.)

1. [Τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ὡς ἔω, τοῦτό μοι ἔστιν ἡ τῶν Ἰνδῶν γῆ, καὶ Ἰνδοὶ οὗτοι ἔτισσαν. Ὅροι δὲ τῆς Ἰνδῶν γῆς πρὸς μὲν
2. βορέου ἀνέμον ὁ Ταῦρος τὸ ὄρος. Καλέεται δὲ οὐ Ταῦρος ἔτι ἐν τῇ γῇ ταύτῃ· ἀλλ' ἄρχεται μὲν ὁ Ταῦρος ἀπὸ θαλάσσης τῆς κατὰ Παμφύλους τε καὶ Λυκίην καὶ Κίλικας παρατείνει τε ἔστε τὴν
3. πρὸς ἔω θάλασσαν, τέμνων τὴν Ἀσίην πᾶσαν ἄλλη δὲ ἄλλο καλέεται τὸ ὄρος, τῇ μὲν Παραταμισὸς, τῇ δὲ Ἡμωδὸς ἄλλη δὲ Ἡμασὸν κληῖται καὶ τυχὸν ἄλλα καὶ ἄλλα ἔχει
4. οὐνόματα Μακεδόνες δὲ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ στρατεύσαντες Καύκασον αὐτὸ ἐκάλεον ἄλλον τοῦτον Καύκασον, οὐ τὸν Σκυθικόν ὡς καὶ τὰ ἐπέκεινα τοῦ Καυκάσου λόγον κατέχειν
5. ὅτι ἦλθεν Ἀλέξανδρος. Τὰ πρὸς ἐσπέρην δὲ τῆς Ἰνδῶν γῆς ὁ ποταμὸς ὁ Ἰνδὸς ἀπείρχει ἔστε ἐπὶ τὴν μεγάλην θάλασσαν, ἵνα περ αὐτὸς κατὰ δύο στόματα ἐκδιδοῖ, οὐ συνεχῆ ἀλλήλοισι τὰ στόματα, κατὰ περ τὰ πέντε τοῦ Ἰστροῦ ἐστὶ
6. συνεχῆ ἄλλ' ὡς τὰ τοῦ Νείλου, ὑπὸ τῶν Δέλτα ποιεῖται τὸ Αἰγύπτιον ὧδὲ τι καὶ τῆς Ἰνδῶν γῆς Δέλτα ποιεῖ οὐ Ἰνδὸς ποταμὸς οὐ μείον τοῦ Αἰγυπτίου καὶ τοῦτο Πάπταλα τῇ
7. Ἰνδῶν γλώσσει καλέεται. Τὸ δὲ πρὸς νότιον τε ἀνέμον καὶ μεσημβρίης, αὐτὴ ἡ μεγάλη θάλασσα ἀπείρχει τὴν Ἰνδῶν γῆν, καὶ τὰ πρὸς ἔω αὐτὴ ἡ θάλασσα ἀπείρχει.]

III. 2. οὐ Ταῦρος. — Emendatio est Schmiederi. Codd. ὁ Ταῦρος.

III. 3. Ἡμασόν. — Schmied. coniecit Ἡμασός.

FRAGM. IV.

Strab. XV. 1. 11. p. 689.

DE FINIBUS ET MAGNITUDINE INDIAE.

(Cf. epit. 1—2. et annot. 24.)

Τὴν Ἰνδικὴν περιώριχεν ἀπὸ μὲν τῶν ἄρκτων τοῦ 1.
 Ταύρου τὰ ἔσχατα ἀπὸ δὲ τῆς Ἀριανῆς μέχρι τῆς ἐφ' ἑαυ-
 λάτης, ἅπερ οἱ ἐπιχώριοι κατὰ μέρος Παροπάμισόν τε καὶ
 Ἡμωδὸν καὶ Ἰμαὸν καὶ ἄλλα ὀνομάζουσι· Μακεδόνες δὲ
 Καύκασον ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὁ Ἰνδὸς ποταμὸς· τὸ δὲ τότιον 2.
 καὶ τὸ προσεφών πλευρὸν πολὺ μείζω τῶν ἐτέρων ὄντα προ-
 πέπτωκεν εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, καὶ γίνεται ῥομβοειδὲς
 τὸ τῆς χώρας σχῆμα τῶν μειζόντων πλευρῶν ἑκατέρου πλεο-
 νεκτιοῦντος παρὰ τὸ ἀπεναντίον πλευρὸν τρισχιλίοις σταδίοις,
 ὅσον ἐστὶ τὸ κοινὸν ἄκρον τῆς τε ἑωθινῆς παραλίας καὶ τῆς
 μεσημβρινῆς, ἔξω προπεπτωκὸς ἔξ' ἑσθ' ἑκάτερον παρὰ
 τὴν ἄλλην ἡϊόνα. [Τῆς μὲν οὖν ἐσπερίου πλευρᾶς ἀπὸ τῶν 2a.
 Κανκασίων ὄρων ἐπὶ τὴν νότιον θάλατταν στάδιοι μάλιστα
 λέγονται μυριοὶ τρισχίλιοι παρὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν μέχρι
 τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ ὥστ' ἀπεναντίον ἢ ἑωθινὴν προσλαβοῦσα
 τοὺς τῆς ἄκρας τρισχιλίους ἔσται μυρίων καὶ ἑξακισχιλίων
 σταδίων. Τοῦτο μὲν οὖν πλάτος τῆς χώρας τὸ εἰς ἐλάχιστον,
 καὶ τὸ μέγιστον.] Μήκος δὲ τὸ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐπὶ τὴν 3.
 ἑω τοῦτου δὲ τὸ μὲν μέχρι Παλιβόθρων ἔχει τις ἂν βεβαιο-
 τέρως εἰπεῖν καταμεμέτρηται γὰρ σχοινίοις, καὶ ἔστιν ὁδὸς
 βασιλικὴ σταδίων μυρίων τὰ δ' ἐπέκεινα στοχασμῷ λαμβά- 4.
 νεται διὰ τῶν ἀνάπλων τῶν ἐκ θαλάττης διὰ τοῦ Γάγγου
 ποταμοῦ μέχρι Παλιβόθρων εἴη δ' ἂν σταδίων ἑξακισχιλίων.
 Ἔσται δὲ τὸ πᾶν, ἢ βραχύτατον, μυρίων ἑξακισχιλίων, ὥς 3.
 ἐκ τε τῆς ἀναγραφῆς τῶν σταθμῶν τῆς πεπιστευμένης μά-
 λιστα λαβεῖν Ἐρατοσθένους φησί· καὶ ὁ Μεγασθένης οὕτω
 συναποφαίνεται· [Πατροκλῆς δὲ χιλίοις ἐλαττόν φησι]. Cf.
 Arr. Ind. 3. 1—5.

IV. 1. Ἰμαὸν. — V.L. μάον. Vulg. Ἰμαον et Ἡμωδόν.

3. μυρίων. — Codd. δις μυρίων. Cf. ann. 23.

FRAGM. V.

Strab. II. 1. 7. p. 69.

DE MAGNITUDE INDIAE.

Ἔτι φησὶν ὁ Ἰππαρχος ἐν τῷ δευτέρῳ ὑπομνήματι, αὐτὸν τὸν Ἑρατοσθένη διαβάλλειν τὴν τοῦ Πατροκλέους πίστιν ἐκ τῆς πρὸς Μεγασθένη διαφωνίας περὶ τοῦ μήκους τῆς Ἰνδικῆς τοῦ κατὰ τὸ βόρειον πλευρὸν, τοῦ μὲν Μεγασθέ-
 νους λέγοντος σταδίων μυρίων ἑξακισχιλίων, τοῦ δὲ Πα-
 τροκλέους χιλίοις λείπειν φεαμένου.

FRAGM. VI.

Strab. XV. 1. 12. p. 689—690.

DE MAGNITUDE INDIAE.

[Ἐκ δὲ τούτων πάρεστιν ὁρᾶν, ὅσον διαφέρουσιν αἱ τῶν ἄλλων ἀποφάσεις, Κτησίου μὲν οὐκ ἐλάττω τῆς ἄλλης Ἀσίας τὴν Ἰνδικὴν λέγοντος, Ὀνησιχρίτου δὲ τρίτον μέρος τῆς οἰκουμένης, Νεάρχου δὲ μυρίων ὁδὸν τεττάρην τὴν δι' αὐτοῦ τοῦ πεδίου,] Μεγασθένης δὲ καὶ Δηϊμάχου μετριάσαντων 690 μᾶλλον ὑπὲρ γὰρ δις μυρίους τιθέασι σταδίους τὸ ἀπὸ τῆς νοτίου θαλάττης ἐπὶ τὸν Κανέκασον. [Δηϊμάχος δ' ὑπὲρ τοὺς τρις μυρίους κατ' ἐνίους τόπους. Πρὸς οὖν ἐν τοῖς πρώτοις λόγοις εἴρηται].

V. ἑξακισχιλίων. — Codd. πεντακισχιλίων.

FRAGM. VII.

Strab. II. 1. 4. p. 68—69.

DE MAGNITUDE INDIAE.

Ὁ Ἰππαρχος ἀντιλέγει διαβάλλων τὰς πίστεις οὐτε γὰρ Πατροκλέα πιστὸν εἶναι, οὐδὲν ἀντιμαρτυροῦντων αὐτῷ
 69. Ἀγῆμαχον τε καὶ Μεγασθένουσ, οἳ καὶ οὓς μὲν τόπους
 δισμυρίων εἶναι σταδίων τὸ διάστημα φασὶ τὸ ἀπὸ τῆς κατὰ
 μεσημβρίας θαλάττης, καὶ οὓς δὲ καὶ τρισμυρίων τούτους
 γε δὴ τοιαῦτα λέγειν, καὶ τοὺς ἀρχαίους πίνακας τοῖτοις
 ὁμολογεῖν.

FRAGM. VIII.

Arr. Ind. 3. 7—8.

DE MAGNITUDE INDIAE.

7. Μεγασθένει δὲ τὸ ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς ἐσπέρην πλάτος 1.
 ἐστὶ τῆς Ἰνδῶν γῆς, ὃ τι περ οἱ ἄλλοι μῆκος ποιεῖουσιν καὶ
 λέγει Μεγασθένης, μυρίων καὶ ἑξακισχιλίων σταδίων
 8. εἶναι, ἵνα περ τὸ βραχύτατον αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἀπὸ ἄρκτου πρὸς 2.
 μεσημβρίην, τοῦτο δὲ αὐτῷ μῆκος γίγνεται, καὶ ἐπέχει τριη-
 κοσίους καὶ δισχιλίους καὶ δισμυρίους, ἵνα περ τὸ στενώτα-
 τον αὐτοῦ.

FRAGM. IX.

Strab. II. 1. 19. p. 76.

DE SEPTENTRIONIBUS OCCIDENTIBUS, ET IN DIVERSAM
 PARTEM CADENTIBUS UMBRIS.

(Cf. epit. 3. et p. 29.)

Πάλιν δ' ἐκείνου (scil. Eratosthenis) τὸν Ἀγῆμαχον
 ἰδιώτην ἐνδείξασθαι βουλομένου καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων
 οἶεσθαι γὰρ τὴν Ἰνδικὴν μεταξὺ κεῖσθαι τῆς τε φθινοπω-

ρινῆς ἰσημερίας καὶ τῶν τροπῶν τῶν χειμερινῶν, Μεγασθένει τε ἀντιλέγειν φήσαντι ἐν τοῖς νοτίοις μέρεσι τῆς Ἰνδικῆς τὰς τε ἄρκτους ἀποκρύπτεσθαι καὶ τὰς σκιὰς ἀντιπίπτειν μηδέτερον γὰρ τούτων μηδαμοῦ τῆς Ἰνδικῆς συμβαίνειν ταῦτα δὴ φάσκοντος ἀμαθῶς λέγεσθαι. Cf. p. 77.: Οὐ συναποφαίνεται δέ γε, ἀλλὰ τοῦ Δηϊμάχου φήσαντος μηδαμοῦ τῆς Ἰνδικῆς μήτ' ἀποκρύπτεσθαι τὰς ἄρκτους μήτ' ἀντιπίπτειν τὰς σκιὰς, ἅπερ ὑπείληφεν ὁ Μεγασθένης, ἀπειρίαν αὐτοῦ καταγινώσκει.

FRAGM. X.

Plin. h. n. VI. 22. 6.

DE SEPTENTRIONIBUS OCCIDENTIBUS.

Ab iis (scil. Prasiis) in interiore situ Monedes et Suari, quorum mons Maleus, in quo umbræ ad septentrionem cadunt hieme, aestate in austrum, per senos menses. Septentriones eo tractu semel in anno apparere nec nisi XV. diebus, Baelon auctor est: hoc idem pluribus locis Indiae fieri, Megasthenes.

Cf. Solin. 52. 13.

Ultra Palibotram mons Maleus, in quo umbræ hieme in septentriones, aestate in austros cadunt, vicissitudine hac durante mensibus senis. Septentriones in eo tractu in anno semel nec ultra quindecim dies parent, sicut auctor est Beton, qui perhibet, hoc in plurimis Indiae locis evenire.

FRAGM. XI.

Strab. XV. 1. 20. p. 693.

DE FECUNDITATE INDIAE.

(Cf. epit. 5., 9.)

Μεγασθένης δὲ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Ἰνδικῆς ἐπισημαίνεται τῷ δίκαιον εἶναι καὶ δίφορον [καθάπερ καὶ Ἐρατοσθένης ἔφη, τὸν μὲν εἰπὼν σπόρον χειμερινόν, τὸν δὲ

θερινόν, καὶ ὄμβρον ὁμοίως· οὐδὲν γὰρ ἔτος εὐρίσκεισθαι
 φησι πρὸς ἀμφοτέρους καιροὺς ἄνομβρον ὥστε εὐετηρίαν
 ἐκ τούτου συμβαίνειν, ἀφόρου μηδέποτε τῆς γῆς οὐσης τοὺς
 τε ξυλίνους καρποὺς γεννᾶσθαι πολλοὺς καὶ τὰς ῥίζας τῶν
 φυτῶν, καὶ μάλιστα τῶν μεγάλων καλάρων, γλυκείας καὶ
 φύσει καὶ ἐψῆσει, χλιαυομένου τοῦ ὕδατος τοῖς ἡλίοις, τοῦ
 τ' ἐκπίπτοντος ἐκ Διὸς καὶ τοῦ ποταμίον. Τρόπον δὲ τινα
 λέγειν βούλεται, διότι ἡ παρὰ τοῖς ἄλλοις λεγομένη πέψις
 καὶ καρπῶν καὶ χυμῶν παρ' ἐκείνοις ἐψησίς ἐστι καὶ κατερ-
 γάζεται τοσοῦτον εἰς εὐστομίαν, ὅσον καὶ ἡ διὰ πυρός· διὸ καὶ
 τοὺς κλάδους φησὶν εὐκαμπεῖς εἶναι τῶν δένδρων, ἐξ ὧν οἱ
 τροχοὶ ἐκ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἐνίοις καὶ ἐπανθεῖν ἔριον.]

Cf. Eratosth. ap. Strab. XV. 1. 13. p. 690.

Ἐκ δὲ τῆς ἀναθυμιάσεως τῶν τοσοῦτων ποταμῶν καὶ
 ἐκ τῶν ἐτησίων, ὡς Ἐρατοσθένης φησί, βρέχεται τοῖς θε-
 ρινοῖς ὄμβροις ἢ Ἰνδικῇ, καὶ λιμνάζει τὰ πεδία ἐν μὲν οὖν
 τούτοις τοῖς ὄμβροις λῖνον σπείρεται καὶ κέγχρον πρὸς
 τούτοις σῆσαμον, ὄρνυα, βόσμορον τοῖς δὲ χειμερινοῖς και-
 ροῖς πυροί, κριθαί, ὄσπρια, καὶ ἄλλοι καρποὶ ἐδώδιμοι, ὧν
 ἡμεῖς ἄπειροι.

FRAGM. XII.

Strab. XV. 1. 37. p. 703.

DE QUIBUSDAM INDIAE BESTIIS.

Καὶ τίγρεις ἐν τοῖς Πρασίοις φησὶν ὁ Μεγασθένης¹,
 γίνεσθαι μεγίστους, σχεδὸν δὲ τι καὶ διπλασίους λεόντων
 δυνατοὺς δέ, ὥστε τῶν ἡμέρων τινὰ ἀγόμενον ὑπὸ τεττάρων,
 τῷ ὀπισθίῳ σκέλει δραζάμενον ἡμιόνου, βιάσασθαι καὶ ἐλ-
 κῶσαι πρὸς ἑαυτόν. Κερκοπιθήκους δὲ μείζους τῶν μεγίστων²
 κυνῶν, λευκοὺς πλὴν τοῦ προσώπου· τοῦτο δ' εἶναι μέλαν
 παρ' ἄλλοις δ' ἀνάπαλιν τὰς δὲ κέρκους μείζους δυοῖν πῆ-
 χων ἡμερωτάτους δὲ καὶ οὐ κακοῖς περὶ ἐπιθέσεις καὶ

3. κλοπᾶς. Αἰθους δ' ὀρύττεσθαι λιβανόχρους, γλυκυτέρους
 4. σύκων ἢ μέλιτος. Ἀλλαχοῦ δὲ διττήχεις ὄφεις ὑμενοπτέρους
 ὥσπερ αἱ νυκτερίδες· καὶ τούτους δὲ νύκτωρ πέτεσθαι,
 σταλαγμοὺς ἀφιέντας οὖρον, τοὺς δὲ ἰδρώτων, διασήμεντας
 τὸν χρόναι τοῦ μὴ φυλαξαμένου καὶ σκορπίους εἶναι πτηνοὺς
 5. ὑπερβάλλοντας μεγέθεσι. Φύεσθαι δὲ καὶ ἔβεινον. Εἶναι δὲ
 καὶ κύνας ἀλκίμους, οὐ πρότερον μεθιέντας τὸ δηχθέν, πρὶν
 εἰς τοὺς ῥώθωνας ὕδωρ καταχνθῆναι· ἐίοις δ' ὑπὸ προθυ-
 μίας ἐν τῷ δῆγματι διαστρέφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, τοῖς
 δὲ καὶ ἐκπίπτειν κατασχεθῆναι δὲ καὶ λέοντα ὑπὸ κυνὸς
 καὶ ταῦρον τὸν δὲ ταῦρον καὶ ἀποθανεῖν, κρατούμενον τοῦ
 ῥύγχους πρότερον ἢ ἀφθῆναι.

FRAGM. XIII *).

Aelian. h. a. XVII. 39.

DE SIMIIS INDICIS.

(Cf. Fragn. XII. 2.)

1. Ἐν τῇ Πραξιακῇ χώρᾳ, Ἰνδῶν δὲ αὕτη ἐστίν, Μεγα-
 σθενῆς φησὶ πιθήκους εἶναι τῶν μεγίστων κυνῶν οὐ μείους,
 ἔχειν δὲ καὶ οὐράς πηχῶν πέντε· προσπεφυκέναι δὲ ἄρα
 αὐτοῖς καὶ προκόμια, καὶ πώγωνας καθεμιμένους καὶ βαθεῖς·
 2. καὶ τὸ μὲν πρόσωπον εἶναι πᾶν λευκοῦς, τὸ σῶμα δὲ μέλανας
 ἰδεῖν ἡμέρους δὲ καὶ γιλανθρωποτάτους, καὶ τὸ τοῖς ἀλλα-
 χόθι πιθήκοις συμφυεῖς οὐκ ἔχειν τὸ κακότηδες.

*) FRAGM. XIII. B.

Aelian h. a. XVI. 10.

De simiis indicis.

1. Ἐν Πραξίῳις δὲ τοῖς Ἰνδικαῖς εἶναι γένος πιθήκων φασὶν ἀνθρωπόμορον,
 καὶ ἰδεῖν δὲ εἶναι κατὰ τοὺς Ὑκατοὺς κύνας τὸ μέγεθος· προκόμια τε αὐτῶν
 ὁράται συμφυεῖς, εἶπαι δ' αὖ ὅ μὴ τὸ ἀληθὲς εἰδὼς ἀσχετὰς εἶναι αὐτάς·
 γένειον δὲ αὐτοῖς ὑποπέφυκε σατυράδες, ἣ δὲ οὐρά κατὰ τὴν τῶν λεόντων
 2. ἀκκαίαν ἐστὶ· καὶ τὸ μὲν ἄλλο πᾶν σῶμα πεφυκέναι λευκοῖς, τὴν δὲ κε-
 φαλήν καὶ τὴν οὐραν ἄκραν εἶναι πικροῖς σώφρονες δὲ καὶ φύσει τιθαροὶ
 εἰσὶ δὲ ὑδαῖοι τὴν δίαιταν καὶ τὸ γένος, καὶ αἰτοῦνται τῶν ὀρέων τὰ

FRAGM. XIV.

Aelian. h. a. XVI. 41.

DE ALATIS SCORPIIS ET SERPENTIBUS.

(Cf. fragm. XII. 4.)

Μεγασθέρης φησὶ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν σκορπίους γί- 1.
νεσθαι πτερωτοὺς μεγέθει μεγίστους, τὸ κέντρον δὲ ἐγγρί-
πτειν τοῖς Εὐρωπαίοις παραπλησίως γίνεσθαι δὲ καὶ ὄφεις 2.
αὐτόθι, καὶ τούτους πτηνοὺς ἐπιγοιτᾶν δὲ οὐ μεθ' ἡμέραν,
ἀλλὰ νύκτωρ, καὶ ἀφιέναι ἐξ αὐτῶν οὖρον, ὅπερ οὖν ἐὰν
κατὰ τινος ἀποστάξῃ σώματος, σῆψιν ἐργάζεται παραχοῆμα.
Καὶ τὰ μὲν τοῦ Μεγασθέριου ταῦτα.

FRAGM. XV.

Strab. XV. 1. 56. p. 710—711.

DE BESTIIS INDIAE ET ARUNDINE.

Φησὶ γὰρ (scil. ὁ Μεγασθέρης Strab. 709.) — πε- 1.
τροκυλιστὰς εἶναι κερκοπιθήκους, οἱ λίθους κατακυλίουσι
κρημνοβατοῦντες ἐπὶ τοὺς διώκοντας· τὰ τε παρ' ἡμῖν ἡμεῖρα 2.
ζῶα τὰ πλεῖστα παρ' ἐκείνοις ἄγρια εἶναι· ἵππους τε λέγει
μονοκέρωτας ἐλαφοκράνους· καλὰ μὲν δὲ μῆκος μὲν τριά- 3.
κοντα ὀργυιῶν τοὺς ὀρθίους, τοὺς δὲ χαμαικλινεῖς πεντήκοντα
711 πάχος δέ, ὥστε τὴν διάμετρον τοῖς μὲν εἶναι τριπλήν, τοῖς
δὲ διπλασίαν.

ἄγριον. Φοιτῶσι δὲ ἄνθρωποι εἰς τὸ τῆς Αταάγης προαίσιον, πόλις δὲ ἐστὶν 3.
Ἰνδῶν ἢ Αταάγη, καὶ τὴν προτεθειμένην αὐτοῖς ἐκ βασιλείας ἐφθρὴν ὄρνυσαν
εἰσιτοῦνται· ἀνὰ πᾶσαν δὲ ἡμέραν ἢ θαῖς αὐτοῖς εὐτρεπὴς πρόκειται· ἐμ-
φορηθέντας δὲ ἄρα αὐτοὺς ἀναχωρεῖν αὐτοὶς ἐς τῆς τὰ ὑλαῖα φασὶ οὖν
κόσμον, καὶ σίνεσθαι τῶν ἐν ποσὶν οὐδὲ ἓν.

FRAGM. XV. B.

Aelian. h. a. XVI. 20—21.

DE QUIBUSDAM INDIAE BESTIIS.

(Cf. fragm. XV. 2. 1.)

1. (20.) Ἐν τοῖς χωρίοις τοῖς ἐν Ἰνδία, λέγω δὴ τοῖς ἐνδοτάτοις, δεῖ φα-
σὶν εἶναι δύσβατά τε καὶ Ἰνδῶν καὶ ἔχειν ζῷα ὅσα καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς τρέφει
γῆ, ἄγρια δὲ καὶ γὰρ τοὶ καὶ τὰς δις τὰς ἐκείνων εἶναι καὶ ταύτας θηρία,
καὶ κίνας καὶ αἶγας καὶ βοῦς, αὐτόνομά τε ἀλᾶσθαι καὶ ἐλεύθερα, ἀφαιμένα
2. νομειτικῆς ἀρχῆς. Πλήθη δὲ αὐτῶν καὶ ἀριθμοῦ πλείω φασὶν οἱ τούτων
συγγραφεῖς, καὶ οἱ τῶν Ἰνδῶν λόγοι· ἐν δὴ τοῖς καὶ τοῖς Βραχμῶνας ἀριθμῶν
3. ἄξιον, καὶ γὰρ τοὶ καὶ ἐκείνοι ὑπὲρ τῶνδε ὁμολογοῦσι τὰ αὐτά. Λέγεται δὲ
καὶ ζῆον ἐν τούτοις εἶναι μονόκερων, καὶ ὑπ' αὐτῶν ὀνομάζεσθαι καρτάζωνον
καὶ μέγεθος μὲν ἔχειν ἵππου τοῦ τελείου, καὶ λόφον, καὶ λάχνην ἔχειν ξαν-
θὴν, ποδῶν δὲ ἄρστα εἰληχέται, καὶ εἶναι ὠκιστον, καὶ τοὺς μὲν πόδας ἀδιαρ-
4. θρώτους τε καὶ ἔμμερεῖς ἑλίκαντι συμπεφυκέναι, τὴν δὲ οὐρὰν αὐτοῦ· μέσσην δὲ
τῶν ἀφροῶν ἔχειν ἐκπεφυκός κίρας, οὐ λείον, ἀλλὰ ἐλγμούς· ἔχον τινὰς καὶ
μᾶλα αὐτοφρεῖς, καὶ εἶναι μέλαν τὴν χροάν· λέγεται δὲ καὶ δούτατον εἶναι
τὸ κίρας ἐκτείνω φανήν δὲ ἔχειν τὸ θηρίον ἀκούει τοῦτο πάντων ἀπηχιστάτην
τε καὶ γεγυνοτάτην· καὶ τῶν μὲν ἄλλων αὐτῷ ζῴων προσόντων φέρειν, καὶ
5. πρῶτον εἶναι, λέγουσι δὲ ἅρα πρὸς τὸ ὁμοφυλον δύσεσθαι εἶναι πῶς. Καὶ οὐ
μόνον φασὶ τοῖς ἀγρίοις εἶναι τινα συμφυῆ κίρας τε πρὸς ἀλλήλους καὶ μά-
χην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς θηλείας ἔχουσι θυμὸν τὸν αὐτὸν, καὶ προάγειν τε
τὴν φιλονεικίαν καὶ μέχρι θανάτου ἡττηθέντα ἐξάγουσαν· ἔστι μὲν οὖν καὶ διὰ
6. παντὸς τοῦ σώματος βρωμαλέον, ἀλκή δὲ οἱ τοῦ κίρατος ἄμαχος· ἔστι. Νομάς
δὲ ἐρήμους ἀσπάζεται καὶ πλανᾶται μόνον· ὥρα δὲ ἀφροδίτης τῆς σφετέρως
συνδυασθεῖς πρὸς τὴν θῆλειαν πεπραῦνται, καὶ μέντοι καὶ συννόμῳ ἔστιν
εἶτα ταύτης παραδραμούσης καὶ τῆς θηλείας κινούσης, ἐκθρημούται αὐτῆς, καὶ
7. μονίας ἔστιν ὅδε ὁ Ἰνδοῦ καρτάζωνος. Τούτων οὖν πῶλους πάνυ νεαροὺς κομί-
ζεσθαι φασὶ τῶν Περσίων βασιλεῖ, καὶ τὴν ἀλκήν ἐν ἀλλήλοις ἀποδείκνυσθαι
κατὰ τὰς θείας τὰς πανηγυρικός· τέλειον δὲ ἀλῶναι ποτε οὐδεὶς μέμνηται.
8. (21.) Ὑπερβλήντι τὰ δεῖ τὰ γεγυνοῦντα τοῖς Ἰνδοῖς κατὰ τὴν ἐνδο-
τάτην πλευρὰν φανοῦνται, φασὶν, αὐλῶνες δασύτατοι, καὶ καλεῖται γε ὑπ' Ἰν-
δῶν ὁ χῶρος Κόρουδα· ἀλῶνται δὲ ἅρα, φασὶν, ἐν τοῖσδε τοῖς αὐλῶσι ζῷα
Σατύροις· ἔμμερεῖ τὰς μορφάς, τὸ πῦν σῶμα λάσια, καὶ ἔχει κατὰ τῆς ἰσχύος
9. ἵππου. Καὶ καθ' ἑαυτὰ μὲν μὴ ἐνοχλούμενα διατρέχειν ἐν τοῖς θημοῖς
ὑλοτραγοῦντα, ὅταν δὲ αἰσθάνονται κυνηγετῶν κτύπου, καὶ ἀκούσῃ κυνῶν ὕλα-
κῆς, ἀναδίσουσιν εἰς τὰς ἀκρωτείας αὐτὰς ἀμυγχανὲς τῶν τάχων· καὶ γὰρ εἰσι ταῖς
10. ὀρεθασίας ἐντριβῆς. Καὶ ἀπομάχονται πέτρας τινὰς κυλινδρῶντες κατὰ τῶν
11. ἐπιόντων, καὶ καταλαμβάνόμενοι γε πολλοὶ διαφθείρονται. Καὶ ἐκ τούτων

εἰσὶν ἐκείνοι δυσάλωτοι καὶ μόλις ποτὲ καὶ διὰ μακροῦ τινὰς αὐτῶν εἰς Πραι-
ολοὺς κομίζεσθαι λέγουσι· καὶ τούτων μέντοι ἢ τὰ νοσοῦντα ἐκομίσθη, ἢ θήλειά
τινα καὶ κυοῦντα· καὶ συνέβη γὰρ θηραθῆναι τοῖς μὲν διὰ τὴν νωθεῖαν, ταῖς
δὲ διὰ τὸν τῆς γαστροῦ ὄγκον. Cf. Plin. h. n. VII. 2. 17.

FRAGM. XVI.

Plin. h. n. VIII. 14. 1.

DE BOA CONSTRICTORE.

*Megasthenes scribit, in India serpentes in tantam
magnitudinem adolescere, ut solidos hauriant cervos tau-
rosque.*

Solin. 52. 33.

*Enormitas in serpentibus tanta est, ut cervos et animantium
alia ad parem molem tota hauriant.*

FRAGM. XVII.

Aelian. h. a. VIII. 7.

DE GYMNOTO ELECTRICO.

Μεγασθένης ἀκούει λέγοντος περὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν
θάλατταν γίνεσθαι τι ἰχθύδιον, καὶ τοῦτο μὲν ὅταν ζῇ
ἀθάτον εἶναι, κάτω που νηρόμενον καὶ ἐν βυθῷ, ἀποθανόν
δὲ ἀναπλεῖν οὗ τὸν ἀψάμενον λειποθυμεῖν καὶ ἐκθνήσκειν
τὰ πρῶτα, εἴτα μέντοι καὶ ἀποθνήσκειν.

FRAGM. XVIII.

Plin. h. n. VI. 24. 1.

DE TAPROBANE.

*(Taprobanen - - scripsit) Megasthenes flumine di-
vidi incolasque Palaeogonos appellari, auri margaritarum-
que grandium fertiliores quam Indos.*

Solin. 53. 3.

*(Taprobane) scinditur amni interfluo. Nam pars eius bestiis
et elephantis repleta est maioribus multo, quam fert India,
partem homines tenent.*

FRAGM. XIX.

Antigon. Caryl. 147.

DE ARBORIBUS MARITIMIS.

Μεγασθένην δὲ τὸν τὰ Ἰνδικὰ γεγραφότα ιστορεῖν, ἐν
τῇ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν θαλάττῃ δένδρεα φέρεσθαι.

FRAGM. XX.

Arr. Ind. 4. 2—13.

DE INDO ET GANGE.

(Cf. epit. 15—19. et p. 30—37.)

1. Αὐτοῖν τοῖν μεγίστοις ποταμοῖν, τοῦ τε Γάγγεω καὶ τοῦ 2.
Ἰνδοῦ τὸν Γάγγεα μεγέθει πολὺ τι ὑπερφέρειν Μεγασθένης
2. ἀνέγραψεν, καὶ ὅσοι ἄλλοι μνήμην τοῦ Γάγγεω ἔχουσιν. Αὐτὸν 3.
τε γὰρ μέγαν ἀνίσχειν ἐκ τῶν πηγέων, δέχεσθαι τε ἐς αὐτὸν
τὸν τε Καῖνὰν ποταμὸν καὶ τὸν Ἐραννοβοῶν καὶ τὸν Κοσ-
3. σόανον, πάντας πλωτοὺς· ἐτι δὲ Σῶνόν τε ποταμὸν καὶ Σιτ-

FRAGM. XX. B.

Plin. h. n. VI. 21. 9 — 22. 1.

DE GANGE.

1. *Ftumina Prinas et Cainas (quod in Gangem influit) ambo
navigabilia. Gentes Calingae proximi mari et supra Mandei,
Malli, quorum mons Mallus, finisque eius tractus est Ganges.*
2. *Hunc alii incertis fontibus ut Nilum, rigantemque vicina 22.
eodem modo, alii in Scythicis montibus nasci dixerunt. In-
fluere in eum XIX. amnes. Ex iis navigabiles praeter iam*
3. *dictos Condochatem, Erannoboam, Cosoagum, Sonum. Alii*

XX. 2. Κοσσοῦανον. — Legendum videtur ex Plinio Κοσσοῦανον. Cf.
annot. 31.

3. Σιτόκατιν. — V.L. Σιτόκεστιν.

Ἀγρόανιν. — V.L. Ἀγρόανιν.

XX. B. 1. *Prinas.* — V.L. *Pumas.*

2. *Condochatem.* — V.L. *Canucam, Vamam.*

4. τόκατιν καὶ Σολόματιν, καὶ τούτους πλωτοὺς. ἐπὶ δὲ Κο-
δοχάτην τε καὶ Σάμβον καὶ Μάγωνα καὶ Ἀγόρανιν καὶ
Ῥμαλιν ἐμβάλλουσι δὲ ἐς αὐτὸν Κομμενάσης τε μέγας 4.
ποταμὸς καὶ Κάκουθις καὶ Ἀνδώματις ἐξ ἔθνεος Ἰνδικοῦ
5. τοῦ Μανδιαδινῶν ῥέων καὶ ἐπὶ τούτοις Ἀμυστις παρὰ 3.
πόλιν Καταδούτην καὶ Ὀξύμαγος ἐπὶ Παζάλαις καλουμένοισι
καὶ Ἐρέννεσις ἐν Μάθαις ἔθνει Ἰνδικῷ ξυμβάλλει τῷ Γάγγη.
6. Τούτων λέγει Μεγασθένης οὐδένα εἶναι τοῦ Μαϊάνδρου 6.
7. ἀποδέοντα, ἵνα περ τανσίπορος ὁ Μαϊάνδρος. Εἶναι ὦν τὸ 7.
εὖρος τῷ Γάγγη, ἔνθα περ αὐτὸς ἐωυτοῦ στενώτατος, εἰς
ἑκατὸν σταδίων· πολλαχῇ δὲ καὶ λιμνάζειν, ὥς μὴ ἀποπτειν
εἶναι τὴν πέραν χώραν, ἵνα περ χθαμαλή τε ἐστί καὶ οὐδαμῇ
γυλόφοισιν ἀνεστηκυῖα.

cum magno fragore ipsius statim fontis erumpere, deiectumque per scopulosa et abrupta, ubi primum molles planities contingat, in quodam lacu hospitari, inde tenem fluere, ubi minimum, VIII. mill. passuum latitudine, ubi modicum, stadiorum centum, altitudine nusquam minore passuum XX.

Solin. 52. 6 — 7.

6. Maximi in ea amnes Ganges et Indus, quorum Gangem 1.
quidam fontibus incertis nasci et Nili modo exultare conten-
dunt: alii volunt a Scythicis montibus exoriri. Hypanis etiam 2.
ibi nobilissimus fluvius, qui Alexandri M. iter terminavit, si-
cuti arae in ripa eius positae probant. Minima Gangis la- 3.
título per octo millia passuum, maxima per viginti patet,
altitudo, ubi vadosissimus est, mensuram centum pedum de-
vorat.

Cf. fragm. XXV. 1.

Λέγουσιν οἱ μὲν τριάκοντα σταδίων τοῦλάχιστον πλά-
τος, οἱ δὲ καὶ τριῶν Μεγασθένης δὲ, ὅταν ᾗ μέτριος,
καὶ εἰς ἑκατὸν εὐρύνεσθαι, βάθος δὲ εἴκοσι ὀργυῶν τοῦ-
λάχιστον.

XX. 4. Κομμενάσης. — V.L. Κομμινάσης.

5. Ὀξύμαγος. — Legendum videtur Ὀξύματις ex sanscrita voce
Iksumatī. Cf. ann. 31.

Παζάλαις. — V.L. Παζάλοις. Sanscr. Pankāla.

Ἐρέννεσις. — VV.LL. Ἐρεένναις, Ἐρενίσσης.

8. Τῷ δὲ Ἰνδῷ ἐς ταῦτόν ἐρχεται. Ὑδραώτης μὲν ἐν 8.
 Καμβισθόλοις, παρελθὼς τὸν τε Ὑφασιν ἐν Ἀστράβαις
 καὶ τὸν Σαράγγην ἐκ Κηκίων καὶ τὸν Νεῦδρον ἐξ Ἀττακη-
 9. νῶν, ἐς Ἀκασίνην ἐμβάλλουσιν. Ὑδάσπης δὲ ἐν Ὁξυδράκαις, 9.
 ἄγων ἅμα οἱ τὸν Σίναρον ἐν Ἀρίσπαις, ἐς τὸν Ἀκασίνην ἐκ-
 διδοῖ καὶ οὗτος. Ὁ δὲ Ἀκασίνης ἐν Μαλλοῖς ξυμβάλλει τῷ 10.
 Ἰνδῷ καὶ Τούταπος δὲ μέγας ποταμὸς ἐς τὸν Ἀκασίνην
 10. ἐκδιδοῖ. Τούτων ὁ Ἀκασίνης ἐμπλησθεὶς καὶ τῇ ἐπικλήσει
 ἐκνικήσας αὐτὸς τῷ ἐωυτοῦ ἤδη ὀνόματι ἐσβάλλει ἐς τὸν
 11. Ἰνδόν. Κωφὴν δὲ ἐν Πευκελαίτιδι ἅμα οἱ ἄγων Μαλάμαν- 11.
 τὸν τε καὶ Σόαστον καὶ Γαροίαν ἐκδιδοῖ ἐς τὸν Ἰνδόν. Κα- 12.
 θύπερθεν δὲ τουτέων Πιάρενος καὶ Σάπαρνος, οὐ πολὺ διέ-
 12. χοντες, ἐμβάλλουσιν ἐς τὸν Ἰνδόν. Σόανος δὲ ἐκ τῆς ὀρεινῆς
 τῆς Ἀβισσαρέων ἔρημος ἄλλου ποταμοῦ ἐκδιδοῖ ἐς αὐτόν.
 Καὶ τουτέων τοὺς πολλοὺς Μεγασθένης λέγει, ὅτι πλωτοὶ
 εἰσιν. [Οὐκὸν ἀπιστίην χρὴ ἔχειν ὑπὲρ τε τοῦ Ἰνδοῦ καὶ 13.
 τοῦ Γάγγεω, μηδὲ συμβλητοὺς εἶναι αὐτοῖσι τὸν τε Ἰστρον
 καὶ τοῦ Νείλου τὸ ὕδωρ κ. τ. λ.]

XX. 8. Ἀστρόβαις. — V. L. Ἀστρύβαις.

ἐκ Κηκίων. — Sic primae editiones (ἐκκηκίων). VV. LL. ἐκ
 Κηκίων, ἐκ Μηκίων. Sanscritum nomen est *Cēcaja*. Cf. Las-
 sen. pentap. 12.

ἐμβάλλουσιν. — Editores coniecerunt ἐμβάλλει.

XX. 11. Πευκελαίτιδι. — V. L. Πευκελαήτιδι.

Μαλάμαντον. — V. L. Μάλαντον.

Γαροίαν. — V. L. Γαρροίαν.

Πιάρεμος. — V. L. Πάρεμος.

12. Σόανος. V. L. Σόαμος.

Ἀβισσαρέων. — Emendatio est Lassenii Ind. Alterth. I. 94. Codd.

Σαβίσαα ῥέων, Βησσαρέων, Sanscritae populus vocatur *Ab isāra*.

Cf. annot. 29.

FRAGM. XXI.

Arr. Ind. 6. 2 — 3.

DE SILA FLUVIO.

(Cf. epit. 21. et annot. 32.)

2. Ἐπεὶ καὶ τόδε λέγει Μεγασθένης ὑπὲρ ποταμοῦ Ἰν-1.
 δικοῦ, Σίλαν μὲν εἶναι οἱ οὐνομα, ῥέειν δὲ ἀπὸ κρήνης ἐπω-
 νύμου τοῦ ποταμοῦ διὰ τῆς χώρας τῆς Σιλέων καὶ τούτων
 3. ἐπωνύμων τοῦ ποταμοῦ τε καὶ τῆς κρήνης. Τὸ δὲ ὕδωρ 2.
 παρέχεσθαι τοιόνδε· οὐδὲν εἶναι ὅτι ἀντέχει τὸ ὕδωρ, οὔτε
 τι νήχεσθαι ἐπ' αὐτοῦ, οὔτε τι ἐπιπλεῖν, ἀλλὰ πάντα γὰρ
 εἰς βυθὸν δύνειν οὔτω τοι ἀμενηνότερον πάντων εἶναι τὸ
 ὕδωρ ἐκεῖνο καὶ ἡεροειδέστερον.

FRAGM. XXII.

Boissonade: Anecd. graec. I. p. 419.

DE SILA FLUVIO.

Ὅτι ποταμός ἐστιν ἐν τῇ Ἰνδικῇ ὁ καλούμενος Σίλας
 διὰ τὸ ἀπὸ κρήνης ὁμωνύμου ῥέειν, ἐν ᾧ οὐδὲν τῶν ἐμβαλ-
 λομένων ἐπιπλεῖ, πάντα δὲ εἰς τὸν βυθὸν καταδύεται πα-
 ραδόξως.

FRAGM. XXIII.

Strab. XV. I. 38. p. 703.

DE SILA FLUVIO.

(Φησὶν ὁ Μεγασθένης --) ἐν δὲ τῇ ὀρεινῇ Σίλαν
 ποταμὸν εἶναι, ὃ μηδὲν ἐπιπλεῖ. Δημόκριτον μὲν οὖν ἀπι-
 στεῖν αἶτε πολλὴν τῆς Ἀσίας πεπλανημένον καὶ Ἀριστοτέλης
 δὲ ἀπιστεῖ.

XXI. 2. βυθόν. — VV. LL. βυσσόν, ἄβυσσον.

XXIII. Σίλαν. — Sic epit. Strab. Codd. Σίλλαν.

FRAGM. XXIV.

Arr. Ind. 5. 2.

DE NUMERO FLUMINUM INDICORUM.

Καὶ ἄλλων πολλῶν ποταμῶν οὐνόματα Μεγασθένης
 ἀνέγραψεν, οἳ ἔξω τοῦ Γάγγεω τε καὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἐκδιδοῦσιν
 ἐς τὸν ἐφ' ὃν τε καὶ μεσημβρινὸν τὸν ἔξω πόντον ὥστε τοὺς
 πάντας ὁκτώ καὶ πενήκοντα λέγει ὅτι εἰσὶν Ἰνδοὶ ποταμοὶ
 ναυσίποροι πάντες. [Ἀλλ' οὐδὲ Μεγασθένης πολλὴν δοκέει
 μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδῶν χώρας κ. τ. λ.]

(LIBER II.)

FRAGM. XXV.

Strab. XV. 1. 35—36. p. 702.

DE PÂT' ALIPUTRA URBE.

(Cf. epit. 36.)

Μεγασθένης (scil. λέγει, τὸν Γάγγη,) ὅταν ἦ μέτριος, 1.
καὶ εἰς ἑκατὸν (scil. στάδια) εὐρύνεσθαι, βάθος δὲ εἴκοσι
ὀργυιῶν τοῦλάχιστον.

Ἐπὶ δὲ τῇ συμβολῇ τούτου τε καὶ τοῦ ἄλλου ποταμοῦ 2.
τὰ Παλίβοθρα ἰδρύνθαι, σταδίων ὀγδοήκοντα τὸ μῆκος,
πλάτος δὲ πεντεκαίδεκα, ἐν παραλληλογράμμῳ σχήματι,
ξύλινον περίβολον ἔχουσιν κατατετριμένον, ὥστε διὰ τῶν ὀπῶν
τοξεύειν προκεῖσθαι δὲ καὶ τάφρον φυλακῆς τε χάριν καὶ
ὑποδοχῆς τῶν ἐκ τῆς πόλεως ἀπορροήων. Τὸ δ' ἔθνος, ἐν 3.
ᾧ ἡ πόλις αὕτη, καλεῖσθαι Πρασίους, διαφορώτατον τῶν
πάντων τὸν δὲ βασιλεύοντα ἐπώνυμον δεῖ τῆς πόλεως εἶναι
Παλίβοθρον καλούμενον πρὸς τῷ ἰδίῳ τῷ ἐκ γενετῆς ὀνό-
ματι, καθάπερ τὸν Σανδρόκοπτον, πρὸς ὃν ἦκεν ὁ Μεγα-
σθένης πεμφθεῖς. [Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ παρὰ τοῖς Παρ-
θυσίοις Ἀρσάκαι γὰρ καλοῦνται πάντες ἰδίᾳ δὲ ὁ μὲν Ὀρώ-
δης, ὁ δὲ Φραάτης, ὁ δ' ἄλλό τι.]

Deinde adduntur haecce:

Ἀρίστη δ' ὁμολογεῖται πᾶσα ἡ τοῦ Ὑπάνιος πέραν οὐκ ἀκριβοῦται 3a.
δέ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄγνοιαν καὶ τὸν ἐκτοπισμὸν λέγεται πάντ' ἐπὶ τὸ μεί-
ζον ἢ τὸ τερατωδέστερον οἷα τὰ τῶν χειρουργῶν μηχανῶν καὶ ἄλλων
θηρίων τε καὶ ἀνθρώπων ἰδιόμορφον καὶ δυνάμει τισιν ἐξηλλαγμένον
ὥς τοὺς Σῆρας μακροβίους φασί, πέρα καὶ διακοσίων ἐτῶν παρτείνοντας.

XXV. 2. καὶ του. — Vulg. καὶ τοῦ.

Αἰγους δι καὶ ἀριστοκρατικὴν τινα σύνταξιν πολιτείας αὐτοῖσι ἐκ πεντα- 3b.
κοχιλίων βουλευτῶν συνεστῶσαν, ὧν ἑκαστον παρέχεται τῷ κοινῷ ἰλλέ-
φοντα.]

Καὶ τίγρεις δ' ἐν τοῖς Πρασίσις φησὶν ὁ Μεγασθένης
γίνεσθαι μεγίστους κ. τ. λ. Cf. fragm. XII.

FRAGM. XXVI.

Arr. Ind. 10.

DE PĀTALIPUTRA ET MORIBUS INDORUM.

1. Λέγεται δὲ καὶ τὰδε· μνημεῖα ὅτι Ἰνδοὶ τοῖς τελευταῖ- 1.
σασιν οὐ ποιεῖουσιν, ἀλλὰ τὰς ἀρετὰς γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἱκανὰς
εἰς μνήμην τίθενται τοῖσιν ἀποθανοῦσι καὶ τὰς ψδὰς, αἱ
2. αὐτοῖσιν ἐπὶρόνται. Πόλεων δὲ (καὶ) ἀριθμὸν οὐκ εἶναι ἂν².
ἀτρεκέως ἀναγράφαι τῶν Ἰνδικῶν ὑπὸ πλήθους· ἀλλὰ γὰρ
ὅσαι παραποτάμια αὐτέων ἢ παραθαλάσσιαι, ταύτας μὲν
ξύλινας ποιεῖσθαι· οὐ γὰρ εἶναι ἐκ πλίνθου ποιεομένης διαρ- 3.
κέσαι ἐπὶ χρόνον τοῦ τε ὕδατος ἕνεκα τοῦ ἐξ οὐρανοῦ καὶ
ὅτι οἱ ποταμοὶ αὐτοῖσιν ὑπερβάλλοντες ὑπὲρ τὰς ὄχθας
ἐμπέπλυνσι τοῦ ὕδατος τὰ πεδία· ὅσαι δὲ ἐν ὑπερδεξίσις 4.
τε καὶ μετεώροις τόποισι καὶ τούτοις ἐψηλοῖσιν ὥκισμένοι
3. εἰσὶ, ταύτας δὲ ἐκ πλίνθου τε καὶ πηλοῦ ποιεῖσθαι. Με- 5.
γίστην δὲ πόλιν Ἰνδοῖσιν εἶναι Παλίμβοθρα καλεομένην, ἐν
τῇ Πρασίῳ γῇ, ἵνα αἱ συμβολαὶ εἰσι τοῦ τε Ἐρανοβοῦα πο-
ταμοῦ καὶ τοῦ Γάγγεω· τοῦ μὲν Γάγγεω, τοῦ μεγίστου πο-
ταμῶν ὁ δὲ Ἐρανοβοῦας τρίτος μὲν ἂν εἴη τῶν Ἰνδῶν πο-
ταμῶν, μέζων δὲ τῶν ἄλλῃ καὶ οὗτος· ἀλλὰ ξυγχωρεῖ αὐτὸς
4. τῷ Γάγγει, ἐπειδὴν ἐμβάλῃ εἰς αὐτὸν τὸ ὕδωρ. Καὶ λέγει 6.
Μεγασθένης, μῆκος μὲν ἐπέχειν τὴν πόλιν καθ' ἑκατέρην
τὴν πλευρὴν, ἵνα περ μακροτάτη αὐτὴ ἐωυτῆς ὦκισται, εἰς
ὀγδοήκοντα σταδίους, τὸ δὲ πλάτος εἰς πεντεκαίδεκα τάσθρον 7.
δὲ περιβεβλησθαι τῇ πόλει τὸ εὖρος ἑξάπλευρον, τὸ δὲ
βάθος τριήκοντα πήχεων· πύργους δὲ ἑβδομήκοντα καὶ πεν-
τακοσίους ἐπέχειν τὸ τεῖχος καὶ πύλας τέσσαρας καὶ ἐξήκοντα.

8. Εἶναι δὲ καὶ τόδε μέγα ἐν τῇ Ἰνδῶν γῇ, πάντας Ἰνδοὺς εἶναι 5.
 9. ἐλευθέρους, οὐδὲ τινα δοῦλον εἶναι Ἰνδόν. [Τοῦτο μὲν Ἀ-
 κεδαίμονιους μὲν γε οἱ Ἑλωτες δοῦλοί εἰσι, καὶ τὰ δοῦλων
 ἐργάζονται. Ἰνδοῖσι δὲ οὐδὲ ἄλλος δοῦλός ἐστι, μήτοιγε
 Ἰνδῶν τις.]

FRAGM. XXVII.

Strab. XV. 1. 53—56. p. 709—710.

DE MORIBUS INDORUM.

Εὐτελεῖς δὲ κατὰ τὴν δίαιταν οἱ Ἰνδοὶ πάντες, μᾶλλον 1.
 δ' ἐν ταῖς στρατείαις οὐδ' ὅλῳ περιτιπὼ χαίρουσιν διόπερ
 εὐκοσμοῦσι. Πλείστη δ' ἐκχειρία περὶ τὰς κλοπὰς. Γενο- 2.
 μένους δ' οὖν ἐν τῷ Σανδροκότιου στρατοπέδῳ φησὶν ὁ
 Μεγασθένης, τετταράκοντα μυριάδων πλήθους ἰδρυμένου,
 μηδεμίαν ἡμέραν ἰδεῖν ἀνηγεγμένα κλέμματα πλειόνων ἢ
 διακοσίων δραχμῶν ἄξια, ἀγράφοις καὶ ταῦτα νόμοις χρω-
 μένοις. Οὐδὲ γὰρ γράμματα εἰδέναι αὐτοῖς, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης 3.
 ἕκαστα διοικεῖσθαι εὖ πράττειν δ' ὅμως διὰ τὴν ἀπλότητα
 καὶ τὴν εὐτέλειαν οἷόν τε γὰρ οὐ πίνειν, ἀλλ' ἐν θυσίαις 4.
 μόνον πίνειν δ' ἀπ' ὀρυζὸς ἀντὶ κριθίνου συντιθέντας. Καὶ
 σιτία δὲ τὸ πλεόν ὀρυζαν εἶναι ῥοφητὴν. Καὶ ἐν τοῖς 5.
 νόμοις δὲ καὶ ἐν τοῖς συμβολαίοις τὴν ἀπλότητα ἐλέγ-
 χεσθαι ἐκ τοῦ μὴ πολυδίκους εἶναι οὔτε γὰρ ὑποθήκης
 οὔτε παρακαταθήκης εἶναι δίκας *) οὐδὲ μαρτύρων, οὐδὲ 6.

*) FRAGM. XXVII. B.

Aelian. v. h. IV. 1.

Ἰνδοὶ οὔτε δανείζονται οὔτε ἴσασιν δανείζεσθαι. Ἀλλ'
 οὐδὲ θέμις ἄνδρα Ἰνδόν οὔτε ἀδικῆσαι οὔτε ἀδικηθῆναι.
 Διὸ οὐδὲ ποιοῦνται συγγραφὴν ἢ παρακαταθήκην. Cf.
 Suid. v. Ἰνδοί.

XXVII. 1. στρατείας. — Conjectura Groscurdii. Codd. στραταίς.

XXVII. 2. γενομένους. — Sic codd. Casaub. coniecit γερόμενος.
 Vet. interpr.: Megasthenes, quum in Sandrococti
 castra venisset. Cf. p. 21.

XXVII. 4. κριθίνου. — Conjectura Corais. Codd. κριθίνων.

XXVII. 5. ὑποθήκης. — Codd. ἐπιθήκης. — Casaub. coniecit sur-
 θήκης. Tyrwhitt. ὑποθήκης.

- σφαγιδόν αυτοῖς δεῖν, ἀλλὰ πιστεύειν παραβαλλομένους
καὶ τὰ οἴκοι δὲ τὸ πλέον ἀφρορεῖν. Ταῦτα μὲν δὲ σω-
7. φρονικά. Τὰλλ' οὐδ' ἂν τις ἀποδέξαιτο τὸ μόνους διαιτᾶ-
σθαι αἰεὶ, καὶ τὸ μὴ μίαν εἶναι πᾶσιν ὄραν κοινὴν δείπνου
τε καὶ ἀρίστον, ἀλλ' ὅπως ἐκάστῳ φίλον. Πρὸς γὰρ τὸν
κοινωνικὸν καὶ τὸν πολιτικὸν βίον ἐκείνως χρεῖται (*).
8. Γυμνάσιον δὲ μάλιστα τριήβην δοκιμάζονσι καὶ ἄλλως
καὶ διὰ σκυταλίδων ἐβενίνων λείων ἐξομαλίζονται τὰ σώ-
9. ματα. Αἰαὶ δὲ καὶ αἱ ταφαὶ καὶ μικρὰ χώματα. Ὑπερτα-
τίως δὲ τῇ ἄλλῃ λιτότητι κοσμοῦνται. Χρησοφοροῦσι γὰρ
καὶ διαλίθῳ κόσμῳ χρῶνται, σινδόνας τε φοροῦσιν ἐκὼνθεῖς
καὶ σκιάδια αυτοῖς ἔπεται· τὸ γὰρ κάλλος τιμῶντες ἀσχοῦσιν
ὅσα καλλωπίζει τὴν ὄψιν ἀλήθειαν τε ὁμοίως καὶ ἀρετὴν
ἀποδέχονται· διόπερ οὐδὲ τῇ ἡλικίᾳ τῶν γερόντων προνομίαν
10. διδόνασιν, ἂν μὴ καὶ τῷ φρονεῖν πλεονεκτῶσι. Πολλὰς δὲ
γαμοῦσιν ὠνήτας παρὰ τῶν γονέων, λαμβάνουσί τε ἀντιπύ-

FRAGM. XXVII. C.

Nicol. Damasc. 44. (Stob. serm. 42.)

Παρ' Ἰνδοῖς ἐάν τις ἀποστερηθῇ δανείου ἢ παρακατα-
θήκης, οὐκ ἔστι κρίσις, ἀλλ' αὐτὸν αἰτιάται ὁ πιστεύσας.

*) FRAGM. XXVIII.

Athen. IV. p. 153:

De coenis Indorum.

- XV. B. Μεγασθένης ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἰνδικῶν Ath.
τοῖς Ἰνδοῖς φησὶν ἐν τῷ δείπνῳ παρατίθεσθαι ἐκάστῳ 153.
τράπεζαν, ταύτην δ' εἶναι ὁμοίαν ταῖς ἐργυρήκαις
καὶ ἐπιτίθεσθαι ἐπ' αὐτῇ τρυβλίον χρυσοῦν, εἰς ὃ
ἐμβαλεῖν αυτοῖς πρῶτον μὲν τὴν ὀρίζαν ἐφ' ἣν, ὡς
ἂν τις ἐψήσσει χόνδρον, ἔπειτα ὄψα πολλὰ κεχειρονη-
γμένα ταῖς Ἰνδικαῖς σκενασσίαις.

δόντες ζεύγος βοῶν ὧν τὰς μὲν εὐπειθείας χάριν, τὰς δ' ἄλλας ἡδονῆς καὶ πολυτεχνίας· εἰ δὲ μὴ σωφρονεῖν ἀναγκά-
710σαιεν, πορνεύειν ἔξεστι. Θύει δὲ οὐδεὶς ἐστεφανωμένος οὐδὲ 11.
σπένδει, οὐδὲ σφάττοισι τὸ ἱερεῖον ἀλλὰ πνίγουσιν, ἵνα μὴ
λελωβημένον ἀλλ' ὀλόκληρον δίδωται τῷ θεῷ.

Ψευδομαρτυρίας δ' ὁ ἀλοῖς ἀκρωτηριάζεται ὃ τε πη 12.
ρώσας οὐ τὰ αὐτὰ μόνον ἀντιπάσχει ἀλλὰ καὶ χειροκοπεῖται
ἐὰν δὲ καὶ τεχνίτου χεῖρα ἢ ὀφθαλμὸν ἀφῆλθαι, θανατοῦται. *)
Δούλοις δὲ οὗτος μὲν φησι μηδὲν Ἰνδῶν χοῦσθαι [Ὀνησί- 13.
κριτος δὲ τῶν ἐν τῇ Μουσικατοῦ τοῦτ' ἴδιον ἀποσφαίνει κιθ.]

Τῷ βασιλεῖ δ' ἡ μὲν τοῦ σώματος θεραπεία διὰ 14.
γυναικῶν ἐστίν, ὠνητῶν καὶ ἀντῶν παρὰ τῶν πατέρων
ἔξω δὲ τῶν θυγῶν οἱ σωματοφύλακες καὶ τὸ λοιπὸν στρα-
τιωτικόν· μεθίοντα δὲ κτείνασα γυνὴ βασιλέα γέρας ἔχει
σινεῖναι τῷ ἐκείνῳ διαδεξαμένῳ διαδέχονται δ' οἱ παῖδες.
Οὐδ' ὕπνοι μεθ' ἡμέραν ὁ βασιλεὺς, καὶ νύκτωρ δὲ καθ' ὥραν 15.
ἀναγκάζεται τὴν κοίτην ἀλλάττειν διὰ τὰς ἐπιβουλὰς.

Τῶν γε μὴ κατὰ πόλεμον ἐξόδων μία μὲν ἐστίν ἡ ἐπὶ 16.
τὰς κρίσεις, ἐν αἷς διημερεῖ διακούων οὐδὲν ἥτιον, κἄν
ῥα γένηται τῆς τοῦ σώματος θεραπείας· αὕτη δ' ἐστίν ἡ
διὰ τῶν σκυταλίδων τρίψις· ἅμα γὰρ καὶ διακούει καὶ τρί-
βεται τεττάρων περιστάντων τριβέων. Ἐτέρα δ' ἐστίν ἡ
ἐπὶ τὰς θυσίας ἐξόδος. Τρίτη δ' ἐπὶ θήραν βαχχική τις, 17.
κύκλῳ γυναικῶν περιχεχνημένων, ἔξωθεν δὲ τῶν δορυφόρων

*) FRAGM. XXVII. D.

Nicol. Damasc. 44. (Stob. serm. 42.)

Ὁ δὲ τεχνίτου πηρώσας χεῖρα ἢ ὀφθαλμὸν θανάτῳ
ζημιούται. Τὸν δὲ μέγιστα ἀδικήσαντα ὁ βασιλεὺς κελεύει
κείρασθαι, ὡς ἐσχάτης οὔσης ταύτης ἀτιμίας.

XXVII. 10. εὐπειθείας. — V. L. εὐπαθείας.

XXVII. 16. τῶν γε μὴ. — Codd. μὴ. Cornes coniecit *μη*. Xylander:
praeter exitum regis ad bellum. Cf. Strab. XV.
687.: τὰς τε ἰπποκρατίας ποιουμένων τῶν βασιλέων καὶ
τὰς ἄλλας ἐξόδους.

- παρεσχοίνοισαι δ' ἡ ὁδὸς τῷ δὲ παρελθόντι ἐντὸς μέχρη
 γυναικῶν θάνατος· προηγοῦνται δὲ τυμπανισταὶ καὶ κωδοί-
 18. νοφόροι. Κυνηγετεῖ δ' ἐν μὲν τοῖς περιφράγμασιν ἀπὸ βή-
 ματος τοξείων παρεστάσι δ' ἑσπῖλοι δύο ἢ τρεῖς γυναῖκες·
 ἐν δὲ ταῖς ἀφράκτοις θήραις ἀπ' ἐλέφαντος· αἱ δὲ γυναῖκες
 αἱ μὲν ἐφ' ἀρμάτων, αἱ δ' ἐφ' ἵππων, αἱ δὲ καὶ ἐπ' ἐλε-
 φάντων, ὡς καὶ συστρατεύουσιν, ἡσχημένοι παντὶ ὄπλῳ.
 19. [Ἐχει μὲν οὖν καὶ κατὰ πολλὴν ἀφθειαν πρὸς τὰ παρ'
 ἡμῖν ἔτι μέντοι μᾶλλον τὰ τοιαῦτα.] Φησὶ γὰρ τοὺς τὸν
 Καίκασον οἰκοῦντας ἐν τῇ φανερωῇ γυναιξὶ μίσγεσθαι, καὶ
 20. σαροκφαγεῖν τὰ τῶν συγγενῶν σώματα. Πετροκυλιστὰς δ'
 εἶναι κερχοπιθήκους κτλ. Sequitur fr. XV., deinde fr. XXIX.

FRAGM. XXVIII.

Athen. IV. p. 153.

DE COENIS INDORUM.

Cf. p. 114.

FRAGM. XXIX *).

Strab. XV. 1. 57. p. 711.

DE GENTIBUS FABULOSIS.

1. Ὑπερεκπίπτων δ' ἐπὶ τὸ μυθώδες πεντασπιθάμους
 ἀνθρώπους λέγει καὶ τρισπιθάμους, ὧν τινες ἀμύκτιρας
 2. ἀναπνοὰς ἔχοντας μόνον δύο ὑπὲρ τοῦ στόματος· πρὸς δὲ
 τοὺς τρισπιθάμους πόλεμον εἶναι ταῖς γεράνοις (ὃν καὶ

*) Cf. Strab. II. 1. 9. p. 70.

ἀπαφρόντως δ' ἀπαιτεῖν ἄξιον *Δημάχῳ* τε καὶ *Μεγασθένης*· οὗτοι
 γὰρ εἰσιν οἱ τοὺς Ἑνωτοκοίτας καὶ τοὺς Ἀπόμους καὶ Ἀθήνας ἰστοροῦν-
 τες, *Μονοθάλους* τε καὶ *Μακροσκέλους* καὶ Ὑποσθαδακτέλους· ἀνεκαίρισαν
 δὲ καὶ τὴν Ὀμωρεάν τῶν Παγμαίων γεγενομαχίαν τρισπιθάμους εἰπόντες·
 οὗτοι δὲ καὶ τοὺς χρυσοφόρους μύμηκας καὶ Πάνας σφηροκεφάλους, ὅσους τε
 καὶ βούς καὶ ἐλέφους πῦν κίρσαι καταπίνοντας· περὶ ὧν ἕτερος τὸν ἕτερον
 ἐλέγχει, ὅπερ καὶ Ἐκαστοθένης φησὶν.

Ὀμηρον δηλοῦν) καὶ τοῖς πέρδιξιν, οὓς χρητομέγεις εἶναι
 τούτους δ' ἐκλέγειν αὐτῶν τὰ ὠὰ καὶ φθεῖρειν· ἐκεῖ γὰρ
 ὠδοκεῖν τὰς γεράνους· διόπερ μηδαμοῦ μηδ' ὠὰ εὐρίσκεισθαι
 γεράνων, μήτ' οὖν νεόττια· πλειστάκις δ' ἐκπίπτειν γέρανον
 χαλκῇν ἔχουσαν ἀκίδα ἀπὸ τῶν ἐκεῖθεν πληγμάτων. Ὅμοια 3.
 δὲ καὶ τὰ περὶ τῶν Ἐνωτοκοιτῶν καὶ τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων
 καὶ ἄλλων τερατωδῶν. Τοῖς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ κομισθῆναι 4.
 παρὰ Σανδρόκοιτον ἀποκατερεῖν γάρ· ἔχειν δὲ τὰς μὲν
 πτέρνας πρόσθεν, τοὺς δὲ ταρσοὺς ὀπισθεν καὶ τοὺς δακτύ-
 λους. Ἀστόμους δὲ τινας ἀχθῆναι, ἀνθρώπους ἡμέρους 5.
 οἰκεῖν δὲ περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Γάγγου· τρέφεσθαι δ' αἵματι
 ὀπτιῶν κρεῶν καὶ καρπῶν καὶ ἀνθέων ὀσμαῖς, ἀντὶ τῶν
 στομάτων ἔχοντας ἀναπνοάς· χαλεπαίνειν δὲ τοῖς δυσώδεσι,
 καὶ διὰ τοῦτο περιγίνεσθαι μόλις καὶ μάλιστα ἐν στρατο- 6.
 πέδῳ. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων διηγείσθαι τοὺς φιλοσόφους
 Ὁκίποδάς τε ἱστοροῦντας ἵππων μᾶλλον ἀπίοντας· Ἐνωτο- 7.
 κοίτας δὲ ποδῆρη τὰ ὠτα ἔχοντας, ὡς ἐγκαθεύδειν, ἰσχυροὺς
 δ' ὥστ' ἀνασπῆν δένδρα καὶ ῥήττειν νευράν. Μοιομύαιους 8.
 δὲ ἄλλους, ὧτα μὲν ἔχοντας κυνός, ἐν μέσῳ δὲ τῷ μετώπῳ
 τὸν ὀφθαλμόν, ὀρθοχαίτας, λασίους τὰ στήθη· τοὺς δὲ ἀνύ-
 κτηρας εἶναι παμφάγους, ὠμοφάγους, ὀλιγοχρονίους, πρὸ
 γήρως θνήσκοντας· τοῦ δὲ στόματος τὸ ἄνω προχειλότερον
 εἶναι πολὺ. Περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ 9.
 λέγειν Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Μῦθος 10.
 δὲ καὶ τὸ ἐπὶ Τιμαγένης λεχθέν, ὡς οἱ χαλκὸς ὅτιο στα-
 λαγμοῖς χαλκοῖς καὶ σύροιο. Ἐγγυτέρω δὲ πίστειός φησιν 11.
 ὁ Μεγασθένης, οἱ οἱ ποταμοὶ καταφέρουσιν ψῆγμα χρυ-
 σοῦ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ φόρος ἀπάγοιτο τῷ βασιλεῖ τοῦτο γὰρ
 καὶ ἐν Ἰβηρίᾳ συμβαίνει.

XXIX. 5. στομάτων. — V.L. στομάχων.

XXIX. 9. λεγαν. — V.L. ὄγει.

FRAGM. XXX.

Plin. h. n. VII. 2. 14—22.

DE FABULOSIS GENTIBUS.

1. *In monte, cui nomen est Nulo, homines esse aversis plantis, octonos digitos in singulis habentes, auctor est*
 2. *Megasthenes. In multis autem montibus genus hominum* 15.
capitibus caninis ferarum pellibus velari, pro voce latratum
 2b. *edere, unguibus armatum venatu et aucupio vesci. [Horum supra centum viginti millia fuisse prodente se Ctesias scribit, et in quadam gente Indiae feminas semel in vita parere genitosque confestim canescere. etc.]*
-
3. *Megasthenes gentem inter Nomadas Indos narium* 18.
loca foramina tantum habentem, anguium modo loripedem, vocari Scyritas. Ad extremos fines Indiae ab oriente circa

FRAGM. XXX. B.

Solin. 52. 26—30.

1. *Ad montem, qui Nulo dicitur, habitant, quibus adversae* 26.
 2. *plantae sunt et octoni digiti in plantis singulis. Megasthenes* 27.
per diversos Indiae montes esse scribit nationes capitibus caninis armatas unguibus, amictas vestitu tergorum, ad sermonem humanum nulla voce sed latratibus tantum sonantes, asperis
 2b. *victibus. [Apud Ctesiam legitur, quasdam feminas ibi semel* 28.
parere natosque canos illico fieri. etc.]
-
3. *Gangis fontem qui accotant, nullius ad escam opis indigi,* 30.
odore vivunt pomorum silvestriam, longiusque pergentes eadem

XXX. 1. Nulo. — V. L. Nullo.

XXX. 2 b. *prodente se Ctesias scribit, et in.* — V. L. *proditur.*
*Ctesias scribit in.*XXX. 3. *Scyritas.* Ita omnes codd. Coniecerunt falso *Syricitas* et *Syrtas*. Cf. *ann.* 54.

fontem Gangis Astomorum gentem sine ore, corpore toto hirtam vestiri frondium lanugine, halitu tantum viventem et odore, quem naribus trahant. Nullum iis cibum nullumque potum: tantum radicum florumque varios odores et silvestrium malorum, quae secum portant longiore itinere, ne desit olfactus: graviore paulo odore haud difficulter examinari.

19. Supra hos extrema in parte montium Trispithami Pygmaeique narrantur, ternas spithamas longitudine, hoc est, ternos dodiantes non excedentes, salubri caelo semperque vernante, montibus ab aquilone oppositis: quos a gruibus infestari Homerus quoque prodidit. Fama est, insidentes arietum caprarumque dorsis, armatos sagittis veris tempore universo agmine ad mare descendere et ova pullosque earum alitum consumere: ternis expeditionem eam mensibus confici, aliter futuris gregibus non resisti. Casas eorum luto pennisque et ovorum putaminibus construi. [Aristoteles in cavernis vivere Pygmaeos tradit: caetera de his, ut reliqui.]

- [Ctesias gentem ex his, quae appelletur Pandore, in convallibus sitam, annos ducenos vivere, in iuventa candido capillo, qui in senectute nigrescat. Contra alios quadragenos non excedere annos iunctos Macrobius, quorum feminae semel pariant: idque et Agatharchides tradit; praeterea locustis eos ali et esse pernices.] Mandorum nomen iis dedit Clitarchus et Megasthenes, trecentosque eorum vicos annumerat. Feminas septimo aetatis anno parere, senectam quadragesimo accidere⁶).

illa in praesidio gerunt, ut olfactu alantur. Quodsi tetriorem spiritum forte traxerint, exanimari eos certum est.

XXX. 6. Mandorum. — Fortasse legendum Pandarum. Cf. annot. 65.

⁶) Cf. fragm L. 21, LI.

FRAGM. XXXI.

Plutarch. de facie in orbe lunae. (Opp. ed. Reisk. T. IX. p. 701.)

DE ASTOMORUM GENTE.

(Cf. fragm. XXIX. 5, XXX. 3.)

Τὴν μὲν γὰρ Ἰνδικὴν ᾔδειαν, ἣν φησι Μεγασθένης
μὴτ' ἐσθίωντας μὴτε πίνοντας ἀλλ' ἀσιόμους ὄντας ὑποτύ-
φειν καὶ θυμίζεν καὶ τρέφεσθαι τῇ ὁσμῇ, πόθεν ἂν τις ἐκεῖ
φυομένην λάβοι μὴ βρεχομένης τῆς σελήνης;

(LIBER III.)

FRAGM. XXXII.

Arr. Ind. 11. 1. — 12. 9.

DE SEPTEM INDORUM TRIBUBUS.

(Cf. epit. 40 — 53.)

1. (11.) Νενέμηνται δὲ οἱ πάντες Ἰνδοὶ ἐς ἑπτὰ μάλιστα¹.
γενεάς· ἐν μὲν αὐτοῖσιν οἱ σοφισταὶ εἰσι, πλήθει μὲν
2. μείους τῶν ἄλλων, δόξῃ δὲ καὶ τιμῇ γεραρότατοι. Οὔτε
γὰρ τι τῷ σώματι ἐργάζεσθαι ἀναγκαίη σφιν προσκείται,
οὔτε τι ἀποφέρειν ἀφ' οὔτου πονέουσιν ἐς τὸ κοινόν οὐδέ
τι ἄλλο ἀνάγκης ἀπλῶς ἐπεῖναι τοῖσι σοφιστῇσιν, ὅτι μὴ
θῦναι τὰς θυσίας τοῖσι θεοῖσιν ὑπὲρ τοῦ κοινού τῶν Ἰνδῶν
3. καὶ ὅστις δὲ ἰδίᾳ θύει, ἐξηγητὴς αὐτῷ τῆς θυσίης τῶν τῆς².

FRAGM. XXXIII.

Strab. XV. 1. 39—41, 46—49. p. 703—704, 707.

DE SEPTEM INDORUM TRIBUBUS.

Θησι δὴ (scil. ὁ Μεγασθένης cf. Strab. 703. init. 1.
707.) τὸ τῶν Ἰνδῶν πλῆθος εἰς ἑπτὰ μέρη διερῆσθαι,
καὶ πρῶτους μὲν τοὺς φιλοσόφους εἶναι κατὰ τιμὴν,
ἐλαχίστους δὲ κατ' ἀριθμόν. Χρησθῆναι δ' αὐτοῖς ἰδίᾳ μὲν².
ἐκάστῳ τοὺς θύοντας ἢ τοὺς ἐναγίζοντας· κοινῇ δὲ τοὺς
βασιλέας κατὰ τὴν μεγάλην λεγομένην σύνοδον, καθ' ἣν
τοῦ νέου ἔτους ἅπαντες οἱ φιλόσοφοι τῷ βασιλεῖ συνελ-
θόντες ἐπὶ θύρας, ὃ τι ἂν ἕκαστος αὐτῶν συντάξῃ τῶν

- σοφιστῶν ταύτων γίνεται, ὥς οὐκ ἂν ἄλλως κεχαρισμένα τοῖς
 θεοῖς θύσαντας. Εἰσὶ δὲ καὶ μαντικῆς οὗτοι μῦθοι Ἰνδῶν 4.
 δαήμονες, οὐδὲ ἐφείται ἄλλῳ μαντεύεσθαι ὅτι μὴ σοφῶ
 ἀνδρὶ μαντεύουσι δὲ ὅσα ὑπὲρ τῶν ὁραίων τοῦ ἔτεος, καὶ 5.
 εἴ τις ἐς τὸ κοινὸν συμφορὰν καταλαμβάνει· τὰ δὲ ἴδια ἐκά-
 στοισιν οὐ σφιν μέλει μαντεύεσθαι ἢ ὥς οὐκ ἐξικνεομένης
 τῆς μαντικῆς ἐς τὰ μικρότερα, ἢ ὥς οὐκ ἄξιον ἐπὶ τοῦτοις
 8. πονέεσθαι. Ὅστις δὲ ἀμάσῃ ἐς τρεῖς μαντευσάμενος, τούτῳ 6.
 δὲ ἄλλο μὲν κακὸν γίγνεσθαι οὐδέν, σωπῆν δὲ εἶναι ἐπά-
 γαγκες τοῦ λοιποῦ καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἐξαναγκάσει τὸν ἄνδρα
 8b. τοῦτον φωνῆσαι, οἷον ἢ σωπῆ κατακέχρηται. [Οὗτοι γυμνοὶ 7.
 διακτινῶνται οἱ σοφισταί, τοῦ μὲν χειμῶνος ὑπαίθριοι ἐν τῷ
 ἡλίῳ, τοῦ δὲ θέρους, ἐπὶ τὸν ὅ ἥλιος κατέχη, ἐν τοῖσι λειμῶσι
 καὶ τοῖσιν ἔλεσιν ὑπὸ δένδροισι μεγάλοισιν ὧν τὴν σκιὰν
 Νέαρχος λέγει ἐς πέντε πλέθρα ἐν κύκλῳ ἐξικνεσθαι, καὶ
 ἂν (καὶ) μυρίους ἀνθρώπους ὑπὸ ἐνὶ δένδρεϊ σκιάζεσθαι.
 3c. τηλικαῦτα εἶναι ταῦτα τὰ δένδρεα. Σιτέονται δὲ ὁραῖα 8.
 καὶ τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων, γλυκύν τε ὄντα τὸν φλοιὸν καὶ
 τρώσιμον οὐ μείον ἢ περ αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων.]
 4. Δεύτεροί δ' ἐπὶ τοῦτοις οἱ γεωργοὶ εἰσιν, οὗτοι 9.
 πληθεύει πλείστοι Ἰνδῶν ἔόντες· καὶ τοῦτοις οὐτε ὅπλα ἐστὶν
 ἀρήϊα, οὐτε μέλει τὰ πολέμια ἔργα, ἀλλὰ τὴν χώραν οὗτοι
 ἐργάζονται καὶ τοὺς φόρους τοῖς τε βασιλεῦσι καὶ τῇσι
 5. πόλεσιν, ὅσαι αὐτόνομοι, οὗτοι ἀποφέρουσι καὶ εἰ πόλεμος 10.

- χρησίμων ἢ τριγῆσσι πρὸς εὐειρηλίαν καρπῶν τε καὶ
 ζώων καὶ περὶ πολιτείας, προσφέρει τοῦτο εἰς τὸ μέσον
 8. ὅς δ' ἂν τρις ἐφενεσμένος ἄλλῳ, νόμος ἐστὶ σιγῆς διὰ βίον
 τὸν δὲ καταρθώσαντα ἄφορον καὶ ἁτελῆ χρῆναισι. 704
 4. Δεύτερον δὲ μέρος εἶναι τὸ τῶν γεωργῶν, οἱ πλεῖ-
 στοὶ τὲ εἰσὶ καὶ ἐπιεικέστατοι, οἱ ἐν ἀσπρατείᾳ καὶ
 ἀδείᾳ τοῦ ἐργάζεσθαι, πόλει μὴ προσσίοντες μηδ' ἄλλῃ
 5. χρεῖᾳ μηδ' ὀχλήσει κοινῇ. Πολλάκις γοῦν ἐν τῷ αὐτῷ

XXXIII. 2 ζώων καὶ περὶ πολιτείας. — Conjectura est Casauboni.

Codd. περὶ ζώων καὶ πολιτείας.

προσφέρει. — Sic coniecit Coraes. Codd. προσφέρει.

ἐς ἀλλήλους τοῖσιν Ἰνδοῖσιν τύχοι, τῶν ἐργαζομένων τὴν γῆν
οὐ θέμις σφιν ἀπτεσθαι, οὐδὲ αὐτὴν τὴν γῆν τέμνειν· ἀλλὰ
οἱ μὲν πολεμοῦσι καὶ κατακαίνουσιν ἀλλήλους ὅπως τύχοιεν,
οἱ δὲ πλεῖστον αὐτῶν καὶ ἡσυχίην ἀροῦσιν ἢ τρογῶσιν ἢ
κλαδοῦσιν ἢ θερίζουσιν.

11. Τρίτοι δὲ εἰσιν Ἰνδοῖσιν οἱ νομέες, οἱ ποιμένες τε 6.
καὶ βουκόλοι, καὶ οὔτοι οὔτε κατὰ πόλιν οὔτε ἐν τῇσι κώ-
μησιν οἰκέουσιν νομάδες τέ εἰσι καὶ ἀνὰ τὰ ὄρεα βιοτεύουσιν·
φόνον δὲ καὶ οὔτοι ἀπὸ τῶν κτηνῶν ἀποφέρουσιν καὶ θη-
ρεύουσιν οὔτοι ἀνὰ τὴν χώραν ὄρνιθας τε καὶ ἄγρια θηρία.

1. (12.) Τέταρτον δὲ ἐστὶ τὸ δημοουργικὸν τε καὶ κα- 7.
πηλικὸν γένος. Καὶ οὔτοι λειτουργοὶ εἰσι, καὶ φόνον ἀπο-
φέρουσιν ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν σφετέρων, πλὴν γε δὴ ὅσοι τὰ
ἄρῃα ὄπλα ποιεῖουσιν οὔτοι δὲ καὶ μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ
προσλαμβάνουσιν. Ἐν δὲ τούτῳ τῷ γένει οἱ τε ναυπηγοὶ 8.
καὶ οἱ ναῦται εἰσιν, ὅσοι κατὰ τοὺς ποταμούς πλοοῦσι.

χρόνῳ καὶ τόπῳ τοῖς μὲν παρατετάχθαι συμβαίνει καὶ
διακινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους· οἱ δ' ἀροῦσιν ἢ
σκάπτουσιν ἀκινδύνως, προμάχους ἔχοντες ἐκείνους. Ἔστι
δ' ἡ χώρα βασιλική· πᾶσα μισθοῦ δ' αὐτὴν ἐπὶ τετάρταις
ἐργάζονται τῶν καρπῶν.

Τρίτον τὸ τῶν ποιμένων καὶ θηρευτῶν, οἷς μόνοις 6.
ἔξεσι θηρεύειν καὶ θρεμματοτροφεῖν, ὧνά τε παρέχειν
καὶ μισθοῦ ξεύγῃ· ἀντὶ δὲ τοῦ τὴν γῆν ἐλευθεροῦν θη-
ρίων καὶ τῶν σπερμολόγων ὀρνέων μετροῦνται παρὰ τοῦ
βασιλέως σίτον, πλάνητα καὶ σκηνίτην γεμόμενοι βίον. —

Sequitur fragm. XXXVI.

- 707 [Περὶ μὲν οὖν τῶν θηρίων τοσαῦτα λέγεται ἐπανόητες δ'
ἐπὶ τὸν Μεγασθένην λέγωμεν τὰ ἑξῆς, ὧν ἀπελείπομεν.]

Μετὰ γὰρ τοὺς θηρευτὰς καὶ τοὺς ποιμένας τέταρ- 7.
τὸν φησὶν εἶναι μέρος· τοὺς ἐργαζομένους τὰς τέχνας καὶ
τοὺς καπηλικούς καὶ οἷς ἀπὸ τοῦ σώματος ἡ ἐργασία
ὧν οἱ μὲν φόνον τελοῦσι καὶ λειτουργίας παρέχονται
τακτὰς· τοῖς δ' ὀπλοποιοῖς καὶ ναυπηγοῖς μισθοὶ καὶ 8.
τροφαὶ παρὰ βασιλέως ἔκκεινται· μόνον γὰρ ἐργάζον-
ται. Παρέχει δὲ τὰ μὲν ὄπλα τοῖς στρατιώταις ὁ

9. Πέμπτον δὲ γένος ἔστιν Ἰνδοῖσιν, οἱ πολεμισταί· πλὴν 2.
 θει μὲν δευτέρον μετὰ τοὺς γεωργοὺς, πλείστη δὲ ἐλευθερίῃ
 τε καὶ εὐθυμίῃ ἐπιχρεόμενον καὶ οὗτοι ἀσκηταὶ μόνων τῶν
 9b. πολεμικῶν ἔργων εἰσὶ. Τὰ δὲ ὄπλα ἄλλοι αὐτοῖς ποιεῖν οὖσι, 3.
 καὶ ἵππους ἄλλοι παρέχουσιν καὶ διακονοῦσιν ἐπὶ στρατοπέ-
 δον ἄλλοι, οἱ τοὺς τε ἵππους αὐτοῖς θεραπεύουσιν καὶ τὰ
 ὄπλα ἐκκαθαίρουσι καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἄγουσι καὶ τὰ ἄρ-
 ματα κοσμεῖν τε καὶ ἡνοχεύουσιν. Αὐτοὶ δὲ, ἔστ' ἂν 4.
 μὲν πολεμεῖν δεῖ, πολεμοῦσιν, εἰρήνης δὲ γενομένης εὐθυ-
 μένται καὶ σῆν μισθὸς ἐκ τοῦ κοινοῦ τοσούδε ἔρχεται, ὡς
 καὶ ἄλλους τρέφειν ἀπ' αὐτοῦ εὐμαρέως.
10. Ἐκτοὶ δὲ εἰσὶν Ἰνδοῖσιν οἱ ἐπίσκοποι καλούμενοι. Οὗτοι 5.
 ἐφορῶσι τὰ γινόμενα κατὰ τε τὴν χώραν καὶ κατὰ τὰς πόλεις
 καὶ ταῦτα ἀναγγέλλουσι τῇ βασιλεῖ, ἵνα περ βασιλεύονται
 Ἰνδοί, ἢ τοῖς τέλεσιν, ἵνα περ αὐτόνομοί εἰσι καὶ τούτοις οὐ
 θέμις ψεύδος ἀναγγεῖλαι οὐδέν· οὐδέ τις Ἰνδῶν αἰτίην ἔσχε
 ψεύσασθαι.
11. Ἐβδόμοι δὲ εἰσιν οἱ ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευόμενοι 6.
 ὁμοῦ τῇ βασιλεῖ, ἢ κατὰ πόλεις ὅσαι αὐτόνομοι σὺν τῇσιν
 ἀρχῇσι. Πλήθει μὲν ὀλίγον τὸ γένος τοῦτό ἐστι, σοφίῃ δὲ 7.
 καὶ δικαιοσύνῃ ἐκ πάντων προκεκριμένον· ἐνθεν οἱ τε ἄρ-

στρατοφύλαξ, τὰς δὲ ναῦς μισθοῦ τοῖς πλέουσιν ὁ ναύαρχος καὶ τοῖς ἐμπόροις.

9. Πέμπτον ἔστι τὸ τῶν πολεμιστῶν, οἷς τὸν ἄλλον
 χρόνον ἐν σχολῇ καὶ πότει οὐ βίος ἔστιν, ἐκ τοῦ βασιλι-
 κοῦ διαπρωμένοις, ὥστε τὰς ἐξόδους, ὅταν εἴη χρεία,
 ταχέως ποιῆσθαι, πλὴν τῶν σωματίων μηδὲν ἄλλο κο-
 μίζοντας παρ' ἑαυτῶν.
10. Ἐκτοὶ δ' εἰσὶν οἱ ἐφοροὶ τούτοις δ' ἐποπιτεύειν δέ-
 δοται τὰ πραττόμενα καὶ ἀναγγέλλειν λάθρα τῇ βασιλεῖ,
 συνεργοὺς ποιουμένοις τὰς ἐταίρας, τοῖς μὲν ἐν τῇ πόλει
 τὰς ἐν τῇ πόλει, τοῖς δὲ ἐν στρατοπέδῳ τὰς αὐτόθι
 καθίστανται δ' οἱ ἀριστοὶ καὶ πιστότατοι.
11. Ἐβδόμοι δ' οἱ σύμβουλοι καὶ συνέδροι τοῦ βασιλέως,
 ἐξ ὧν τὰ ἀρχεῖα καὶ δικαστήρια καὶ ἡ διοίκησις τῶν ὅλων.

χοντες αὐτοῖσιν ἐπιλέγονται, καὶ ὅσοι νομάρχαι καὶ ὑπαρχοὶ καὶ θησαυροφύλακες τε καὶ στρατοφύλακες, ναύαρχοί τε καὶ ταμίαι καὶ τῶν κατὰ γεωργίην ἔργων ἐπιστάται.

8. Γαμέειν δὲ ἐξ ἑτέρου γένεος οὐ θέμις, οἷον τοῖσι γεω- 12.
 γοῖσιν ἐκ τοῦ ἀγρονομικοῦ ἢ ἐμπαιλιν οὐδὲ δύο τέχναις ἐπι-
 τηδεύειν τὸν αὐτόν, οὐδὲ τοῦτο θέμις οὐδὲ ἀμείβειν ἐξ
 ἑτέρου γένεος εἰς ἕτερον, οἷον γεωργικὸν ἐκ νομέως γενέ-
 9. σθαι ἢ νομέα ἐκ ἀγρονομικοῦ. Μοῦνόν σφισιν ἀνέϊται
 σοφιστὴν ἐκ παντὸς γένεος γενέσθαι, ὅτι οὐ μαλθακὰ
 τοῖσι σοφιστῆσιν εἰσι τὰ πράγματα, ἀλλὰ πάντων ταλαι-
 πωρότατα.

Cf. Plin. h. n. VI. 22. 2—3.

FRAGM. XXXIV.

Strab. XV. 1. 50—52. p. 707—709.

DE ADMINISTRATIONE RERUM PUBLICARUM. DE EQUORUM ET ELEPHANTORUM USU.

Præcessit fragm. XXXIII.

- Τῶν δ' ἀρχόντων οἱ μὲν εἰσιν ἀγορανόμοι, οἱ δ' ἄστυ 1.
 νόμοι, οἱ δ' ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν ὧν οἱ μὲν ποταμοὺς ἐξεργά-
 ζονται καὶ ἀναμειροῦσι τὴν γῆν ὥς ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὰς κλει-
 στάς διώρχας, ἀφ' ὧν εἰς τὰς ὀχρείας ταμιεύεται τὸ ὕδωρ, ἐπι-
 σκοποῦσιν, ὅπως ἐξ ὕψους πᾶσιν ἢ τῶν ὑδάτων παρεῖη χρήσις.
 708 Οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τῶν θηρευτῶν ἐπιμελοῦνται καὶ τιμῆς καὶ 2.
 κολάσεώς εἰσι κύριοι τοῖς ἐπαξίοις καὶ φορολόγοῦσι δέ, καὶ
 τὰς τέχνας τὰς περὶ τὴν γῆν ἐπιβλέπονσιν ὑλοτόμων, τεκτό-
 νων, χαλκέων, μεταλλευτῶν ὁδοποιῶσι δέ, καὶ κατὰ δέκα 3.

Οὐκ ἔστι δ' οὔτε γαμεῖν ἐξ ἄλλου γένους, οὔτ' ἐπιτή- 12.
 δευμα οὔτ' ἐργασίαν μεταλαμβάνειν ἄλλην ἐξ ἄλλης,
 οὐδὲ πλείους μεταχειρίζεσθαι τὸν αὐτόν, πλὴν εἰ τῶν
 φιλοσόφων τις εἴη· ἑᾶσθαι γὰρ τοῦτον δι' ἀρετὴν.

στάδια στήλην τιθέωσι τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλούσας.

4. Οἱ δ' ἀστυνόμοι εἰς ἑξ πεντάδας διήρηνται καὶ οἱ μὲν τὰ δημιουργικὰ σκοποῦσιν· οἱ δὲ ξειοδοχοῦσιν καὶ γὰρ καταγωγὰς νέμονται, καὶ τοῖς βίοις παρακολουθοῦσι παρέδρους δόντες, καὶ προτέμπονσιν ἢ αὐτοὺς ἢ τὰ χρήματα τῶν ἀποθανόντων· τοσοῦτων τε ἐπιμελοῦνται καὶ ἀποθανόντας θάπτουσι. Τρίτοι δ' εἰσὶν, οἱ τὰς γενέσεις καὶ θανάτους ἐξετάζουσι, πότε καὶ πῶς, τῶν τε φόρων χάριν καὶ ὅπως μὴ ἀφανεῖς εἶεν αἱ χρεῖταις καὶ χεῖρους γοναὶ καὶ θάνατοι. Τέταρτοι οἱ περὶ τὰς κατηλείας καὶ μεταβολὰς· οἷς μέτρων μέλει καὶ τῶν ὥραιων, ὅπως ἀπὸ συσσήμου πωλοῖτο. Οὐκ ἔστι δὲ πλείω τὸν αὐτὸν μεταβάλλεσθαι,
7. πλὴν εἰ διττοὺς ὑποτελοῖν φόρους. Πέμπτοι δ' οἱ προεσιτώτες τῶν δημιουργομένων καὶ πωλοῦντες ταῦτα ἀπὸ συσσήμου, χωρὶς μὲν τὰ καιρὰ, χωρὶς δὲ τὰ παλαιὰ τῶ μὴ γυνῆτι δὲ ζημίαι. Ἑκτοὶ δὲ καὶ ὕψιστοι οἱ τὰς δεκάτας ἐκλέγοντες τῶν πωλουμένων θάνατος δὲ τῷ κλέψαντι τὸ τέλος. Ἰδίῃ μὲν ἕκαστοι ταῦτα, κοινῇ δ' ἐπιμελοῦνται τῶν τε ἰδίων καὶ τῶν πολιτικῶν, καὶ τῆς τῶν δημοσίων ἐπισκευῆς, τιμῶν τε καὶ ἀγορᾶς καὶ λιμένων καὶ ἱερῶν.
9. Μετὰ δὲ τοῖς ἀστυνόμοις τρίτη ἐστὶ συναρχία ἡ περὶ τὰ στρατιωτικά, καὶ αὕτη ταῖς πεντάσιν ἑξαχῆ διωρισμένη· ὧν τὴν μὲν μετὰ τοῦ ναυάρχου τάττουσι, τὴν δὲ μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν βοϊκῶν ξειγῶν, δι' ὧν ὄργανα κομίζεται καὶ τροφὴ αὐτοῖς τε καὶ τοῖς κτήρεσι καὶ τὰ χρήσιμα τῆς
10. στρατείας. Οὗτοι δὲ καὶ τοὺς διακόνοὺς παρέχουσι τεμπανιστὰς καὶ (τοῖς) κωδωνοφόρους, ἔτι δὲ καὶ ἵπποκόμοις καὶ μηχανοποιούς καὶ τοὺς τοῦτων ὑπηρέτας· ἐκτέμπονσιν τε πρὸς κώδωνας τοὺς χορτολόγους, τιμῇ καὶ κολάσει τὸ τάχος
11. κατασκευαζόμενοι καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Τρίτοι δὲ εἰσὶν οἱ τῶν πεζῶν ἐπιμελούμενοι τέταρτοι δ' οἱ τῶν ἵππων
12. πέμπτοι δ' ἀρμίστων ἕκτοὶ δὲ ἐλεφάντων. Βασιλικοὶ τε σταθμοὶ καὶ ἵπποις καὶ θηρίοις· βασιλικὸν δὲ καὶ ὄπλοφυ-

τοῦ βλάκειον παραδίδουσι γὰρ ὁ στρατιώτης τὴν τε σκευὴν εἰς τὸ
ὀπλοφυλάκειον καὶ τὸν ἵππον εἰς τὸν ἵππωνα καὶ τὸ θηρίον
ὁμοίως. Χρῶνται δ' ἀγαλινώτοις· τὰ δ' ἄρματα ἐν ταῖς ὁδοῖς 13.
βοῆς ἔλκουσιν· οἱ δὲ ἵπποι ἀπὸ φαρβιάς ἄγονται τοῦ μὴ 14.
παρεμπέπρασθαι τὰ σκέλη μηδὲ τὸ πρόθυμον αὐτῶν ὑπὸ
τοῖς ἄρμασιν ἀμβλύνεσθαι. Λύο δ' εἰσὶν ἐπὶ τῷ ἄρματι 15.
παραβάται πρὸς ἡνίοχον· ὁ δὲ τοῦ ἐλέφαντος ἡνίοχος τέταρ-
τος, τρεῖς δ' οἱ ἀπ' αὐτοῦ τοξεύοντες.

Sequitur fragm. XXVII.

FRAGM. XXXV.

Aelian. h. a. XIII. 6.

DE EQUORUM ET ELEPHANTORUM USU.

(Cf. fragm. XXXIV. 13—15.)

Ἴππον δὲ ἄρα Ἰνδὸν κατασχεῖν καὶ ἀνακροῦσαι προπ- 1.
τῶντα, καὶ ἐκθέοντα οὐ παντὸς ἦν, ἀλλὰ τῶν ἐκ παιδὸς
ἱππείαν πεπαιδευμένων. Τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἐστὶν ἐν ἔδει, 2.
χαλινῷ ἄρχειν αὐτῶν καὶ ἠνθμιῶν αὐτοὺς καὶ ἰθύνειν
κημοῖς δὲ ἄρα κεντροῖς ἀκόλαστον τε ἔχουσι τὴν γλῶσ-
σαν, καὶ τὴν ὑπερίαν ἀβασάνιστον ἀναγκάζουσι δὲ αὐτοὺς
ὅμως οἷδε οἱ τὴν ἱππείαν σοφισταὶ περικυκλεῖν καὶ περι-
δινεῖσθαι ἐς ταῦτον στρεφόμενους, καὶ ἥπερ εἶδον ἀστό-
μους. Αἰεὶ δὲ ἄρα τῷ τοῦτο θράσσοντι καὶ ῥώμῃς χειρῶν, 3.
καὶ ἐπιστήμῃς εὖ μάλα ἱππικῇς. Πειρῶνται δὲ οἱ προή-
κοντες εἰς ἄκρον τῆσδε τῆς σοφίας καὶ ἄρμα οὕτως περι-
κυκλεῖν καὶ περιάγειν εἴη δ' ἂν ἄθλος οὐκ εὐκαταφρόνη-
τος, ἀθλητῶν ἵππων τέτρωτον περιστρέφειν ἡδύως. Φέρει
δὲ τὸ ἄρμα παραβάτας καὶ δύο. Ὁ δὲ στρατιώτης ἐλέφας 4.
ἐπὶ τοῦ καλουμένου θωρακίου, ἧ καὶ νῆ Δία τοῦ νῦν γυ-
μνοῦ καὶ ἐλευθέρον, πολεμιστὰς μὲν τρεῖς, παρ' ἑκάτερα
βάλλοντας, καὶ τὸν τρίτον κατόπιν τέταρτον δὲ τὸν τὴν ἄρ-
πην κατέχοντα διὰ χειρῶν, καὶ ἐκεῖνη τὸν θῆρα ἰθύνοντα,
ὥς οἷα καὶ τῶν κυβερνητικῶν ἀνδρῶν καὶ ἐπιστάτην τῆς νεώς.

FRAGM. XXXVI.

Strab. XV. 1. 41—43. p. 704—705.

DE ELEPHANTIS

(Cf. epit. 54—56.)

Praecessit fragm. XXXIII. 6.

1. Ἐτιπον δὲ καὶ ἐλέφαντα τρέφειν οὐκ ἔξεστιν ἰδιώτῃ. Βασιλικὸν δ' ἐκάτερον νενομίσται τὸ κτήμα, καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐπιμεληταί.
2. Θήρα δὲ τῶν θηρίων τούτων τοιάδε. Χωρίον ψιλὸν ὅσον τετάρων ἢ πέντε σταδίων τάφρῳ περιχαράξαντες βα-
3. θεία γεφυροῦσι τὴν εἴσοδον στενωπῇ γεφύρας εἴτ' εἰς

FRAGM. XXXVII.

Arr. Ind. 13—14.

DE ELEPHANTIS.

Praecessit fragm. XXXII.

1. (13.) Θηρώσι δὲ Ἴνδοι τὰ μὲν ἄλλα ἄγρια θηρία 1. κατὰπερ καὶ Ἕλληνες· ἡ δὲ τῶν ἐλεφάντων σφιν οὐδέν τι ἄλλη εἰσικεν, ὅτι καὶ ταῦτα τὰ θηρία οὐδαμοῖσιν ἄλ-
2. λουσι θηρίοις ἐπέοικεν. Ἀλλὰ τόπον γὰρ ἐπιλεξάμενοι 2. ἄπεδον καὶ καυματώδεα, ἐν κύκλῳ τάφρον ὀρύσσουσιν, ὅσον μεγάλῳ στρατοπέδῳ ἐπανλίσασθαι. Τῆς δὲ τάφρου τὸ εὖρος ἐς πέντε ὀργυῖας ποιεῖνται, βάθος τε ἐς τέσσαρας. Τὸν δὲ χοῦν, ὅντινα ἐκβάλλουσιν ἐκ τοῦ 3. ὀρύγματος, ἐπὶ τὰ χεῖλα ἐκάτερα τῆς τάφρου ἐπιφορήσαντες ἀντὶ τείχεος διαχρέονται· αὐτοὶ δὲ ἐπὶ τῷ χώ- 4. ματι τοῦ ἐπιχειλέος τοῦ ἐξω τῆς τάφρου σκηρὰς σφιν ὀρυκτὰς ποιεῖνται, καὶ διὰ τουτέων ὁπὰς ὑπολείπονται δι' ὧν φῶς τε αὐτοῖς συνεισέρχεται καὶ τὰ θηρία προσ-
3. ἄγοντα καὶ ἐσελαύνοντα ἐς τὸ ἔρκος σκέπτονται. Ἐνταῦθα 5. ἐντὸς τοῦ ἔρκους καταστήσαντες τῶν τινος θηλέων τρεῖς ἢ τέσσαρας, ὅσαι μάλιστα τὸν θυμὸν χειροῦθες, μίαν εἴσοδον ἀπολιμπάνουσι κατὰ τὴν τάφρον, γεφυρώσαντες

αφισι θηλείας τὰς ἡμερωτάτας τρεῖς ἢ τέσσαρας· αὐτοὶ δ' ἐν καλυβίοις κρυπτοῖς ὑποκάθονται λοχῶντες. Ἡμέρας μὲν 4. οὐκ οὐ προσίσσιν οἱ ἄγριοι, νύκτωρ δ' ἐφ' ἓνα ποιῶνται τὴν εἴσοδον· εἰσιόντων δὲ κλείουσι τὴν εἴσοδον λάθρα· εἰτα τῶν 5. ἡμέρων ἀθλητῶν τοὺς ἀλκιμωτάτους εἰσάγοντες διαμάχονται

- τὴν τάφρον καὶ ταύτῃ χοῦν τε καὶ πόαν πολλὴν ἐπιφέ-
ρουσι, τοῦ μὴ ἀριδὴλον εἶναι τοῖσι θηρίοισι τὴν γέφυραν,
6. μὴ τινα δόλον αἰσθῶσιν. Αὐτοὶ μὲν οὖν ἐκποδῶν σφᾶς
ἔχουσι κατὰ τῶν σκηνέων τῶν ἐπὶ τῇ τάφρῳ δεδυκότες.
Οἱ δὲ ἄγριοι ἐλέφαντες ἡμέρας μὲν οὐ πελάζουσιν τοῖσιν 4.
οἰκουμένοισι, νύκτωρ δὲ πλανῶνται τε πάντῃ καὶ ἀγγελ-
δὸν νέμονται, τῷ μεγίστῳ καὶ γενναιοτάτῳ σφῶν ἐπόμενοι
7. κατὰπερ αἱ βόες τοῖσι ταύροισιν. Ἐπεὰν ὦν τῷ ἔρκει πε-
λάσωσι, τὴν τε φωνὴν ἀκούοντες τῶν θηλέων καὶ τῇ
ὁδῷ αἰσθανόμενοι δρόμῳ ἵενται ὡς ἐπὶ τὸν χώρον τὸν
πεφραγμένον ἐκπεριελθόντες δὲ τῆς τάφρου τὰ χεῖλεα,
εὐτ' ἂν τῇ γεφυρῇ ἐπιτύχωσι, κατὰ ταύτην εἰς τὸ ἔρκος
8. ὠθέονται. Οἱ δὲ ἄνθρωποι αἰσθόμενοι τὴν εἴσοδον τῶν 5.
ἐλεφάντων τῶν ἀγρίων, οἱ μὲν αὐτῶν τὴν γέφυραν ὀξέως
ἀφείλον, οἱ δὲ ἐπὶ τὰς πέλας κώμας ἀποδραμόντες ἀγ-
9. γέλλουσι τοὺς ἐλέφαντας ὅτι ἐν τῷ ἔρκει ἔχονται· οἱ δὲ
ἀκούσαντες ἐπιβαίνουνσι τῶν κρατίστων τε τὸν θυμὸν καὶ
τῶν χειροθροστάτων ἐλεφάντων ἐπιβάντες δὲ ἐλαύνουσιν
ὡς ἐπὶ τὸ ἔρκος· ἐλάσαντες δὲ οὐκ ἀντίκα μάχης ἄπτον-
ται· ἀλλ' εὖσι γὰρ λιμῷ τε τάλαιπωρηθῆναι τοὺς ἀγρίους
10. ἐλέφαντας καὶ ὑπὸ τῷ δάψει δουλωθῆναι. Εὐτ' ἂν δὲ
σφισι κακῶς ἔχειν δοκέωσι, τηρικαῦτα ἐπιστήσαντες αὐθις
τὴν γέφυραν ἐλαύνουσί τε ὡς ἐς τὸ ἔρκος, καὶ τὰ μὲν
πρῶτα μάχῃ ἴσταται κρατερὴ τοῖσιν ἡμέροισι τῶν ἐλε-
φάντων πρὸς τοὺς ἐαλωκότας· ἔπειτα κρατέονται μὲν
κατὰ τὸ εἶκος οἱ ἄγριοι ὑπὸ τε τῇ ἀθυμίῃ καὶ τῷ λιμῷ

XXXVII. 3. σφᾶς ἔχουσι. — Codd. σφᾶς ἴουσι. Raph. coniecit σφᾶς ἔχουσι
ἐπὶ τῇ τάφρῳ. — Codd. ὑπὸ τῇ τάφρῳ. Schmied. coni. ἐπὶ
τ. τ.

6. πρὸς αὐτοὺς ἅμα καὶ λιμῶν καταπονοῦντες· ἤδη δὲ καμίνων οἱ εὐθαρσέστατοι τῶν ἡνίοχων λάθρα καταβαίνοντες ἐποδύνουσιν ἕκαστος τῇ γαστρὶ τοῦ οἰκείου ὀρήματος· ὀρμώμενος δ' ἐνθένδε ὑποδύνει τῷ ἀγρίῳ, καὶ σύμποδα δε-
 7. σμεῖ. Γενομένου δὲ τούτου κελεύουσι τοῖς τιθασσοῖς τύπτειν τοὺς συμποδισθέντας, ἕως ἂν πέσωσιν εἰς τὴν γῆν· πεσόντων δ' ὠμοβοῖνοις ἱμάσι προσλαμβάνονται τοὺς ἀνένας αὐ-
 8. τῶν πρὸς τοὺς τῶν τιθασσῶν· ἵνα δὲ μὴ σειόμενοι τοὺς ἀναβαίνειν ἐπ' αὐτοὺς ἐπιχειροῦντας ἀποσείοιντο, τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ἐμβάλλοντα κύκλῳ τομάς, καὶ κατ' αὐτὰς τοὺς ἱμάντας περιτιθέασιν, ὥσθ' ὑπ' ἀληθδόνων εἶκειν τοῖς δεσ-
 9. μοῖς καὶ ἡσυχάζειν. Τῶν δ' ἀλόντων ἀπολέξαντες τοὺς πρεσβυτέρους ἢ νεωτέρους τῆς χρείας, τοὺς λοιποὺς ἀπάγουσιν εἰς τοὺς σταθμούς· δῆσαντες δὲ τοὺς μὲν πόδας πρὸς ἀλλήλους, τοὺς δὲ ἀνένας πρὸς κίονα εὖ πεπηγότα, θαμά-

-
6. ταλαιπωρούμενοι. Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων καταβάντες 11.
 παρειμένοισιν ἤδη τοῖς τ' ἀγρίοις τοὺς πόδας ἄκρους
 7. συνδέουσιν· ἔπειτα ἐγκελεύονται τοῖσιν ἡμέροισι πλη-
 γαῖς σφᾶς κολάζειν πολλαῖς, ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ταλαιπωρού-
 μένοι ἐς γῆν πέσωσιν παρασιάντες δὲ βρόχους περιβάλ-
 λουσιν αὐτοῖσι κατὰ τοὺς ἀνένας, καὶ αὐτοὶ ἐπιβαίνουσι
 8. κειμένοις. Τοῦ δὲ μὴ ἀποσείεσθαι τοὺς ἀμβάτας μηδὲ 12.
 τι ἄλλο αἰάσθαιον ἐργάζεσθαι, τὸν τράχηλον αὐτοῖσιν
 ἐν κύκλῳ μαχαιρίῳ ὅξει ἐπιτέμνουσι, καὶ τὸν βρόχον
 κατὰ τὴν τομὴν περιδέουσιν, ὥς αἰρέμα ἔχειν τὴν κε-
 φαλήν τε καὶ τὸν τράχηλον ὑπὸ τοῦ ἔλκεος. Εἰ γὰρ πε-
 ριστρέφονται ὑπὸ αἰασθαλῆς, τρίβεται αὐτοῖσι τὸ ἔλκος
 ὑπὸ τῷ κάλῳ· οὕτω μὲν αἰρέμα ἴσχουσι, καὶ αὐτοὶ γνω-
 σιμαχέοντες ἤδη ἄγονται κατὰ τὸν δεσμὸν πρὸς τῶν
 ἡμέρων.
 9. (14.) Ὅσοι δὲ νῆπιοι αὐτῶν ἢ διὰ κακότητα οὐκ 1.
 ἄξιοι ἐκτιῆσθαι, τούτους εὖσιν ἀπαλλάττεσθαι ἐς τὰ
 σφέτερά τ' ἴθια. Ἀγοντες δὲ εἰς τὰς κώμας τοὺς ἀλόντας 2.
 τοῦ τε γλωροῦ καλάμου καὶ τῆς πόας τὰ πρῶτα ἐμφα-

705 ζῶσι λιμῶ· ἔπειτα χλόη καλάμου καὶ πῶας ἀναλαμβάνουσι 10.
 μετὰ δὲ ταῦτα πειθαρχεῖν διδάσκουσι, τοὺς μὲν διὰ λόγον,
 τοὺς δὲ μελισμῶ τινι καὶ τυμπανισμῶ κηλοῦντες· σπάνιοι
 δ' οἱ δυστιθάσσευτο· φέσει γὰρ διάκεινται πράως καὶ ἡμέ- 11.
 ρως, ὥστ' ἐγγὺς εἶναι λογικῷ ζῳῶ· τινὲς γὰρ καὶ ἐξαίμους
 τοὺς ἡνιόχους ἐν τοῖς ἀγῶσι πεσόντας ἀνελόμενοι σῶζουσιν
 ἐκ τῆς μάχης· οἱ δὲ καὶ ὑποδύντας μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων
 ποδῶν ὑπερμαχόμενοι διέσωσαν τῶν δὲ χορτοφόρων καὶ δι-
 δασκάλων εἴ τινα παρὰ θυμὸν ἀπέκτειναν, οὕτως ἐπιποθοῦ-
 σιν, ὥσθ' ὑπ' ἀνίας ἀπέχεσθαι τροφῆς ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀπο-
 καρτερεῖν.

Βιβάζονται δὲ καὶ τίκτουσιν ὥς ἵπποι τοῦ ἔαρος μά- 12.
 λιστα· καιρὸς δ' ἐστὶ τῷ μὲν ἄρῃενι, ἐπειδὰν οἰστῇ κατέ-

3. γεῖν ἔδοσαν· οἱ δὲ ὑπὸ ἀθυμίας οὐκ ἐθέλουσιν οὐδὲν 10.
 σιτέεσθαι· τοὺς δὲ περιϋστάμενοι οἱ Ἰνδοὶ, φῶδαῖσί τε καὶ
 τυμπάνοισι καὶ κυμβάλοισιν ἐν κύκλῳ κρούοντές τε καὶ
4. ἐπιδόντες, κατευνάζουσι. Θυμόσοφον γὰρ εἶπερ τι ἄλλο 11.
 θηρίον ὁ ἐλέφας· καὶ τινες ἤδη αὐτῶν τοὺς ἀμβάτας
 σφῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντας ἤραντες αὐτοὶ ἐξηγεγκαν
 ἐς ταφὴν· οἱ δὲ καὶ ὑπερήσπισαν κειμένους· οἱ δὲ καὶ
 πεσόντων προεκινδύνευσαν· ὁ δὲ τις πρὸς ὀργὴν ἀπο-
 κτείνας τὸν ἀμβάτην ὑπὸ μετανοίης τε καὶ ἀθυμίας
 ἀπέθανεν.
5. [Εἶδον δὲ ἔγωγε καὶ κυμβαλλίζοντα ἤδη ἐλέφαντα καὶ 11.a.
 ἄλλους ὀρχεομένους, κυμβάλοιν τῷ κυμβαλλίζοντι πρὸς
 τοῖν σκελοῖν τοῖν ἐμπροσθεν προσηρηγμένοι, καὶ πρὸς
6. τῇ προβοσκίδι καλεομένη ἄλλο κύμβαλον· ὁ δὲ ἐν μέρει
 τῇ προβοσκίδι ἔκρουε τὸ κύμβαλον ἐν ῥυθμῷ πρὸς ἑκα-
 τέροιν τοῖν σκελοῖν· οἱ δὲ ὀρχεόμενοι ἐν κύκλῳ τε ἐχό-
 ρεον, καὶ ἐπαίροντές τε καὶ ἐπικάμπτοντες τὰ ἐμπροσθεν
 σκέλεα ἐν τῷ μέρει ἐν ῥυθμῷ καὶ οὗτοι ἔβαινον, καθότι
 ὁ κυμβαλλίζων σφίσιν ὑφηγέετο.]
7. Βαίνεται δὲ ἐλέφας ἥρος ὥρη κατάπερ βοῦς ἢ ἵππος, 12.
 ἔπειτ' ἐν τῇσι θηλέεσιν αἱ παρὰ τοῖσι κροτάφοισιν ἀναπνοαὶ

- χεται καὶ ἀγριαίνῃ· τότε δὴ καὶ λίπους τι διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἀνίσχιν, ἣν ἔχει παρὰ τοὺς κροτάφους· ταῖς δὲ θηλείαις,
13. ὅταν ὁ αὐτὸς οὗτος πόρος ἀνεωγὼς τυγχάνῃ· Κύνουσι δὲ τοὺς μὲν πλείστους ὀκτωκαίδεκα μῆνας, ἐλαχίστους δ' ἑκκαίδεκα
14. τρέφει δ' ἡ μήτηρ ἕξ ἔτη. Ζῶσι δ' ὅσον μακροβιώτατοι ἄνθρωποι οἱ πολλοί, τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ διακόσια διατείνουσιν
15. ἔτη, πολύνουσοι δὲ καὶ δυσίατοι. Ἰλκος δὲ πρὸς ὀφθαλμῶν μὲν βόειον γάλα προσκλυζόμενον, τοῖς πλείστοις δὲ τῶν νοσημάτων ὁ μέλας οἶνος πινόμενος, τραύμασι δὲ ποτὸν μὲν βοΐτυρον, ἐξάγει γὰρ τὰ σιδήρια· τὰ δ' ἔλκη σαρκὶν ὑδαίς πυριῶσιν.

[FRAGM. XXXVII. B.]

Aelian. h. a. XII. 44.

DE ELEPHANTIS

(Cf. fragm. XXXVI. 9—10., XXXVII. 9—10.)

1. Ἐν Ἰνδοῖς ἂν ἡλὴν ἑλκός· ἡμεροθῆναι χαλεπὸς ἔστι, καὶ τὴν ἑλκίδα ποθῶν φονὴ· ἴαν δὲ αὐτὸν καὶ δασμοῖς διαλάβῃς, ἔτι καὶ μᾶλλον ἐς τὸν θυμὸν ἐξάπτεται, καὶ διασπότην οὐχ' ὑπομένει.
2. Ἄλλ' οἱ Ἰνδοὶ καὶ ταῖς τροφαῖς κολακύνουσιν αὐτόν, καὶ ποικίλοις καὶ ἰσχυροῖς δαΐσιν πρᾶνται περῶνται, παρατιθίντες, ὥς πληροῦν τὴν γαστέρα καὶ θάλασσαν τὸν θυμὸν· ὃ δὲ ἄχθεται αὐτοῖς, καὶ ὑπερβαίνει. Τί οὖν ἱκνέονται κατασφάζοντες καὶ θρῶσι; Μοῦσαν αὐτοῖς προσάγουσαν ἐπιχρῶσαν, καὶ κατὰ δούσαν αὐτοὺς δαγάνῃ τινὶ καὶ τούτῃ συνήθει· καλεῖται δὲ σκινδαπὸς τὸ ὄργανον· ὃ δὲ ὑπὲρ χεὶ τὰ ὦτα καὶ θίγγεται, καὶ ἡ μὲν δαγὴ πρᾶνεται, ὃ δὲ θυμὸς ὑποστέλλεται τε καὶ θόρνυται, κατὰ μικρὰ
13. ἀνοιχθεῖσιν ἐκπνέουσι. Κύνει δὲ τοὺς ἐλαχίστους μὲν ἑκκαίδεκα μῆνας, τοὺς πλείστους δὲ ὀκτωκαίδεκα· τίττει δὲ ἔν κατὰ πτερ ἵππος, καὶ τοῦτο ἐκτρέφει τῷ γάλακτι ἐς ἔτος ὀγδοόν. Ζῶσι δὲ ἐλεφάντων οἱ πλείστα ἔτεα ζῶν· 8.
14. τε· ἐς διηκόσια· πολλοὶ δὲ νόσῳ προτελευτῶσιν αὐτῶν.
15. γήρῃ δὲ ἐς τόσον ἔρχονται. Καὶ ἔστιν αὐτοῖσι τῶν μὲν 9. ὀφθαλμῶν ἵαμα τὸ βόειον γάλα ἐγγεόμενον, πρὸς δὲ τὰς ἄλλας νόσους ὁ μέλας οἶνος πινόμενος, ἐπὶ δὲ τοῖσιν ἑλκεσι τὰ ὕδα κρέα ὀπιώμενα καὶ καταπασσόμενα. Ταῦτα παρ' Ἰνδοῖσιν ἔστιν αὐτοῖσιν ἱάματα.

δε καὶ ἐς τὴν τροχὴν ὄρε· εἰτα ὀρεῖται μὲν τῶν διαμῶν, μένει δὲ τῇ
 μοῦσῃ δεδεμένος, καὶ δειπνῇ προθύμως ὄβρος δαιτυμῶν καταδεδεμένος·
 πόθ' γὰρ τοῦ μέλους οὐκ ἂν ἔτι ὑποσταίη.

FRAGM. XXXVIII.

Aelian. h. a. XIII. 7.

DE MORBIS ELEPHANTORUM.

(Cf. fragm. XXXVI. 15., XXXVII. 15.)

Τῶν τεθραμένων ἐλεφάντων ἴδονται τὰ τραύματα οἱ¹.
 Ἰνδοὶ τὸν τρόπον τοῦτον. Καταιονοῦσι μὲν αὐτὰ ὕδατι
 χλιαρῷ, ὥσπερ οὖν τὸ τοῦ Εὐρυπύλου παρὰ τῷ καλῷ Ὀμή-
 ρῳ ὁ Πάτροκλος· εἰτα μέντοι διαχρίνουσι τῷ βοντύρῳ αὐτὰ·
 εἰαν δὲ ἡ βαθύα, τὴν φλεγμονὴν πραῖνουσιν, ὕεα κρέα,
 θερμὰ μὲν, ἔναιμα δὲ ἔτι, προσφέροντες καὶ ἐπιθέντες. Τὰς²
 δὲ ὀφθαλμίας θεραπεύουσιν ἀνίσων, βόειον γάλα ἀλεαίνον-
 τες, εἰτα αὐτοῖς ἐγγέοντες· οἱ δὲ ἀνοίγουσι τὰ βλέφαρα
 καὶ ὠφελούμενοι ἴδονται τε καὶ αἰσθάνονται ὥσπερ ἄνθρω-
 ποι· καὶ εἰς τοσοῦτον ἐπικλύζουσιν, εἰς ὅσον ἂν ὑποπαύ-
 σονται λημῶντες· μαρτύριον δὲ τοῦ παύσασθαι τὴν ὀφθαλ-
 μίαν τοῦτο ἔστι. Τὰ δὲ νοσήματα ὅσα αὐτοῖς προσπίπτει³,
 ἄλλως, ὁ μέλας οἶνός ἐστιν αὐτοῖς ἄκος· εἰ δὲ μὴ γένοιτο
 ἐξάντης τοῦ κακοῦ τῷ φαρμάκῳ τῷδε, ἄσωσιά οἱ ἐστίν.

FRAGM. XXXIX.

Strab. XV. 1. 44. p. 706.

DE FORMICIS AURUM EFFODIENTIBUS.

(Cf. p. 71—73.)

Μεγασθένης δὲ περὶ τῶν μυρμηκῶν οὕτω φησίν,¹
 ὅτι ἐν Λέρδαϊς, ἔθνει μεγάλῃ τῶν προσεφίων καὶ ὀρεινῶν
 Ἰνδῶν, ὀροπέδιον εἷη τρισχιλίων πῶς τὸν κύκλον σταδίων

- ὑποκειμένων δὲ τούτῳ χρυσορρυχείων οἱ μεταλλεύοντες εἰεν
 μέριμνες θηρίων ἀλωπέκων οὐκ ἐλάττους, τάχος ὑπερφυγὲς
 2. ἔχοντες καὶ ζῶντες ἀπὸ θήρας. Ὀρύττουσι δὲ χειμῶνι τὴν
 γῆν σωρεύουσί τε πρὸς τοῖς στομίοις καθάπερ οἱ ἀσπάλακες
 3. ψῆγμα δ' ἐστὶ χρυσοῦ μικρᾶς ἐψήσεως δεόμενον τοῦθ'
 ὑποζύγιοις μετίασιν οἱ πλησιόχωροι λάθρα φανερώς γὰρ
 διαμάχονται καὶ διώκουσι φεύγοντας, καταλαβόντες δὲ δια-
 4. χρῶνται καὶ αὐτοὺς καὶ τὰ ὑποζύγια. Πρὸς δὲ τὸ λαθεῖν
 κρέα θήρεια προτιθέασι κατὰ μέρος περισπασθέντων δ'
 ἀναιροῦνται τὸ ψῆγμα καὶ τῷ τυχόντι τῶν ἐμπόρων ἀργὸν
 διατίθενται χωνεύειν οὐκ εἰδότες.

FRAGM. XL:

Arr. Ind. 15. 5—7.

DE FORMICIS AURUM EFFODIENTIBUS.

1. Μεγασθένης δὲ καὶ ἀνρεκέα εἶναι ὑπὲρ τῶν μυρμη- 5.
 κων τὸν λόγον ἱστορεῖ, τούτους εἶναι τοὺς τὸν χρυσὸν ὀρύσ-
 σοντας, οὐκ αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ ἕνεκα, ἀλλὰ σφίσι γὰρ κατὰ
 τῆς γῆς ὀρύσσουσιν, ἵνα φωλεύοιεν καθάπερ οἱ ἡμέτεροι οἱ
 2. μικροὶ μέριμνες ὀλίγον τῆς γῆς ὀρύσσουσιν. Ἐκείνους δέ, 6.
 εἶναι γὰρ ἀλωπέκων μέζονας, πρὸς λόγον τοῦ μεγέθους
 σφῶν καὶ τὴν γῆν ὀρύσσειν τὴν δὲ γῆν χρυσίτην εἶναι, καὶ
 ἀπὸ ταύτης γίνεσθαι Ἰνδοῖσι τὸν χρυσόν.

[Ἀλλὰ Μεγασθένης ἀκοὴν ἀφηγγέται καὶ ἐγὼ ὅτι οὐδὲν 7.
 τούτου ἀνρεκέστερον ἀναγράψαι ἔχω, ἀπὴν ἐκὼν τὸν ὑπὲρ
 τῶν μυρμηκων λόγον.]

XXXIX. 3. ὑποζύγιοις, ὑποζύγια. — V. L. ἱπποζύγιοις, ἱπποζύγια.

4. προτιθέασι. — V. L. προστιθέασι.

τῷ τυχόντι τῶν ἐμπόρων. — V. L. τοῦ τυχόντος τοῖς
 ἐμπόροις.

[FRAGM. XL. B.]

Dio Chrysost. or. 35. p. 436. Morell.

DE FORNICIS AURUM EFFODIENTIBUS.

(Cf. fragm. XXXIX—XL.)

Τὸ δὲ χρυσίον λαμβάνουσι παρὰ μνηστῶν. Οὗτοι δὲ εἰσὶν ἄλλοι-
 πίων μίτρον, τὰλλο δὲ ὁμοιοι τοῖς παρ' ὑμῖν οὐτίουσι δὲ κατὰ γῆς
 ὥσπερ οἱ λόχοι μύμηκε. Ὁ δὲ χρὺς αὐτοῖς ἐστὶ χρυσίον καθαρώτατον 2.
 πάντων χρυσίων καὶ σιταίνωτατον. Εἰσὶν οὖν πλεονόντες ἡγεῖσθαι, ὥσπερ κοίτην
 τοῦ ψύγματος, καὶ τὸ πιδίον ἅπαν διατρίπτει· χαλεπὸν οὖν ἰδεῖν ἐστὶ πρὸς
 τὸν ἥλιον, καὶ πολλοὶ τῶν ἐπιχειρούντων ἰδεῖν τὰς θύρας διεφθάρησαν. Οἱ 3.
 δὲ προσκοκύντες ἄνθρωποι τὴν μεταξὺ χώραν διελθόντες ἐρημον οὖσαν οὐ
 πολλὴν ἐφ' ὕψους, ὑποκύναντες ἱπποὺς ταχίστους, ἀφαινοῦνται τῆς μισθου-
 βρίας, ἥτις δαδύουσι κατὰ γῆς· ἔπειτα φεύγουσι τὸν χρὺν ἀρπάσαντες. Οἱ 4.
 δὲ αἰσθανόμενοι διώκουσι καὶ μάχονται καταλαβόντες, ἕως ἀποθανῶναι ἢ
 ἀποκτείνωσιν· ἀλλομύτατοι γὰρ εἰσι θηρίων ὁπάντων· ὥστε οὗτοι γε ἐπίσταν-
 ται τὸ χρυσίον, ὅπου οὖν ἐστὶν ὄρεον, καὶ οὐδὲ προῖενται πρότερον ἢ ἀποθανεῖν.

FRAGM. XLI.

Strab. XV. 1. 58—60. p. 711.—714.

DE PHILOSOPHIS INDORUM.

Praecessit fragm. XXIX.

Περὶ δὲ τῶν φιλοσόφων λέγων (scil. ὁ Μεγασθένης) 1.
 τοὺς μὲν ὀρεινοὺς αὐτῶν φησὶν ὑμνητὰς εἶναι τοῦ Διονέσου,
 δεικνύντας τεκμήρια τὴν ἀγρίαν ἀμπελον παρὰ μόνοις αὐτοῖς
 φρομένην καὶ κιττὸν καὶ δάφνην καὶ μυρρῖνην καὶ πύξον καὶ
 ἄλλα τῶν ἀειθαλῶν, ὧν μηδὲν εἶναι πέραν τοῦ Εὐφράτου,
 πλὴν ἐν παραδείσοις σπάνια καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας σω-
 712-ζόμενα. Διονυσιακὸν δὲ καὶ τὸ σινδοφορεῖν καὶ τὸ μιτροῦ- 2.
 ὄσθαι, καὶ μυροῦσθαι καὶ βάπτεσθαι ἄνθρα καὶ τοὺς βασιλέας
 κωδωποφορεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους.
 Τοὺς δὲ πεδιασίους τὸν Ἡρακλέα τιμῶν. [Ταῦτα μὲν οὖν 3.
 μυθῶδη καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐλεγχόμενα, καὶ μάλιστα περὶ τῆς
 ἀμπελου καὶ τοῦ οἴνου· πέραν γὰρ τοῦ Εὐφράτου καὶ τῆς

- Ἀρμενίας ἐστὶ πολλή· καὶ ἡ Μεσοποταμία ὅλη καὶ ἡ Μηδία ἐξῆς μέχοι καὶ Περσίδος καὶ Καρυανίας· τούτων δὲ τῶν ἔθνων ἕκαστον πολὺ μέρος εὐάμπελον καὶ εὖοικον λέγεται.]
4. Ἄλλην δὲ διαίρεσιν ποιεῖται περὶ τῶν φιλοσόφων δύο γένη φάσκων, ὧν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ, τοὺς δὲ
5. Σαρμᾶνας. Τοὺς μὲν οὖν Βραχμᾶνας εὐδοκίμεῖν μᾶλλον
6. μᾶλλον γὰρ καὶ ὁμολογεῖν ἐν τοῖς δόγμασιν ἤδη δ' εὐθὺς καὶ κυομένους ἔχειν ἐπιμελητὰς λόγιους ἀνδρας οὓς προσιόντας λόγῳ μὲν ἐπαδεῖν δοκεῖν καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸν κύομενον εἰς εὐτεκνίαν τὸ δ' ἄλτῃθες σωφρονικὰς τινὰς παραινήσεις καὶ ὑποθήκας δίδοναι τὰς δ' ἡδίστα ἀκροαμένους μᾶλλον
7. εὐτέκνους εἶναι νομίζεσθαι. Μετὰ δὲ τὴν γένεσιν ἄλλους καὶ ἄλλους διαδέχεσθαι τὴν ἐπιμέλειαν, αἰεὶ τῆς μείζονος ἡλικίας χαριεστέρον τυγχανοῖσιν διδασκάλων.
8. Διατρίβειν δὲ τοὺς φιλοσόφους ἐν ἄλλῃ προὐ τῆς πόλεως ὑπὸ περιβόλῳ συμμέτρῳ, λιτωῶς ζῶντας ἐν στιβάσι καὶ δοραῖς, ἀπεχόμενους ἐμφύχων καὶ ἀφροδισίων, ἀκροαμένους λόγων
9. σπουδαίων, μεταδιδόντας καὶ τοῖς ἐθέλουσι. Τὸν δ' ἀκροώμενον οὔτε λαλῆσαι θέμις, οὔτε χρέμψασθαι, ἀλλ' οὐδὲ πτύσαι, ἢ ἐκβάλλεσθαι τῆς συνουσίας τὴν ἡμέραν ἐκείνην
10. ὥς ἀκολασταίνοντα. Ἐτη δ' ἐπὶ καὶ τριάκοντα οὕτως ζήσαντα ἀναχωρεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ κτῆσιν ἕκαστον, καὶ ζῆν ἀδελῶς καὶ ἀναιμένως μᾶλλον, σινοδοσκοροῦντα καὶ χροσοσκοροῦντα μετρίως ἐν ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ὤσι, προσφερόμενον σάρκας τῶν μὴ πρὸς τὴν χρεῖαν συνεργῶν ζώων, θρι-
11. μέων καὶ ἀρτυτῶν ἀπεχόμενον γαμεῖν δ' ὅτι πλείστας εἰς πολυτεκνίαν ἐκ πολλῶν γὰρ καὶ τὰ σπουδαῖα πλείω γίνεσθαι ἂν ἀδούλοις οὐσί τε τὴν ἐκ τέκνων ὑπηρεσίαν ἐγγυάτω

XLI. 4. Σαρμᾶνας. — Codd. Γαρμᾶνας, Γερμᾶνας. Cf. annot. 41.

5. εὐδοκίμεῖν μᾶλλον, μᾶλλον γὰρ. — Sic coniecit Coraes. Codd. εὐδοκίμειν, μᾶλλον γὰρ.

6. λόγον. — Coniectura Tyrwhitt. Codd. λόγον, λόγων.

11. γίνεσθαι ἂν ἀδούλοις οὐσί τε τὴν ἐκ τέκνων ὑπηρεσίαν. — Codd. ἀναδοουλοῦσι τε τὴν ἐκ τέκνων ἢν μὴ ἔχουσι δούλους ὑπηρεσίαν. Illud coniecerunt Tschukkius et Coraes.

οὔσαν πλείω δεῖν παρασκευάζεσθαι. Ταῖς δὲ γυναῖξιν ταῖς 12.
 γαμεταῖς μὴ συμφιλοσοφεῖν τοὺς Βραχμῶνας· εἰ μὲν μο-
 χθηραὶ γένοιτο, ἵνα μὴ τι τῶν οὐ θεμιτῶν ἐκφέρουεν εἰς
 τοὺς βεβήλους, εἰ δὲ σπουδαῖαι, μὴ καταλείποιν αὐτοὺς·
 οὐδένα γὰρ ἡδονῆς καὶ πόνου καταφρονοῦντα, ὥς δ' αὖτως
 ζωῆς καὶ θανάτου, ἐθέλειν ὑφ' ἑτέρῳ εἶναι τοιοῦτον δ' εἶναι
 τὸν σπουδαῖον καὶ τὴν σπουδαίαν.

713 Πλείστοις δ' αὐτοῖς εἶναι λόγους περὶ θανάτου νομίζειν 13.
 γὰρ δὴ τὸν μὲν ἐνθάδε βίον ὥς ἂν ἀκμὴν κυομένων εἶναι
 τὸν δὲ θάνατον γενεσιν εἰς τὸν ὄντως βίον καὶ τὸν εὐδαίμονα
 τοῖς φιλοσογήσασιν διὸ τῇ ἀσκήσει πλείστη χρῆσθαι πρὸς
 τὸ ἐτοιμοθάνατον ἀγαθὸν δὲ ἢ κακὸν μηδὲν εἶναι τῶν συμ- 14.
 βαινόντων ἀνθρώποις· οὐ γὰρ ἂν τοῖς αὐτοῖς τοὺς μὲν ἄ-
 χθεσθαι, τοὺς δὲ χαίρειν, ἐνυπνιώδεις ὑπολήψεις ἔχοντας,
 καὶ τοὺς αὐτοὺς τοῖς αὐτοῖς τοιᾶ μὲν ἄχθεσθαι, τοιᾶ δ'
 αὖ χαίρειν μεταβαλλομένους. Τὰ δὲ περὶ φύσιν, τὰ μὲν 15.
 εὐήθειαν ἐμφαίνειν φησὶν ἐν ἔργοις γὰρ αὐτοὺς κορείτους
 ἢ λόγοις εἶναι, διὰ μύθων τὰ πολλὰ πιστομένους^{*)}. Περὶ 16.

^{*)} FRAGM. XLII.

Clem. Alex. Strom. I. p. 305. D. (Ed. Colon. 1688.)

Τούτων ἀπάντων πρεσβύτατον μακροῦ τὸ Ἰουδαῖον γένος
 καὶ τὴν παρ' αὐτοῖς φιλοσοφίαν ἔγγραφτον γενομένην προ-
 κατάρξαι τῆς παρ' Ἑλλήσι φιλοσοφίας, διὰ πολλῶν ὁ Πυ-
 θαγόριος ὑποδείκνυσσι Φίλων· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀριστόβουλος
 ὁ περιπατητικὸς καὶ ἄλλοι πλείονες, ἵνα μὴ κατ' ὄνομα ἐπιὼν
 διατρίβω.

Φανερώτατα δὲ Μεγασθένης ὁ συγγραφεὺς ὁ Σελεύκω
 τῇ Νικάτορι συμβεβωκὼς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν
 ὥδε γράφει

Ἄπαντα μέντοι τὰ περὶ φύσεως εἰρημένα
 παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λέγεται καὶ παρὰ τοῖς
 ἔξω τῆς Ἑλλάδος φιλοσοφοῦσι· τὰ μὲν παρ'
 Ἰνδοῖς ὑπὸ τῶν Βραχμάνων, τὰ δὲ ἐν τῇ Συ-
 ρίᾳ ὑπὸ τῶν καλουμένων Ἰουδαίων.

- πολλῶν δὲ τοῖς Ἑλλήσιν ὁμοδοξεῖν· οἷα γὰρ γενετὸς ὁ κόσμος καὶ θθαρτὸς, λέγειν καὶ κέλευρος, καὶ ὅτι σφαιροειδής· ὃ τε διοικῶν αὐτὸν καὶ ποιῶν θεὸς δι' ὅλου διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ.
- Ἀρχαὶ δὲ τῶν μὲν συμπαντίων ἕτεραι, τῆς δὲ κοσμοποιίας
17. τὸ ὕδωρ. Πρὸς δὲ τοῖς τέτταρσι στοιχείοις πέμπτη τίς ἐστι φύσις, ἐξ ἧς ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ ἀστρα. Ἡ δ' ἐν μέσῳ ἵδρυται τοῦ παντός. Καὶ περὶ σπέρματος δὲ καὶ ψυχῆς
18. ὁμοία λέγεται καὶ ἄλλα πλείω. Παραπλέκουσι δὲ καὶ μέθοις ὥσπερ καὶ Πλάτων περὶ τε ἀφθαρσίας ψυχῆς καὶ τῶν καθ' ἡδου κρίσεων καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Περὶ μὲν τῶν Βραχμάνων ταῦτα λέγει.
19. Τοὺς δὲ Σαρμάνας, τοὺς μὲν ἐντιμωτάτους Ὑλοβίους φησὶν ὀνομάζεσθαι ζῶντας ἐν ταῖς ὕλαις ἀπὸ φύλλον καὶ καρπῶν ἀγρίων, ἰσθῆτας δ' ἔχειν ἀπὸ φλοῶν δειδρεῖων, ἀφροδισίων χωρὶς καὶ οἶνον τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι δι' ἀγγέλων πυθαγομένοις περὶ τῶν αὐτίων καὶ δι' ἐκείνων

FRAGM. XLII. B.

Euseb. praep. ev. 9. 6. p. 410. C. D. (Ed. Colon. 1688.)

Ex Clem. Alex.

Ἐπὶ πρὸς τούτοις ἐξῆς ἐποβαί· τὶδε φησὶ

Φατίνεστα δὲ Μεγασθένης ὁ συγγραφεὺς ὁ Σαλεύκῃ τῷ Νικανω συμβεβηκός ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν ἐπε γράφει· Ἀπαντα μέντοι κ. τ. λ.

FRAGM. XLII. C.

Cyrill. contra Iulian. IV. (Opp. ed. Paris. 1638. T. VI. p. 134. A.)

Ex. Clem. Alex. (Cf. annot. 46.)

Ἀριστόβουλος· οὐν οὕτω πού φησιν ὁ περπατητικός· Ἀπαντα μέντοι κ. τ. λ.

XLI. 19. Σαρμάνας. — Codd. Γαρμάνας, Γερμάνας.

ἰσθῆτας δ' ἔχειν ἀπὸ φλοῶν δειδρεῖων. — VV. LL. ἰσθῆτος φλοῶν δειδρεῖων, ἰσθῆτος δὲ φλοῶν δειδρεῖων, ἰσθ. δὲ φλ. δειδρεῖων, δ' ἔχειν ἀπὸ φλοῶν.

θεραπεύουσι καὶ λιτανεύουσι τὸ θεῖον^ο). Μετὰ δὲ τοὺς 20. Ὑλόβιους δευτερεύειν κατὰ τιμὴν τοὺς ἱατρικοὺς καὶ ὡς περὶ τὸν ἄνθρωπον φιλοσόφους, λιτοὺς μὲν, μὴ ἀγροαίλους δέ, ὁρῶντες καὶ ἀλφίτοις τρεφόμενους, ἃ παρέχειν αὐτοῖς πάντα τὸν αἰτηθέντα καὶ ὑποδεξάμενον ξενίαν δύνασθαι δὲ 21. καὶ πολυγόνους ποιεῖν καὶ ἀδύενογόνους καὶ θηλυγόνους διὰ φαρμακευτικῆς· τὴν δὲ ἱατρείαν διὰ σιτίων τὸ πλέον, οὐ διὰ φαρμάκων ἐπιτελεῖσθαι· τῶν φαρμάκων δὲ μάλιστα εὐδοκιμεῖν τὰ ἐπὶ χρίστα καὶ τὰ καταπλάσματα ταῦτα δὲ κακουργίας πολὺ μετέχειν. Ἀσκεῖν δὲ καὶ τούτους κῆκείνους 22. καρτερίαν, τὴν τε ἐν πόνοις καὶ τὴν ἐν ταῖς ὑπομοναῖς, ὥστε ἐφ' ἐνὸς σχήματος ἀκίνητον διατελέσαι τὴν ἡμέραν ὅλην.

ο) FRAGM. XLIII.

Clem. Alex. Strom. I. p. 305. A—B. (Ed. Colon. 1688.)

DE PHILOSOPHIS INDORUM.

(Cf. annot. 44.)

[Φιλοσοφία τοίνυν, πολυκερλὴς τι χαῖμα, πάλαι μὲν ἔκμασε παρὰ βασιβόροις κατὰ τὰ Ἑννη διαλάμπασα· ὕστερον δὲ καὶ εἰς Ἑλλάδα κατέλθεν. Προέστησαν δ' αὐτῇ Λιγυπτίων τε οἱ προσήται καὶ Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι καὶ Γαλατῶν οἱ Ἀρνῆδαι καὶ Σαρμαναῖοι Βάκτρον καὶ Κελτίων οἱ φιλοσοφίσαντες· καὶ Περσῶν οἱ μάγοι, οἳ μὲν γὰρ καὶ Σωτῆρος προσμήνισαν τὴν γένεσιν, πατήρ τε αὐτοῖς καθυγουμένους, εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀρκενοῦμενοι γῆν· Ἰνδῶν τε οἱ Γυμνοσοφισταὶ ἄλλοι τε φιλόσοφοι βάρβαροι.]

Λιττὸν δὲ τούτων τὸ γένος· οἱ μὲν Σαρμαναῖοι ἀντίον, οἱ δὲ Βραχυμῆναι καλούμενοι καὶ τῶν Σαρμανῶν οἱ Ὑλόβιοι προσαγορευόμενοι οὔτε πόλεις οἰκοῦσιν οὔτε στέγας ἔχουσιν, δένδρων δὲ ἀμφιένονται φλοιοῖς, καὶ ἀκρόδοντα σιτοῦνται καὶ ὕδωρ ταῖς χερσὶ πίνουσιν οὐ γάμον οὐ παιδοποιεῖν ἴσασιν, [ὥσπερ οἱ νῦν Ἑγκρατεῖται καλούμενοι εἰσὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττα πειθόμενοι παραγγέλμασιν, ὃν δι' ὑπερβολὴν σεμνότητος ὡς θεὸν τετιμῆκασιν.]

XLIII. Ὑλόβιοι. — Codd. Ἀλλόβιοι. Cf. annot. 44.

Βούττα. — V. L. Βούτα.

23. Ἄλλους δ' εἶναι τοὺς μὲν μαρτυκοὺς καὶ ἐπιρδοὺς καὶ τῶν
περὶ τοὺς κατειχομένους λόγων καὶ νομίμων ἐμπείρους, ἐπαι-
τοῦντας καὶ κατὰ κόμας καὶ πόλεις· τοὺς δὲ χαριεσιτέρους 714
μὲν τούτων καὶ ἀστειοτέρους, οὐδ' αὐτοὺς δὲ ἀπεχομένους
τῶν καθ' ἑδου θρυλλομένων, ὅσα δοκεῖ πρὸς εὐσέβειαν
24. καὶ ὁσιότητα συμφιλοσοφεῖν δ' ἐνίοις καὶ γυναῖκας, ἀπεχο-
μένους καὶ αὐτὰς ἀφροδισίῳ.

FRAGM. XLII, XLIII.

V. p. 137—139.

FRAGM. XLIV.

Strab. XV, 1. 68. p. 718.

DE CALANO ET MANDANI.

1. Μεγασθένης δ' ἐν μὲν τοῖς φιλοσόφοις οὐκ εἶναι δό- 718
γμα φησὶν ἑαυτοὺς ἐξάγειν τοὺς δὲ ποιοῦντας τοῦτο νεανι-
κοὺς κρίνεσθαι, τοὺς μὲν σκληροὺς τῇ φύσει γερομένους
ἐπὶ πληγὴν ἢ κρημνόν, τοὺς δ' ἀπόνους ἐπὶ βυθόν, τοὺς δὲ
πολυπόνους ἀπαγχομένους, τοὺς δὲ πτωχοὺς εἰς πῦρ ὠσαν-
μένους· οἷος ἦν καὶ ὁ Κάλανος, ἀκόλαστος ἄνθρωπος, καὶ
2. ταῖς Ἀλεξάνδρου τραπέζαις δεδουλωμένος. Τοῦτον μὲν οὖν
ψέγεσθαι, τὸν δὲ Μάνδανιν ἐπαινέσθαι, ὅς, τῶν τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου ἀγγέλων καλοῦντων πρὸς τὸν Διὸς υἱόν, πειθομένῳ
τε δῶρα ἔσσεσθαι ὑπισχυομένων, ἀπειθοῦντι δὲ κόλασιν,
μήτε ἐκεῖνον φαιή Διὸς υἱόν, ὅσπερ ἄρχει μηδὲ πολλοστοῦ
μέρους τῆς γῆς· μήτε αὐτῷ δεῖν τῶν παρ' ἐκείνου δωρεῶν,
ὧ οὐδεὶς κόρος· μήτε δὲ ἀπειλῆς εἶναι φόβον, ὧ ζῶντι μὲν
ἀρκοῦσα εἴη τροφὸς ἢ Ἰνδική, ἀποθανόντι δὲ ἀπαλλάσσαιτο
τῆς σαρκὸς ἀπὸ γῆρος τετριχωμένης, μεταστὰς εἰς βελτίω
καὶ καθαριώτερον βίον· ὥστ' ἐπαινέσαι τὸν Ἀλέξανδρον καὶ
συνχωρῆσαι.

XLIV. 2. ὅσπερ ἄρχει. — V. L. ὅσπερ ἄρχει.

FRAGM. XLV.

ARR. VII. 2. 3-9.

DE CALANO ET MANDANI.

1. Οὕτω τοι οὐδὲν πάντῃ ἔξω ἦν τοῦ ἐπινοεῖν τὰ χρεῖται.
 2. 4. Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ἐκ δόξης γὰρ δεινῶς ἐκρατεῖτο· ἐπεὶ καὶ
 εἰς Τάξιλα αὐτῷ ἀφικομένῳ καὶ ἰδόντι τῶν σοφιστῶν Ἰνδῶν
 τοὺς γυμνοὺς πόθος ἐγένετο ξυνεῖναι τινὰ οἱ τῶν ἀνδρῶν
 3. 5. τούτων, οἳ τὴν καρτερίαν αὐτῶν ἐθαύμασε. Καὶ ὁ μὲν 2.
 πρεσβύτατος τῶν σοφιστῶν, οἷον ὁμίληται οἱ ἄλλοι ἦσαν,
 Δάνδαμιν ὄνομα, οὔτε αὐτὸς ἔφη παρ' Ἀλέξανδρον ἤξειν,
 οὔτε τοὺς ἄλλους εἰς ἀποκρίνασθαι γὰρ λέγεται, ὥς Διὸς
 6. 6. υἱὸς καὶ αὐτὸς εἴη, εἰ περ οὖν καὶ Ἀλέξανδρος· καὶ ὅτι
 οὔτε δέοιτό του τῶν παρ' Ἀλέξανδρου· (ἔχειν γὰρ οἱ 3.
 εὖ τὰ παρόντα,) καὶ ἅμα ὁρῶν τοὺς ξὺν αὐτῷ πλανωμέ-
 νους τοσαύτην γῆν καὶ θάλασσαν ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενὶ μήτε
 7. 7. πέρας τι αὐτοῖς γινόμενον τῶν πολλῶν πλανῶν οὐκ οὖν πο-
 θεῖν τι αὐτὸς οἷον κύριος ἦν Ἀλέξανδρος δοῖναι· οὐκ αὖ
 8. 8. δεδιέναι, οἷον κρατοῖη ἐκεῖνος εἰς τὸ εἰργεσθαι ζῶντι μὲν 4.
 γὰρ οἱ τὴν Ἰνδῶν γῆν ἐξαρκεῖν φέρουσαν τὰ ὠραῖα ἀποθα-
 νόντα δὲ ἀπαλλαγῆσεσθαι οὐκ ἐπιεικοῦς ξυνοίκου τοῦ σώ-
 9. 9. ματος· οὐκ οὖν οὐδὲ Ἀλέξανδρον ἐπιχειρῆσαι βιάσασθαι,
 γνόντα ἐλεύθερον ὄντα τὸν ἄνδρα· ἀλλὰ Κάλανον γὰρ ἀνα- 5.
 πεισθῆναι τῶν ταύτῃ σοφιστῶν, ὅτινα μάλιστα δὴ αὐτοῖ
 ἀκράτορα Μεγασθένης ἀνέγραψεν, αὐτοὺς τε τοὺς σο-
 φιστὰς λέγειν κακίζοντας τὸν Κάλανον, ὅτι ἀπολιπὼν τὴν
 παρὰ σφίσιν εὐδαιμονίαν, ὁ δὲ δεσπότην ἄλλον ἢ τὸν Θεὸν
 ἐθεράπευε.

(LIBER IV.)**FRAGM. XLVI.**

Strab. XV. 1. 6—8, p. 686—688.

INDOS NUNQUAM AB ALIIS IMPUGNATOS ESSE POPULIS,
NEQUE ALIOS IMPUGNASSE.

(Cf. *epit.* 23.)

[Ἡμῖν δὲ τίς ἂν δικαία γένοιτο πίστις περὶ τῶν Ἰνδικῶν ἐκ τῆς τοιαύτης στρατείας τοῦ Κύρου ἢ τῆς Σεμυρά-
1. μιδος:] Συναποφαινεται δὲ πως καὶ Μεγασθένης τῇ λό-
γῳ τούτῳ, κελεύων ἀπιστεῖν ταῖς ἀρχαίαις περὶ Ἰνδῶν ἱστο-
ρίαις· οὔτε γὰρ παρ' Ἰνδῶν ἔξω σταλῆναι ποτε στρατιάν,
οὔτ' ἐπελθεῖν ἔξωθεν καὶ κρατῆσαι πλὴν τῆς μεθ' Ἡρα-
2. κλέους καὶ Διονύσου καὶ τῆς νῦν μετὰ Μακεδόνων. Καίτοι
Σέσωσιριν μὲν τὸν Αἰγύπτιον καὶ Τεάραχονα τὸν Αἰθίοπα
ἕως Εὐρώπης προσελθεῖν. Ναυοχοδρόσορον δὲ τὸν παρὰ 687

FRAGM. XLVII.

Arr. Ind. 5. 4—12.

INDOS NUNQUAM AB ALIIS IMPUGNATOS ESSE POPULIS,
NEQUE ALIOS IMPUGNASSE.

1. Οὗτος ὢν ὁ Μεγασθένης λέγει, οὔτε Ἰνδοὺς ἐπιστρα- 4.
τεῦσαι οὐδαμοῖσιν ἀνθρώποισιν, οὔτε Ἰνδοῖσιν ἄλλους ἀν-
2.θρώπους· ἀλλὰ Σέσωσιριν μὲν τὸν Αἰγύπτιον, τῆς Ἀσίας 5.
καταστρεψάμενον τὴν πολλήν, ἔστε ἐπὶ τὴν Εὐρώπην σὺν

XLVI. 2. Ναυοχοδρόσορον. — V. L. Ναβοκοδρόσορον.

Χαλδαίοις εὐδοκμήσαντα Ἡρακλέους μᾶλλον καὶ ἔως στη-
λῶν ἐλάσαι. Μέχρι μὲν δὴ δεῦρο καὶ Τεάρακονα ἀφικέσθαι
ἐκείνον δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰβηρίας εἰς τὴν Θράκην καὶ τὸν Πόν-
τον ἀγαγεῖν τὴν στρατιάν. Ἰδάνθουρον δὲ τὸν Σκύθην ἐπι-3.
δραμεῖν τῆς Ἀσίας μέχρι Αἰγύπτου. Τῆς δὲ Ἰνδικῆς μη-
δέα τοῦτων ἀψασθαι καὶ Σεμίραμιν δ' ἀποθανεῖν πρὸ τῆς 4.
ἐπιχειρήσεως. Πέρσης δὲ μισθοφόρους μὲν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς
μεταμέμψασθαι Ὑδρακας, ἐκεῖ δὲ μὴ στρατεῦσαι, ἀλλ' ἐγγὺς
ἐλθεῖν μόνον, ἤνθα Κῦρος ἤλανεεν ἐπὶ Μασσαγέτας.

DE DIONYSO ET HERCULE.

Καὶ τὰ περὶ Ἡρακλέους δὲ καὶ Διονύσου Μεγασθέ- 5.
νης μὲν μετ' ὀλίγων πιστὰ ἡγείται [τῶν δ' ἄλλων οἱ πλείους,
ὧν ἔστι καὶ Ἐρατοσθένης, ἄπιστα καὶ μυθώδη, καθάπερ
καὶ τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν. κ. τ. λ.]. — — — — [Ἐκ δὲ 6.
τῶν τοιούτων Νυσσαίους δὴ τινες ἔθνος προσωνόμασαν καὶ
πόλιν παρ' αὐτοῖς Νύσσαν, Διονύσου κτίσμα, καὶ ὄρος τὸ
ὑπὲρ τῆς πόλεως Μηρόν, αἰτιασάμενοι καὶ τὸν αὐτόφι κισ-
σὸν καὶ ἄμπελον οὐδὲ ταύτην τελεσίκαρπον ἀπορῆναι γὰρ ὁ
βότρυς, πρὶν περκαῖσαι, διὰ τοὺς ὄμβρους τοὺς ἄθην Διο- 7.

6. στρατιᾷ ἐλάσαντα, ὀπίσω ἀπονοστήσαι Ἰνδάνθουρσιν δὲ τὸν 3.
Σκύθα ἐκ Σκυθίας ὀρηθέντα πολλὰ μὲν τῆς Ἀσίας ἔθνεα
καταστρέψασθαι, ἐπελθεῖν δὲ καὶ τὴν Αἰγυπτίων γῆν κρα-
7. τέοντα Σεμίραμιν δὲ τὴν Ἀσσυρίην ἐπιχειρεῖν μὲν στέλλεσθαι 4.
εἰς Ἰνδοὺς, ἀποθανεῖν δὲ πρὶν τέλος ἐπιθεῖναι τοῖσι βου-
λεύμασιν ἀλλὰ Ἀλέξανδρον γὰρ στρατεῦσαι ἐπὶ Ἰνδοὺς μόνον

[DE DIONYSO ET HERCULE.]

8. Καὶ πρὸ Ἀλεξάνδρου, Διονύσου περὶ πολλὸς λόγος κα- 5.
τέχει, ὥς καὶ τοῦτον στρατεύσαντος ἐς Ἰνδοὺς καὶ καταστρε-
9. ψαμέντου Ἰνδοῖς. Ἡρακλέους δὲ περὶ οὐ πολλός· Διονύσου 6.
μὲν γε καὶ Νύσσα πόλις μῆμα οὐ φαῦλον τῆς στρατηλασίης
καὶ ὁ Μηρός τὸ ὄρος καὶ ὁ κισσὸς ὅτι ἐν τῇ ὄρει τοῖς
φύεται, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ ὑπὸ τυμπάνων τε καὶ κυμβάλων 7.

- νύσον δ' ἀπογόνους τοὺς Ὀξυδράκας ἀπὸ τῆς ἀμπέλου τῆς παρ' αὐτοῖς καὶ τῶν πολυτελιῶν ἐξόδων, βακχικῶς τὰς τε ἐκστρατείας ποιουμένων τῶν βασιλέων καὶ τὰς ἄλλας ἐξό- 688
δους μετὰ τυμπανισμοῦ καὶ εὐανθοῦς στολῆς, ὅπερ ἐπιπο-
8. λάζει καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἰνδοῖς. Ἰσθρον δέ τινα πέ-
τραν, ἧς τὰς ῥίζας ὁ Ἰνδὸς ὑπορρεῖ πλησίον τῶν πηγῶν,
Ἀλεξάνδρου κατὰ μίαν προσβολὴν ἐλόντος, σεμνύνοντες
ἔφασαν τὸν Ἡρακλέα τρεῖς μὲν προσβαλεῖν τῇ πέτρᾳ ταύτῃ,
9. τρεῖς δ' ἀποκρουσθῆναι. Τῶν δὲ κοινοησάντων αὐτῷ τῆς
στρατείας ἀπογόνους εἶναι τοὺς Σίβας, σύμβολα τοῦ γένους
αἰῶντας τὸ τε δορὰς ἀμπέχεσθαι καθάπερ τὸν Ἡρακλέα
καὶ τὸ σκιταλῆφορεῖν καὶ ἐπικεκαῖσθαι βουσί καὶ ἡμίονοις
10. ῥοπαλον. Βεβαιοῦνται δὲ τὸν μῦθον τοῦτον καὶ ἐκ τῶν
περὶ τὸν Καύκασον καὶ τὸν Προμηθεῖα καὶ γὰρ ταῦτα με-
τετηγόχασι ἐκ τοῦ Πόντου δεῦρο ἀπὸ μικρᾶς προσάσεως,
ιδόντες σπήλαιον ἐν τοῖς Παραπαμισάδαις ἱερὸν τοῦτο γὰρ
ἐνεδείξαντο Προμηθεῖος δεσμοτήριον, καὶ δεῦρο ἀφγυμένον

- στελλόμενοι ἐς τὰς μάχας, καὶ ἐσθλὴς αὐτοῖσι καὶ ἀστυκτος
8. ἐοῦσα καθάπερ τοῦ Διονύσου τοῖσι βάκχοισιν. Ἡρακλέους 10.
δὲ οὐ πολλὰ ὑπομνήματα. Ἀλλὰ τὴν Ἰσθρον γὰρ πέτρην,
ἣν τινα Ἀλεξάνδρος βίη ἐχειρώσατο, ὅτι Ἡρακλῆς οὐ δυνατὸς
ἐγένετο ἐξελεῖν, Μακεδονικὸν δοκέει μοι τὸ κόμπασμα, κα-
ταπερῶν καὶ τὸν Παραπάμισον Καύκασον ἐκάλεον Μακεδόνες,
10. οὐδὲν τι προσήκοντα τοῦτον τῷ Καυκάσῳ. Καὶ τι καὶ ἄντρον 11.
ἐπιφρασθέντες ἐν Παραπαμισάδεσι, τοῦτο ἔφρασαν ἐκεῖνο
εἶναι τοῦ Προμηθεῖος τοῦ Τιτῆος τὸ ἄντρον, ἐν ᾧτι ἐκρέ-
9. ματο ἐπὶ τῇ κλοπῇ τοῦ πυρός. Καὶ δὴ καὶ ἐν Σίβαισιν, 12.
Ἰνδικῷ γένει, ὅτι δορὰς ἀμπεχομένους εἶδον τοὺς Σίβας,
ἀπὸ τῆς Ἡρακλέους στρατηλασίης ἔφρασκον τοὺς ὑπολει-
φθέντας εἶναι τοὺς Σίβας καὶ γὰρ καὶ σκυτάλην φέρουσι
τε οἱ Σίβαι, καὶ τοῖς βουσί αὐτῶν ῥοπαλον ἐπικεκαῖται
καὶ τοῦτο ἐς μνήμην ἀνέφερον τοῦ ῥοπαλοῦ τοῦ Ἡρακλέους.

τὸν Ἡρακλέα ἐπὶ τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ Προμηθέως, καὶ τοῦτον εἶναι τὸν Καύκασον, ὃν Ἕλληνες Προμηθέως δεσμοστήριον ἀπέφηκαν.]

FRAGM. XLVIII.

Joseph. contra Apion. I. 20. (T. II. p. 451. Haverc.)

DE NABUCODROSORO.

(Cf. fragm. XLVI. 2.)

Συμφωνεῖ καὶ Μεγασθένης ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν, δι' ἧς ἀποφαίνεται πειρᾶται τὸν προειρημένον βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων (i. e. Ναβουχοδοноσόρον) Ἡρακλέους ἀνδρεία καὶ μεγέθει πράξεων διεννηοχέειν καταστρέψασθαι γὰρ αὐτὸν φησι καὶ Ἰβηρίαν.

FRAGM. XLVIII. B.

Joseph. ant. Iud. X. 11. 1. (T. I. p. 538. Haverc.)

[Ἐν δὲ τοῖς βασιλείοις τούτοις ἀναλήμματα λίθινα ἀνυχοδόμησε (scil. ὁ Ναβουχοδοноσόρος), τὴν ὄψιν ἀποδοῦς ὁμοιοτάτην τοῖς ὄρεσι, καὶ καταφυτεύσας δένδροις παντοδαποῖς ἐξεργάσατο, διὰ τὸ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐπιθυμεῖν τῆς οἰκείας διαθέσεως ὡς τεθραμμένην ἐν τοῖς κατὰ Μηδίαν τόποις.] Καὶ Μεγασθένης δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν μνημονεύει αὐτῶν, δι' ἧς ἀποφαίνεται πειρᾶται τοῦτον τὸν βασιλέα τῇ ἀνδρείᾳ καὶ τῷ μεγέθει τῶν πρά-

ξεων ὑπερβεβηκότα τὸν Ἡρακλέα κατεστρέψασθαι γὰρ αὐτὸν φησι Λιβύης τὴν πολλὴν καὶ Ἰβηρίαν.

FRAGM. XLVIII. C.

Zonar. ed. Basil. 1557. T. I. p. 87.

Μεμνῆσθαι δὲ αὐτοῦ (scil. τοῦ Ναβουχοδονόσορ) ὁ Ἰώσηπος λέγει καὶ πολλῶν τῶν ἀρχαίων ἱστορικοῦν τὸν τε Βηρωσὸν καὶ τὸν Μεγασθένη καὶ τὸν Διοκλέα.

FRAGM. XLVIII. D.

G. Syncell. T. I. p. 419. ed. Bonn.

(p. 221. ed. Paris., p. 177. ed. Venet.)

Τὸν Ναβουχοδονόσορ ὁ Μεγασθένης ἐν τῇ δ' τῶν Ἰνδικῶν Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον ἀποφαίνει, ὃς ἀνδρεία μεγάλῃ Λιβύης τὸ πλεῖστον καὶ Ἰβηρίας κατεστρέψατο.

FRAGM. XLIX.

Abyden. ap. Euseb. praep. ev. IX. 41.

(ed. Colon. 1688. p. 456. D.)

DE NABUCODROSORO.

(Cf. p. 25.)

Μεγασθένης δὲ φησι, Ναβουχοδρόσορον Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον γεγνότα ἐπὶ τε Λιβύην καὶ Ἰβηρίην στρατεῦσαι πάντας δὲ χειροσάμενον ἀπόδωμον αὐτέων εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικίσαι.

FRAGM. I.

Arr. Ind. 7—9.

DE POPULIS INDICIS.

1. (7.) Ἐθνεα δὲ Ἰνδικὰ εἴκοσι καὶ ἑκατόν τι ἅπαντα λέ- 1.
γει Μεγασθένης δυοῖν δέοντα. [Καὶ πολλὰ μὲν εἶναι
ἔθνεα Ἰνδικὰ καὶ αὐτοὺς ξυμφέρομαι Μεγασθένης τὸ δὲ
αἰρετὲς οὐκ ἔχω εἰκάσαι ὅπως ἐκμαθὼν ἀνέγραψεν, οὐδὲ
πολλοστὸν μέρος τῆς Ἰνδῶν γῆς ἐπελθὼν, οὐδὲ ἐπιμιξίης
πᾶσι τοῖς γένεσιν ἐούσης ἐς ἀλλήλους].

DE DIONYSO.

(Cf. epit. 25—32.)

2. Πάλαι μὲν δὴ νομάδας εἶναι Ἰνδοὺς κατάπερ Σκυθέων 2.
τοὺς οὐκ ἀροιῆρας, οἳ ἐπὶ τῇσιν ἀμάξῃσι πλανώμενοι ἄλ-
λοτε ἄλλην τῆς Σκυθίης ἀμείβουσιν, οὔτε πόλιας οἰκέοντες
3. οὔτε ἱερὰ θεῶν σέβοντες· οὕτω μὲν Ἰνδοῖσι πόλιας εἶναι
μὴδὲ ἱερὰ θεῶν δεδομημένα· ἀλλ' ἀμπέχεσθαι μὲν δορὰς
θηρίων ὅσων κατακαίνοιεν σιτέεσθαι δὲ τῶν δενδρέων τὸν 3.
φλοιὸν καλέεσθαι δὲ τὰ δένδρεα ταῦτα τῇ Ἰνδῶν φωνῇ τάλια
καὶ φύεσθαι ἐπ' αὐτῶν κατάπερ τῶν φοινίκων ἐπὶ τῇσι κο-
4. ρυφῇσιν οἷά περ τολύπας. Σιτέεσθαι δὲ καὶ τῶν θηρίων 4.
ὅσα ἔλοιεν ὠμοφαγέοντας, πρὶν δὴ Διόνυσον ἔλθεῖν ἐς τὴν
5. χώραν τῶν Ἰνδῶν. Διόνυσον δὲ ἔλθόντα, ὥς καρτερός ἐγέ- 5.
νετο Ἰνδῶν, πόλιας τε οἰκῆσαι καὶ νόμους θέσθαι τῇσι
πόλεσιν, οἶνου τε δοιῆρα Ἰνδοῖς γενέσθαι κατάπερ Ἑλλήσι,
6. καὶ σπεῖρειν διδάξαι τὴν γῆν διδόντα αὐτὸν σπέρματα· ἢ 6.
οὐκ ἐλάσαντος ταύτῃ Τριπτολέμου, ὅτε περ ἐκ Δήμητρος
ἐστάλη σπεῖρειν τὴν γῆν πᾶσαν ἢ πρὸ Τριπτολέμου τις
οὗτος Διόνυσος ἐπελθὼν τὴν Ἰνδῶν γῆν σπέρματά σφισιν
7. ἔδωκε καρποῦ τοῦ ἡμέρου· βόας τε ὑπ' ἀρότρῳ ζεύξαι Διό- 7.
νυσον πρῶτον, καὶ ἀροιῆρας ἀπὲρ νομάδων ποιῆσαι Ἰνδῶν
8. τοὺς πολλοὺς καὶ ὀπλίῃσαι ὅπλοισι τοῖσιν ἀργήοισι. Καὶ 8.

- θεοὺς σέβειν ὅτι ἐδίδαξε Διόνυσος ἄλλους τε καὶ μάλιστα
 δὴ ἐκοντὸν κυμβαλίζοντας καὶ τυμπανίζοντας· καὶ ὄρχησιν
 δὲ ἐκδιδάξαι τὴν σατυρικὴν, τὸν κόροδακα παρ' Ἑλλήσι κα-
 9. λούμενον καὶ κομῶν Ἰνδοὺς τῷ θεῷ, μίτρηφορέειν τε ἀνα- 9.
 δεῖξαι καὶ μύρων ἀλοιφὰς ἐκδιδάξαι, ὥστε καὶ εἰς Ἀλέξαν-
 δρον ἔτι ὑπὸ κυμβάλων τε καὶ τυμπάνων ἐς τὰς μάχας Ἰνδοὶ
 καθίσταντο.
10. (8.) Ἀπιώντα δὲ ἐκ τῆς Ἰνδῶν γῆς, ὥς οἱ ταῦτα κε- 1.
 κοσμέατο, καταστῆσαι βασιλεῖα τῆς χώρας Σιαρτέμβαν, τῶν
 ἑταίρων ἓνα τὸν βακχωδέσταιον· τελευτήσαντος δὲ Σπαρ-
 τέμβαν τὴν βασιλείην ἐκδέξασθαι Βουδύαν τὸν τούτου παῖδα·
 11. καὶ τὸν μὲν πεντήκοντα καὶ δύο ἔτεα βασιλεῦσαι Ἰνδῶν, 2.
 τὸν πατέρα· τὸν δὲ παῖδα εἴκοσιν ἔτεα· καὶ τούτου παῖδα
 12. ἐκδέξασθαι τὴν βασιλείην Κραδεύαν· καὶ τὸ ἀπὸ τοῦδε, τὸ 3.
 πολὺ μὲν κατὰ γένος ἀμείβειν τὴν βασιλείην, παῖδα παρὰ
 πατρὸς ἐκδεχόμενον· εἰ δὲ ἐκλείποι τὸ γένος, οὕτω δὴ ἀρι-
 στήνδην καθίστασθαι Ἰνδοῖσι βασιλέας.

DE HERCULE.

(Cf. epit. 34—38.)

13. Ἡρακλέα δέ, ὅντινα ἐς Ἰνδοὺς ἀφικέσθαι λόγος κατέ- 4.
 χει, παρ' αὐτοῖσιν Ἰνδοῖσι γηγενέα λέγεσθαι. Τοῦτον τὸν 5.
 Ἡρακλέα μάλιστα πρὸς Σουρρασηνῶν γεραίρεσθαι Ἰνδικοῦ
 ἔθνεος, ἵνα δύο πόλεις μεγάλαι Μέθορα τε καὶ Κλεισό-
 βορα, καὶ ποταμὸς Ἰωβάρης πλωτὸς διαθῇ τὴν χώραν αὐ-
 14. τῶν. Τὴν σκευὴν δὲ οὗτος ὁ Ἡρακλῆς ἦντινα ἐφόρεε, 6.
 Μεγασθένης λέγει ὅτι ὁμοίην τῷ Θηβαίῳ Ἡρακλεῖ, ὥς
 αὐτοὶ Ἰνδοὶ ἀπηγγέονται· καὶ τούτῳ ἄρσενας μὲν παῖδας
 πολλοὺς κάττα γενέσθαι ἐν τῇ Ἰνδῶν γῇ, (πολλῇσι γὰρ δὴ
 γυναιξίν ἐς γάμον ἐλθεῖν καὶ τοῦτον τὸν Ἡρακλέα,) θυγα-
 15. τέρα δὲ μουντογενέην οὖνομα δὲ εἶναι τῇ παιδί Πανδαίην 7.
 καὶ τὴν χώραν ἵνα τε ἐγένετο καὶ ἦστινος ἐπέτρεψεν αὐτὴν

- ἄρχειν Ἡρακλῆς, Πανδαίην, τῆς παιδὸς ἐπώνυμον· καὶ ταύτῃ ἐλέφαντας μὲν γενέσθαι ἐκ τοῦ πατρὸς ἐς πεντακοσίους, ἔππον δὲ ἐς τετρακισχίλην, πεζῶν δὲ ἐς τὰς τρεῖς 8· καὶ δέκα μυριάδας. Καὶ τὰδε μετεξέτεροι Ἰνδοὶν περὶ 16. Ἡρακλέους λέγουσιν ἐπελθόντα αὐτὸν πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν καὶ καθάραντα ὅτι περ κακὸν κίναδος, ἐξευρεῖν ἐν 9· τῇ θαλάσσῃ κόσμον γυναικῆιον [όντινα καὶ εἰς τοῦτο ἔτι οἱ 16b. τε ἐξ Ἰνδῶν τῆς χώρας τὰ ἀγώγιμα παρ' ἡμέας ἀγινέοντες σπουδῇ ὠνεόμενοι ἐκχομίζουσιν καὶ Ἑλλήνων δὲ πάλαι καὶ Ῥωμαίων νῦν ὅσοι πολυκτέανοι καὶ εὐδαίμονες, μέζονι ἔτι σπουδῇ ὠνεόνται] τὸν μαργαρίτην δὴ τὸν θαλάσσιον, οὕτω 10· τῇ Ἰνδῶν γλώσσῃ καλούμενον· τὸν γὰρ Ἡρακλέα, ὡς καλόν 17. οἱ ἐφάνη τὸ φόρημα, ἐκ πάσης τῆς θαλάσσης ἐς τὴν Ἰνδοὶν γῆν συναγινέειν τὸν μαργαρίτην δὴ τοῦτον, τῇ θιγατρί τῇ ἐωυτοῦ εἶναι κόσμον.

DE MARGARITIS.

11. Καὶ λέγει Μεγασθένης*), θηρεύεσθαι τὴν κόγχην 18. αὐτοῦ δικτύοισι, νέμεσθαι δ' ἐν τῇ θαλάσῃ κατ' αὐτὸ πολυλὰς κόγχας, καθάπερ τὰς μελίσσας καὶ εἶναι γὰρ καὶ τοῖσι 12. μαργαρίτησι βασιλέα ἢ βασίλισσαν, ὡς τῇσι μελισσῇσι. Καὶ 19. ὅστις μὲν ἐξεῖνον καὶ ἐπιτυχίην συλλάβοι, τοῦτον δὲ εὖπε-

*) FRAGM. L. B.

Plin. hist. nat. IX. 55.

DE MARGARITIS.

Quidam tradunt, sicut apibus, ita concharum examinibus singulas magnitudine et vetustate praecipuas esse veluti duces, mirae ad cavendum solertiae, has urinantium cura peti. Illis captis facile ceteras palantes retibus includi: multo deinde obrutis sale in vasis fictilibus, erosa carne omni, nucleos quosdam corporum, hoc est uniones, decidere in ima.

L. 16. ὅτι περ κακὸν κίναδος, ἐξευρεῖν. — V. L. ὅτι περ κακὸν, κίναδος ἐξευρεῖν.

τέως περιβάλλειν καὶ τὸ ἄλλο σμῆνος τῶν μαργαριτῶν εἰ
δὲ διαφύγοι σφᾶς ὁ βασιλεὺς, τούτῳ δὲ οὐκέτι θηρατοὺς
εἶναι τοὺς ἄλλους· τοὺς ἀλόντας δὲ περιορῶν κατασαπῆναι
20. σφισι τὴν σάρκα, τῷ δὲ ὅστέῳ ἐς κόσμον χρῆσθαι. Καὶ 13.
εἶναι γὰρ καὶ παρ' Ἰνδοῖσι τὸν μαργαρίτην τρισιτάσιον καὶ
τιμὴν πρὸς χρυσίον τὸ ἄπεφθον, καὶ τοῦτο ἐν τῇ Ἰνδῶν γῇ
ὀρυσσόμενον.

DE TERRA PANDAEA.

21. (9.) Ἐν δὲ τῇ χώρῃ ταύτῃ, ἵνα ἐβασίλευσεν ἡ θνητάτη 1.
τοῦ Ἡρακλέους, τὰς μὲν γυναῖκας ἐπταετεῖς ἐούσας ἐς ὥρην
γάμου ἵεναι, τοὺς δὲ ἄνδρας τεσσαράκοντα ἔτα τὰ πλεῖστα
22. βιώσκεσθαι*). Καὶ ὑπὲρ τούτου λεγόμενον λόγον εἶναι παρ' 2.
Ἰνδοῖσιν Ἡρακλέα, ὀψιγόνου οἱ γενομένης τῆς παιδός, ἐπεὶ
τε δὴ ἐγγὺς ἔμαθεν ἑαυτῷ ἐούσαν τὴν τελευταίην, οὐκ ἔχοντα
ὅτι ἀνδρὶ ἐκδῶ τὴν παιδα ἐωντιοῦ ἐπαξίῳ, αὐτὸν μιγῆναι
τῇ παιδί ἐπταετεῖ ἐούσῃ, ὥς γένος ἐξ οὗ τε κλέινης ὑπο-
23. λείπεσθαι Ἰνδῶν βασιλέας. Ποιῆσαι ὦν αὐτὴν Ἡρακλέα 3.
ὡραίην γάμον· καὶ ἐκ τοῦδε ἅπαν τὸ γένος τοῦτο ὅτιον ἡ
Πανδαίη ἐπῆρξε, ταυτὸ τοῦτο γένος ἔχειν παρὰ Ἡρακλέου.
23a. [Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, εἴπερ ὦν τὰ ἐς τοσόνδε αἶοπα Ἡρακλέης 4.
οἷός τε ἦν ἐξεργάζεσθαι, καὶ αὐτὸν ἀποσῆναι μακροβιώτε-
ρον, ὥς ὡραίῃ μιγῆναι τῇ παιδί. Ἀλλὰ γὰρ εἰ ταῦτα ὑπὲρ 5.

*) FRAGM. LI.

Phlegon. mirab. 33.

DE TERRA PANDAEA.

(Cf. fragm. XXX. 6.)

Μεγασθέννης φησὶν ὡς ἐν Πανδαίᾳ κατοικοῦσας γυ-
ναῖκας ἑξαετεῖς γενομένας τίκειν.

- τῆς ὥρης τῶν ταύτῃ παίδων ἀτρεκέα ἐστίν, ἐς ταυτὸν φέρειν
δοκεῖ ἔμοιγε ἐς ὃ τι περ καὶ ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἡλικίης
ὅτι τεσσαρακοντούτεες ἀποθνήσκουσιν οἱ πρεσβύτατοι αὐτῶν.
6. Οἷς γὰρ τό τε γῆρας τοσῶδε ταχύτερον ἐπέρχεται καὶ ὁ^{23b}
θάνατος ὁμοῦ τῷ γῆρας, πάντως που καὶ ἡ ἀκμὴ πρὸς λόγον
7 τοῦ τέλεος ταχύτερῃ ἐπανθέρει ὥστε τριακοντούτεες μὲν
ὠμογέροντες ἂν που εἴεν αὐτοῖσιν οἱ ἄνδρες, εἴκοσι δὲ ἔτεα
γεγονότες οἱ ἔξω ἡβῆς νεανίσκοι ἡ δὲ ἀκροτάτῃ ἡβῇ ἀμφι
τὰ πεντεκαίδεκα ἔτεα καὶ τῇσι γυναιξίν ὥρη τοῦ γάμου
8. κατὰ λόγον ἂν οὕτω ἐς τὰ ἐπὶ ἔτεα συμβαίνοι.] Καὶ γὰρ²⁴
τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαινεσθαι τε ταχύτερον
μὲν τῆς ἄλλης, αὐτοὺς οὗτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ
φθίνειν ταχύτερον.

DE ANTIQUA INDORUM HISTORIA.

(Cf. epit. 32.)

9. Ἀπὸ μὲν δὴ Διονύσου βασιλέας ἡρίθμεον Ἰνδοὶ ἐς Σαν-²⁵
δράκοιταν τρεῖς καὶ πενήκοντα καὶ ἑκατόν ἔτεα δὲ δύο
καὶ τεσσαράκοντα καὶ ἑξακισχίλια ἐν δὲ τούτοισι τρεῖς τὸ
πᾶν εἰς ἑλευθερίην — — — — —
— — — — —
τὴν δὲ καὶ ἐς τριακόσια τὴν δὲ εἴκοσι τε ἔτεων καὶ ἑκατόν *)

*) FRAGM. L. C.

Plin. h. n. VI. 21. 4—5.

DE ANTIQUA INDORUM HISTORIA.

Indi enim prope gentium soli nunquam migravere finibus suis.
Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum
CLIV., annis VI. M. CCCCLI. adiciunt et menses tres.

Solin. 52. 5.

Indiam Liber pater primus ingressus est, utpote qui Indis
subactis omnium primus triumphavit. Ab hoc ad Alexandrum
M. numerantur annorum sex millia quadringenti quinquaginta
unus, additis et amplius tribus mensibus, habita per reges
computatione, qui centum quinquaginta tres tenuisse medium
aevum deprehenduntur.

L. C. reges eorum CLIV. — V. L. reges eorum CLIII.

26. πρεσβύτερόν τε Διόνυσον Ἡρακλέους δέκα καὶ πέντε γε- 10.
 νεῆσιν Ἰνδοὶ λέγουσιν ἄλλον δὲ οὐδένα ἐμβαλεῖν ἐς γῆν τῶν
 Ἰνδῶν ἐπὶ πολέμῳ· οὐδὲ Κῦρον τὸν Καμβίσειω καίτοι ἐπὶ
 Σκύθας ἐλάσαντα καὶ τᾶλλα πολυπραγμονέστατον δὴ τῶν
 27. κατὰ τὴν Ἀσίην βασιλέων γενόμενον τὸν Κῦρον. Ἀλλὰ Ἀλέ- 11.
 ξάνδρον γὰρ ἐλθεῖν τε καὶ κρατῆσαι πάντων τοῖς ὅπλοις,
 ὅσους γε δὴ ἐπῆλθε· καὶ ἄν καὶ πάντων κρατῆσαι, εἰ ἡ
 στρατιὴ ἤθελεν. Οὐ μὲν δὴ οὐδὲ Ἰνδῶν τινα ἔξω τῆς οὐ- 12.
 κείης σταλῆναι ἐπὶ πολέμῳ διὰ δικαιοσύνην.

FRAGM. LI.

V. p. 150.

FRAGMENTA INCERTA.

FRAGM. LII.

Aelian h. a. XIII. 8.

DE ELEPHANTIS.

(Cf. fragm. XXXVI. 10., XXXVII. 10.)

Ἐλέφαντι δὲ ἀγελαίῳ μὲν, εἰθισμένῳ γε μὴν, ὕδωρ 1.
 πόμα ἐστί, τῷ δὲ εἰς πόλεμον ἀθλοῦντι οἶνος μὲν, οὐ μὴν
 ὁ τῶν ἀμπέλων ἐπεὶ τὸν μὲν ἐξ ὀρύζης χειρουργοῦσι, τὸν
 δὲ ἐκ καλάμου. Προΐασι δὲ καὶ ἄνθη σφίσιν ἀθροίσαντες 2.
 εἰσὶ γὰρ ἐρασταὶ εὐωδίας, καὶ ἄγονται γε ἐπὶ τοὺς λειμῶ-
 νας, καὶ ὁσμῇ πωλενθισόμενοι τῇ ἡδίστῃ καὶ ὁ μὲν ἐκλέγει
 κρίνας τῇ ὁσφρήσει τὸ ἄνθος, τάλαιρον δὲ ἔχων ὁ πωλεντής
 τριγῶντος καὶ ἐμβάλλοντος ὑπέχει. Εἴτα ὅταν ἐμπλήσῃ
 τοῦτον, ὥσπερ οὖν ὀπώραν δρεπόμενος, λούται, καὶ ἡδεται
 τῷ λουτρῷ κατὰ τοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀβροτέροισι. Εἴτα 3.
 ἐπανελθὼν τὰ ἄνθη ποθεῖ, καὶ βοᾷ βραδύνοτος, καὶ οὐχ
 αἰρεῖται τροφήν πρὶν ἢ κομίσει τίς οἱ ὅσα ἐτρίγησεν εἴτα
 μέντοι τῇ προβοσκήδι ἀναιρούμενος ἐκ τοῦ τάλαιρον τῆς φά-
 τνης καταπάττει τὰ χεῖλη, ἡδυσμα τοῦτό γε τῇ τροφῇ διὰ
 τῆς εὐοσμίας ἐπινοῶν, ὥς εἰπεῖν κατασπείρει δὲ καὶ τοῦ
 χώρου ἔνθα ἀνλίζεται τῶν ἀνθέων πολλά, ἡδυσμένον αἰ-
 ρεῖσθαι γλιχόμενος ὑπνον. Ἰνδοὶ δὲ ἐλέφαντες ἦσαν ἄρα 4.

πιχλὼν ἐννέα τὸ ὕψος, πέντε δὲ τὸ εὖρος. Μέγιστοι δὲ ἄρα τῶν ἐκεῖθι ἐλεφάντων οἱ καλούμενοι Πραΐσιοι, δεῦτεροι δ' ἂν ἰαίττοιτο τῶνδε οἱ Ταξίλαι.

Ad Megasthenem hoc fragmentum refertur quum propter res h. l. narratas, tum ideo, quia Megasthenis haud dubie est narratio et quae praecessit (fragm. XXXVIII.) et quae sequitur (fragm. XXXV.)

FRAGM. LIII.

Aelian. h. a. III. 46.

DE ELEPHANTO ALBO.

(Cf. fragm. XXXVI. II. XXXVII. II.)

1. Ἐλέφαντος πωλίῳ περιγγχάνει λευκῇ πωλευτῆς ἐλέφαντος Ἰνδὸς, καὶ παραλαβὼν ἔτρεφεν ἐν νεαρόν, καὶ κατὰ μικρὰ ἀπέφηνε χειροῇθι, καὶ ἐπωχεῖτο αὐτῷ, καὶ ἦρα τοῦ κτήματος, καὶ ἀντιγράτο, ἀνθ' ὧν ἔθρεψε τὴν ἀμοιβὴν κομιζόμενος ἐκεῖνος. Ὁ τοίνυν βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν πυθόμενος ἤτει λαβεῖν τὸν ἐλέφанта. Ὁ δὲ ὡς ἐρώμενος ζηλοτυπῶν καὶ μέντοι περιαλγῶν, εἰ ἔμελλε δεσπόσειν αὐτοῦ ἄλλος, οὐκ ἔφατο δώσειν, καὶ ὥχeto ἀπὼν εἰς τὴν ἐρημον ἀναβὰς τὸν ἐλέφанта. Ἀγανακτεῖ ὁ βασιλεὺς, καὶ πέμπει καὶ αὐτοῦ τοὺς ἀφαιρησομένους καὶ ἅμα καὶ τὸν Ἰνδὸν ἐπὶ τὴν δίκην ἄξοντας. Ἐπεὶ δὲ ἦκον, ἐπειρωμένῳ πείραν προσφέρειν οὐκ οὔν καὶ ὁ ἀνθρώπος ἐβάλλεν αὐτοὺς ἄνωθεν, καὶ τὸ θηρίον ὡς ἀδικούμενον ἀννημύνετο· καὶ τὰ πρῶτα ἦν τοιαῦτα.
4. Ἐπεὶ δὲ βληθεὶς ὁ Ἰνδὸς κατώλισθεν, περιβαίνει μὲν τὸν τροφέα ὁ ἐλέφας, κατὰ τοὺς ὑπερασπίζοντας ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ τῶν ἐπιόντων πολλοὺς ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ ἄλλους ἐτρέφεται· περιβαλὼν δὲ τῷ τροφῇ τὴν προσβοσχίδα αἶρει τε αὐτὸν καὶ ἐπὶ τὰ αὖλια κομίζει, καὶ παρέμεινεν ὡς φίλος.
- 4b. φίλος πιστός, καὶ τὴν εὐνοίαν ἐπεδείκνυτο. [Ὡς ἀνθρώποι πονηροί, καὶ περὶ τράπεζαν μὲν καὶ ταγήνῃ ψόφον αἰεὶ, ἐπ' ἀριστά τε χορεύοντες, ἐν δὲ τοῖς κινδύνοις προδοῖται, καὶ μάτην καὶ εἰς οὐδὲν τὸ τῆς φιλίας ὄνομα χραίνοντες!]

FRAGM. LIV.

Pseudo-Origen. philosoph. 24.

Ed. Delarue. Paris. 1733. Vol. I. p. 904.

DE BRAHMANIS EORUMQUE PHILOSOPHIA.

(Cf. fragm. XLI., XLIV., XLV.)

Περὶ Βραχμάνων τῶν ἐν Ἰνδοῖς.

Ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἰνδοῖς αἵρεσις φιλοσοφουμένων ἐν 1.
 τοῖς Βραχμάναις, οἳ βίον μὲν ἀντάρχη προβάλλονται, ἐμψύ-
 χων δὲ καὶ τῶν διὰ πυρὸς βρωμάτων πάντων ἀπέχονται,
 ἀκροδρόνους ἀρκοῦμενοι, μηδὲ αὐτὰ ταῦτα τριγῶντες, ἀλλὰ
 τὰ πίπτοντα εἰς τὴν γῆν βασιάζοντες ζῶσιν, ὕδωρ ποταμοῦ
 Ταγαβενὰ πίνοντες. Διαβιοῦσι δὲ γυμνοί, τὸ σῶμα ἔνδυμα
 τῇ ψυχῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ γεγονέναι λέγοντες. Αὐτοὶ τὸν Θεὸν 2.
 φῶς εἶναι λέγουσιν, οὐχ ὅποιόν τις ὄρεῖ, οὐδ' οἷον ἥλιος καὶ
 πῦρ, ἀλλὰ ἐστὶν αὐτοῖς ὁ Θεὸς λόγος, οὐχ ὁ ἑαυτοῦτος, ἀλλὰ
 ὁ τῆς γνώσεως, δι' οὗ τὰ χροπιά τῆς γνώσεως μυστήρια
 ὁράται σοφοῖς. Τοῦτο δὲ τὸ φῶς, ὃ φασὶ λόγον τὸν Θεόν,
 αὐτοὺς μόνους εἰδέναι Βραχμάνας λέγουσι διὰ τὸ ἀπορρήψαι
 μόνους τὴν κεροδοξίαν, ὃ ἐστὶ χιτῶν τῆς ψυχῆς ἔσχατος.
 Οὗτοι θανάτου καταφρονοῦσιν. Ἄει δὲ ἰδίᾳ φωτὶ Θεὸν 3.
 ὀνομάζουσι, καθὼς προείπομεν, ὕμνους τε ἀναπέμπονσι.
 Οὔτε δὲ γυναῖκες παρ' αὐτοῖς, οὔτε τεκνοῦσιν. Οἱ δὲ τοῦ
 ὁμοίου αὐτοῖς βίου ὀρεχθέντες, ἐκ τῆς ἀντιπέραν χώρας
 τοῦ ποταμοῦ διαπερήσαντες, ἐκεῖσε ἐναπομένουσιν ἀναστρέ-
 φοντες μηκέτι. Καὶ αὐτοὶ δὲ Βραχμάνες καλοῦνται. Βίῳ 4.
 δὲ οὐχ ὁμοίως διάγουσιν· εἰσὶ γὰρ καὶ γυναῖκες ἐν τῇ χώρᾳ,
 ἐξ ὧν περ οἱ ἐκεῖ κατοικοῦντες γεννῶνται καὶ γεννῶσιν.

Τοῦτον δὲ τὸν λόγον, ὃν Θεὸν ὀνομάζουσι, σωματικὸν 5.
 εἶναι, περικείμενόν τε σῶμα ἔξωθεν ἑαυτοῦ, καθάπερ εἴ τις
 τὸ ἐκ τῶν προβάτων ἔνδυμα φορεῖ· ἀπεκδυσάμενον δὲ τὸ
 σῶμα, ὃ περικείται, ὁρθαλμοφανῶς φαινέσθαι. Πόλεμον 6.
 δὲ εἶναι ἐν τῷ περικειμένῳ αὐτῶν σώματι οἱ Βραχμάνες
 λέγουσι, καὶ πλεῖρες εἶναι πολέμων αὐτοῖς τὸ σῶμα νεομι-

- κασιν πρὸς ὃ ὡς πρὸς πολεμίους παρατεταγμένοι μάχονται,
 7. καθὼς προδεδηλώκαμεν. Πάντας δὲ ἀνθρώπους λέγουσιν
 αἰχμαλώτους εἶναι τῶν ἰδίων συγγενῶν πολεμίων, γαστροὺς
 καὶ αἰδοίων, λαιμοῦ, ὀργῆς, χαρᾶς, λύπης, ἐπιθυμίας καὶ
 τῶν ὁμοίων μόνος δὲ πρὸς τὸν θεὸν χωρεῖ ὁ κατὰ τούτων
 8. ἐγείρας τρόπαιον. Διὸ Λάανδαιιν μὲν, πρὸς ὃν Ἀλέξανδρος
 ὁ Μακεδὼν εἰσῆλθεν, ὡς νενικηκότα τὸν πόλεμον τὸν ἐν τῷ
 σώματι Βραχμῶνες θεολογοῦσι, Καλάνου δὲ καταφέρονται
 ὡς ἀσεβῶς ἀποστήσαντος τῆς καὶ αὐτοὺς φιλοσοφίας.
 9. Ἀποθέμενοι δὲ Βραχμῶνες τὸ σῶμα ὥσπερ ἐξ ὕδατος
 ἰχθῦες ἀνακύψαντες εἰς αἴρα καθαρόν ὁρῶσι τὸν ἥλιον.

FRAGM. LV.

Pallad. de Bragmanibus. p. 8. 20. seq. ed. Londin. 1668.

(Camerar. libell. gnomolog. p. 116. 124. seq.)

DE CALANO ET MANDANI.

(Cf. fragm. XLI. 19., XLIV, XLV.)

1. Ἐσθίουσι δὲ (οἱ Βραχμῶνες) τὰ παραινυχάνοντα ἀκρό- p. 8.
 ὄρουα, καὶ λαχάνων τὰ ἄγρια, ὅσα ἡ γῆ ἐκφέρει αὐτομάτως
 καὶ ὕδωρ πίνουσι νομάδες ὄντες ἐν ὕλαις, ἐπὶ φύλλοις ἀνα-
 πνύμενοι.

FRAGM. LV. B.

Ambrosius de moribus Brachmanorum p. 62. 68. seq. ed. Pallad.

Londin. 1668.

DE CALANO ET MANDANI.

1. Edunt autem (Brachmani) ea, quae super terram pecudum more p. 62.
 potuerint invenire, h. e. arborum folia et olera silvestria.

p. 20. — Κάλανος οὖν ὁ ψευδὴς φίλος ὑμῶν ταύτην ἔσχε τὴν 2.
 γνώμην, ἀλλ' ὑφ' ἡμῶν καταπατεῖται καὶ ὁ παραίτιος πολλῶν
 κακῶν πᾶσι παρ' ὑμῖν ἐστὶν ἔντιμος καὶ τιμᾶται ὑφ' ὑμῶν
 ἀνωφελὲς γὰρ ὧν ἡμῖν παραπέμπεται ἐξουθενωθείς καὶ
 πάντα, ὅσα ἡμεῖς καταπατοῦμεν, ταῦτα ἐθαύμασεν ὁ φιλαρ-
 γυρήσας Κάλανος, ὁ μάταιος ὑμέτερος φίλος, ἀλλ' οὐχ ἡμέ-
 τερος, μέλεος καὶ τῶν ἀθλίων ἐλεεινότερος, τὴν ψυχὴν
 ἑαυτοῦ ἀπώλεσε φιλαργυρήσας καὶ διὰ τοῦτο ἄξιος ἡμῶν 3.
 οὐκ ἐφάνη, οὐδὲ ἄξιος τῆς πρὸς τὸν Θεὸν φιλίας, οὐδὲ
 ἐναντεπαύσατο ταῖς ἐν ὕλαις ἀμεριμνίαις, ἐν ταύταις ἐντυ-
 γήσας, οὐδὲ ἐλπίδα ἔσχε τῆς μετὰ ταῦτα προσδοκίας, τὴν
 ἀθλίαν αὐτοῦ ψυχὴν φιλαργυρίᾳ κατακτείνας.

p. 21. Ἔστι δέ τις παρ' ἡμῖν Δάνδαμις, ὃς ἐν ὕλῃ κατέκειται 4.
 ἐπὶ φύλλοις, ὃς εἰρήνην ἐγγὺς ἔχει πηγὴν ὡς μαζὸν ἀκέραιον
 ἀμέλγων μητρός. Τότε Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἀκούσας
 ταῦτα πάντα παρεκάλεσε τοῦτον διδάσκαλον αὐτῶν καὶ πρῶ-
 τανιν, τῶν λόγων τούτων συντυχεῖν. — — — — —

p. 22. — Πορευθεῖς δὲ οὗτος (scil. ὁ Ὀησιζοράτης) καὶ τὸν μέγαν 5.
 Δάνδαμιν εὐρὼν εἶπε· Χαίροις, διδάσκαλε Βραγμαίωνων υἱὸς
 Θεοῦ Διὸς τοῦ μεγάλου, βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ὃς ἐστὶ παντὸς
 ἀνθρώπου δεσπότης, καλεῖ σε ὃς ἐλθόντος σου πρὸς αὐτὸν

p. 68. — *Calanus amicus est vester, sed spernitur et calcatur a nobis. 2.*
Qui ergo multorum malorum auctor apud vos fuerit, a vobis ho-
noratur et colitur, quia vero est inutilis, proiicitur a nobis, et illa,
quae nos omnino non quaerimus, Calano pro ea, quam habuit
erga pecuniam, cupiditate placuerunt. Sed non erat noster hic
talis, qui animam suam miserabiliter laesit ac perdidit, ob quod 3.
neque dei neque nostri amicus esse visus est dignus, neque in hoc
saeculo inter silvas habere meruit securitatem, neque illam spe-
rare gloriam potuit, quae promittitur in futuro.

Alexander imperator, ubi venit ad silvas, Dandamim quidem 4.
ipsum in transitu videre non potuit. — — — — —

p. 69. *Ubi igitur supra dictus ad Dandamim nuntius venit, his eum 5.*
allocutus est verbis: Dixit filius dei Iovis magni, Alexander im-
perator, qui est dominus generis humani, ut properes ad illum

- πολλὰ καὶ καλὰ παρέξει δῶρα, μὴ ἐλθόντος δὲ σου τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖ.
6. Ὁ δὲ Δάνδαμις ἀκούσας, μειδιάσας χαριέντως, οὐδ' ἔπῃρεν ἑαυτοῦ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῶν φύλλων, ἀλλὰ καταγελάσας τούτου κατακείμενος ἀπεκρίνατο οὕτως· Ὁ Θεὸς ὁ μέγας βασιλεὺς ὕβριν οὐδέποτε γεννᾷ, ἀλλὰ φῶς, εἰρήνην, ζωὴν καὶ ὕδωρ, σῶμα ἀνθρώπου, καὶ ψυχάς, καὶ ταύτας δέχεται,
7. ὅταν μοῖρα λύσῃ ταύτας, μηδαμῶς θήσας ἐπιθυμίαν. Ἐμὸς οὗτος δεσπότης καὶ Θεὸς μόνος, ὃς φόνον ἀποστρέφεται, πολέμους οὐ κατεργάζεται. Ἀλέξανδρος δὲ Θεὸς οὐκ ἔστιν εἰδὼς ἀποθνήσκειν πῶς πάντων ἐστὶ δεσπότης, ὃς οὐ παρηλθε ποταμὸν Τιβεροβοάμ, οὐδ' εἰς κόσμον ὅλον τὸν αὐτοῦ
8. θρόνον τέθεικεν; Καὶ Ἀλέξανδρος οὐδὲ ζῶν ἐν ἄδου οὐδέπω p. 23. παρηλθει, οὐδὲ τῆς μεσσοπορείας ἡλίου οἶδε τὸν δρόμον, καὶ μεθορίοις καρποφόροις συνθία (?)· οὐδὲ γινώσκει αὐτοῦ τὸ ὄνομα. Εἰ αὐτὸν οὐ χωρεῖ ἡ ἐκεῖ γῆ, διαβανέτω Γάγγην ποταμὸν, καὶ εὐρήσει γῆν δυναμένην ἀνθρώπους φέρειν, εἴπερ ἡ παρ' αὐτοῖς οὐκέτι ὑπομένει βασιτάζειν τούτον.
9. Ὅσα δὲ μοι ὁμολογεῖ Ἀλέξανδρος καὶ ὅσα ἐπαγγέλλεται

venire, quia tibi, si veneris, plurima dabit munera, si vero venire nolueris veluti contemptorem te capite punit.

6. *Quae quum ad Dandamis aures dicta venissent, non surrexit ex foliis, quibus fultus iacebat, sed tale responsum ridens reddidit ac recumbens: deus, inquit, maximus parare cuiquam nescit iniuriam, sed lumen vitae rursus iis praestat animis, quae suo sol-*
7. *verint fato. Meus ergo ille solus est dominus, qui homicidia vetat et qui bella non concitat. Alexander vero non est deus, quia et ipse moriturus est. Quemadmodum igitur potest esse omnium dominus, qui nondum Tyberoboam fluvium transfretavit, neque*
8. *per totum mundum sedem suam locavit, non zonam Gadem transiit, non in medio orbis cursum solis asperit? Quare gentes plurimae nec eius quidem nomen adhuc nosse potuerunt. Si autem non capit eum illa, quam possidet, terra, fluvium transeat nostrum,*
9. *et inveniet solum tale, quod norit homines sustinere. Quaecunque*

LV. 8. καρποφόροις συνθία. — Sic Camerar. Ed. Londin. καρποφόροις συνθία.

παρέξειν μοι δῶρα, ἐμοὶ ἄχρηστα τυγχάνει ταῦτα δέ μοι φίλα καὶ χρηστὰ καὶ χρήσιμα τυγχάνει, οἶκος, τὰ φύλλα ταῦτα, καὶ τροφή πίων, αἱ παραινδοῦσαι βοτάναι, καὶ ὕδωρ¹⁰ εἰς πότον τὰ δὲ λοιπὰ χρήματά τε καὶ πράγματα μετὰ μερίμνης συναγόμενα καὶ οἱ συνάγοντες αὐτὰ ἐν ἐκείνοις ἀπολλύμενοι οὐδὲν ἕτερον ἢ λύπας παρέχειν εἴωθεν, ἥ ἐστιν ἐμπεπλησμένος πᾶς βροτός. Νῦν δὲ ἐγὼ καθεύδω ἐπὶ στρωμνῆς φύλλων κεκλεισμένοις ὄμμασιν οὐδὲν τηρῶν χρυσὸν

24. γὰρ ἐὰν θελήσω τηρεῖν, διαφθείρω μου καὶ τὸν ὕπνον. Γῆ¹¹ μοι πάντα φέρει, ὥς μήτηρ γάλα (δ' ἐστὶ) τῷ τεχθέντι ἐφ' ἃ θέλω, ἔρχομαι ὃ μὴ θέλω μεριμνῆν, οὐκ ἀναγκάζομαι. Ἐὰν δέ μου τὴν κεφαλὴν ἀφέλῃ Ἀλέξανδρος, τὴν ψυχὴν οὐκ ἀπολέσει, ἀλλὰ μένει αὐτῇ μόνη σιωπῶσα ἥ δὲ ψυχὴ πρὸς τὸν δεσπότην ἀπελεύσεται, τὸ σῶμα ὥς ῥάκος ἐπὶ τῆς γῆς καταλιπούσα, ὅθεν καὶ ἐλήφθη. Πνεῦμα δὲ γενό-¹² μένος ἐγὼ ἀναβήσομαι πρὸς τὸν θεόν μου, ὃς ἡμᾶς κατέκλεισεν ἐν σαρκὶ καταλείψας ἐπὶ γῆν, πειράζων, πῶς καταβάντες, ὥς προσέταξε, ζήσωμεν αὐτῷ ὃς ἀπελθόντας πρὸς αὐτὸν ἀπαιτήσει λόγον, δικαστῆς ὢν πάντων ὑβρισμάτων.

mihi Alexander pollicetur, si ea praestiterit, cuncta inutilia mihi erunt. Ego enim habeo domum folia, herbis quoque, quae adiacent mihi, vescor, et aquam poto; posthabeo alia, quaecumque cum sollicitudine colliguntur ac pereunt, nihilque aliud praeter tristitiam quaerentibus ea atque habentibus praebent. Nunc igitur securus quiesco, clausisque oculis nil omnino custodio. Si aurum voluero servare, somnum meum dissipo: terra mihi omnia ut lac¹¹ mater infanti ministrat. Ad quemcumque accedere voluero locum, vado, quocumque autem ire noluerō, nullius sollicitudinis necessitate compellor. Et si caput meum voluerit abscindere, animam auferre non poterit; sed caput tantummodo iacens tollet, anima vero discedens caput suum veluti partem vestis alicuius relinquet, ac reddet ei, a quo id susceperat, nempe terrae. Quum autem¹² factus spiritus fuero, ad deum, qui eum intra hanc carnem incluserat, ascendam. Qui quum hoc fecerit, tentare nos voluit, ut videret, quemadmodum discedentes ab eo in hoc saeculo viveremus. Et postmodum, quum ad eum fuerimus reversi, rationem vitae huius a nobis exposcet. Cui assistens ego videbo iniuriam meam, eiusque iudicium in illos, qui iniuriosi mihi fuerunt, intuebor:

Οἱ γὰρ τῶν ἀδικουμένων στεναγμοὶ τῶν ἀδικούντων κολάσεις γίνονται.

13. Ταῦτα δὲ ἀπειλείτω Ἀλέξανδρος τοῖς θέλουσι χρυσόν, πλοῦτον, καὶ θάνατον φοβουμένοις· πρὸς ἡμᾶς γὰρ τὰ δύο ὅπλα πέπιωκεν. Οἱ γὰρ Βραγμᾶνες οὔτε χρυσὸν φιλοῦσιν
 14. οὔτε θάνατον φοβοῦνται. Ἀπελθε οὖν καὶ Ἀλεξάνδρῳ λέγε, p. 25.
 ὅτι Δανδάμις τῶν σῶν χρεῖαν οὐκ ἔχει· διὰ τοῦτο πρὸς σὲ οὐκ ἐλεύσεται· εἰ δὲ σὺ Δανδάμειος χρεῖαν ἔχεις, ἐλθέ πρὸς αὐτόν.
 15. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ταῦτα ἀκούσας παρὰ τοῦ Ὀνησικράτους μᾶλλον αὐτὸν ἰδεῖν ἐπεθύμησεν, ὅτι αὐτὸν πολλὰ ἔθνη καθελόντα εἰς ἐνίκησε γυμνὸς γέρον· κ. τ. λ.

suspiria enim gemitusque laesorum incipient laedentium esse supplicia.

13. Hoc Alexander illis minetur, qui opes desiderant, qui timent mortem, quia nos utrumque contemnimus. Nam Brachmani neque
 14. aurum diligunt neque mortem verentur. Vade igitur et hoc Alexandro referas: Nihil tuorum Dandamis quaerit: verum si aliquid ex ipsius rebus tu necessarium tibi esse credis, ad eum venire non dedigneris.
 15. Quae ubi Alexander per internuntium audivit, desiderare plus coepit, ut talem virum videret, utque se, qui nullas vicerat gentes, unus et nudus vinceret senex. etc.

FRAGM. LVI.

Plin. h. n. VI. 21. 8—23. 11.

CATALOGUS GENTIUM INDICARUM.

(Cf. p. 16. seq., 51. seq.)

8. *Reliqua inde (scil. a Hypasi) Seleuco Nicatori peragrata* 1. *sunt. Ad Hesidrum CLXVIII. mill., Iomanem amnem tantundem. Exemplaria aliqua adiciunt quinque millia passuum. Inde ad Gangem CXII. mill. Ad Rhodapham CXIX. mill. Alii CCCXXV. in hoc spatio produnt. Ad Calinipaxa oppidum CLXVII. D. Alii CCLXV. mill. Inde ad confluentem Iomanis amnis et Gangis DCXXV. mill., plerique adiciunt XIII. mill., ad oppidumque Palibothra CCCCXXV. Ad ostium Gangis DCCXXXVIII. mill. passuum.*
9. *Gentes, quas memorare non pigeat, a montibus Emo-* 2. *dis, quorum promontorium Imaus vocatur, incolarum lingua nivolum significante, Isari, Cosyri, Izgi et per iuga Chisiotosagi multarumque gentium cognomen Brachmanae, quorum Maccocalingae. Flumina Prinias et* 3. *Cainas, (quod in Gangem influit,) ambo navigabilia. Gentes Calingae proximi mari et supra Mandeï, Malli, quorum mons Mallus, finisque eius tractus est Ganges.*
1. (22.) *Hunc alii incertis fontibus ut Nilum, rigan-* 4.

FRAGM. LVI. B.

Solin. 52. 6—17.

CATALOGUS GENTIUM INDICARUM.

- 6 *Maximi in ea amnes Ganges et Indus, quorum Gangem* 4. *quidam fontibus incertis nasci et Nili modo exullare conten-*

LVI. 1. CLXVIII. — V.L. CLIX.

CXIX. — V.L. DLXIX.

CCLXV. — V.L. CXCLV.

XIII. mill. — V.L. XIII. mill. D.

DCCXXXVIII. — Codd. DCXXXVIII., DCXXXVII.,

DCCXXXVII. mill. D. pass. Cf. p. 17—18.

2. Chisiotosagi. — V.L. Chirotosagi.

Brachmanae. — V.L. Bracmanae.

3. Prinias. — V.L. Pumas.

- temque vicina eodem modo; alii in Scythicis montibus nasci dixerunt, influere in eum XIX. amnes: ex iis navigabiles praeter iam dictos Condochatem, Erannoboam, Cosoagum, Sonum; alii cum magno fragore ipsius statim fontis erumpere, deiectumque per scopulosa et abrupta, ubi primum molles planities contingat, in quodam lacu hospitari, inde lenem fluere, ubi minimum, VIII. millia passuum latitudine, ubi modicum, stadiorum centum, altitudine nusquam minore passuum XX. novissima gente Gangaridum. Calingarum regia Parthalis vocatur. Regi LX. mill. peditum; equites mille, elephantum DCC in procinctu bellorum excubant.
7. Namque vita mitioribus populis Indorum multipartita degitur. Alii tellurem exercent, militiam alii capessunt, merces alii suas evehunt; res publicas optimi ditissimique temperant, iudicia reddunt, regibus assident. Quintum genus celebratae illic et prope in religionem versae sapientiae

- dunt, alii volunt a Scythicis montibus exoriri. [Hypanis 7. etiam ibi nobilissimus fluvius, qui Alexandri M. iter terminavit, sicuti arae in ripa eius positae probant.] Minima Gangis latitudo per octo millia passuum, maxima per viginti patet; altitudo, ubi vadosissimus est, mensuram centum pedum devorat. Gangarides extimus est Indiae populus: cuius rex 8. equites mille, elefantos septingentos, peditum sexaginta millia in apparatu belli habet.
7. Indorum quidam agros exercent, militiam plurimi, merces 9. alii; optimi ditissimique rempublicam curant, reddunt iudicia,

LVI. 4. Condochatem, Erannoboam. — V.L. Canucham, (Vamam,) Erranoboan.

5. Gangaridum. Calingarum regia. — Vulg. Gangaridum Calingarum. Regia.

6. regia. — V.L. regio.

Parthalis. — VV. LL. Protalis, Portalis.

LX. mill. — V. L. LXX. mill.

7. evehunt; res publicas. — V.L. evehunt, res externas invehunt; res publicas.

deditum voluntaria semper morte vitam accenso prius rogo finit. Unum super haec est semiferum ac plenum laboris 8. immensi et quo supra dicta continentur, venandi elephantes domandique. Iis arant, iis vehuntur, haec maxime novere pecuaria; iis militant dimicantque pro finibus. Dilectum in bella vires et aetas atque magnitudo faciunt.

4. *Insula in Gange est magnae amplitudinis gentem con-9. tinens unam, Modogalingam nomine. Ultra siti sunt Modubae, Molindae, Uberae cum oppido eiusdem nominis magnifico, Galmodroesi, Preti, Calissae, Sasuri, Passalae, Colubae, Orxulae, Abali, Taluctae. Rex horum peditum L. M., equitum IV. M., elephantorum CCCC. in armis habet. Validior deinde gens 10. Andarae, plurimis vicis, XXX. oppidis, quae muris turribusque muniuntur, regi praebet peditum C. M., equitum M. M., elephantos M. Fertilissimi sunt auri Dardae, Setae vero argenti.*

5. *Sed omnium in India prope, non modo in hoc tractu, 11. potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra: unde quidam ipsam gentem Palibothros vocant, immo vero tractum universum a Gange.*

-
10. *assident regibus. Quintum ibi eminentissimae sapientiae genus est, vita repletos incensis rogis mortem accersere. Qui vero 8. ferociori sectae se dediderunt et silvestrem agunt vitam, elephantos venantur, quibus perdomitis ad mansuetudinem aut arant aut vehuntur.*

11. *In Gange insula est populosissima et amplissimam con-9. tinens gentem, quorum rex peditum quinquaginta millia, equitum quatuor millia in armis habet. Omnes sane, quicunque prae- 10. diti sunt regia potestate, non sine maximo elephantorum, equitum peditumque numero militarem agitant disciplinam.*

Prasia gens validissima Palibotram urbem incolunt,

LVI. 9. *Modogalingam. — VV. LL. modo Galingam, Modogalicam. Calissae. — V. L. Aclissae.*

IV. M. — V. L. III. M.

10. *Setae vero argenti. — V. L. Setae vero et argenti.*

Regi eorum peditum sexcenta M., equitum XXX. M., elephantorum IX. M. per omnes dies stipendiantur: unde coniectatio ingens opum est.

12. *Ab iis in interiore situ Monedes et Suari, quorum mons Maleus, in quo umbrae ad septemtrionem cadunt hieme, aestate in austrum per senos menses. Septemtriones eo tractu semel in anno apparere, nec nisi XV. diebus, Baeton auctor est: hoc idem pluribus locis Indiae fieri, Megasthenes. Austrinum polum Indi dramasa vocant.*
13. *Annis Iomanes in Gangem per Palibothros decurrit inter oppida Methora et Carisobora. A Gange versa ad meridiem plaga, tinguntur sole populi, iam quidem infecti, nondum tamen Aethiopum modo exusti: quantum ad Indum accedunt, tantum colore praeferunt sidus.*
14. *Indus statim a Prasiorum gente, quorum in montanis Pygmaei traduntur. Artemidorus inter duos amnes semel et vicies centera M. interesse tradit.*
15. (23.) *Indus, incolis Sindus appellatus, in iugo¹. Caucasi montis, quod vocatur Paropamisus, adversus solis ortum effusus, et ipse undeviginti recipit amnes, sed clarissimos Hydaspem quatuor alios afferentem, Cantabram tres, per se vero navigabiles Acesinem et Hypa-*
16. *sin, quadam tamen aquarum modestia nusquam latior quin-*

unde quidam ipsam Palibotros nominaverunt. Quorum rex peditum sexaginta millia, equitum triginta millia, elephantorum octo millia omnibus diebus ad stipendium vocat.

12. *Ultra Palibotram mons Maleus, in quo umbrae hieme¹³. in septentriones, aestate in austros cadunt, vicissitudine hac durante mensibus senis. Septentriones in eo tractu in anno semel, nec ultra quindecim dies parent, sicut auctor est Beton, qui perhibet, hoc in plurimis Indiae locis evenire. Indo flu-*
13. *mini proximantes, versa ad meridiem plaga, ultra alios torrentur calore: denique vim sideris prodit hominum color*
14. *Montana Pygmaei tenent.*

- quaginta stadiis aut altior XV. passus, amplissimam insulam efficiens, quae Prasiane nominatur et aliam minorem, quae Patale. Ipse per duodecies centena quadraginta M. pass. (parcissimis auctoribus) navigatus, et quodam solis comitatu in occasum versus, oceano infunditur. Mensuram in ora ad eum ponam, ut inteno, generatim, quamquam inter se nullae congruunt. Ab ostio Gangis ad promontorium Calingon et oppidum Dandagula DCXXV. M. passuum. Ad Tropina duodecies centena XXV. M. passuum. Ad Perimulae promontorium, ubi est celeberrimum Indiae emporium DCCL. Ad oppidum in insula, quam supra diximus, Patalam DCXX.
3. Gentes montanae inter eum et Iomanem Cesi, Cetri-
triboni silvestres, deinde Megallae, quorum regi quingenti elephantum, peditum equitumque numerus incertus, Chrysei, Parasangae, Asangae, tigri fera scalentes. Armant peditum XXX. mill., elephantos CCC., equites DCCC. Hos includit Indus, montium corona circumdatos et solitudinibus per DCXXV. M. Infra solitudines, Dari, Surae, iterumque solitudines per CLXXXVII. mill. pass., plerumque arenis ambientibus haud alio modo quam insulas mari. Infra deserta haec Maltecorae, Singhae, Marohae, Rarungae, Moruni. Hi montium, qui perpetuo tractu oceani orae praetenti, incolae liberi et regum expertes nullis urbibus montanos obtinent colles. Nareae

15. At ii, quibus est vicinus oceanus, sine regibus degunt. 20.

LVI. 17. Dandagula. — V. L. Dandaguda.

18. Asangae. — V. L. Asmagi.

19. DCXXV. — V. L. DCXXXV.

CLXXXVII. — V. L. CLXXXVIII.

20. Moruni. Hi montium etc. — V. L. Moruntes, Masuae, Pagungae, Latii. Hi montium, qui perpetuo tractu oceani oram tenent, incolae. — V. L. Moruntes, Masuae, Pagungae. Iam hi montium, qui perpetuo tractu oceani oram tenent, incolae etc.

- deinde, quos claudit mons altissimus Indicorum Capitalia. Huius incolae, alio latere late auri et argenti metalla fo-
21. diunt. Ab iis Oraturae, quorum regi elephantum quidem decem, sed amplae vires peditum; Varetatae, qui sub rege elephantos non alunt fiducia equitum peditumque;
22. Odomboerae; Salabastrae; Horatae urbe pulchra, fossis palustribus munita, per quas crocodili humani corporis avidissimi, auditum nisi ponte non dant. Et aliud apud illos laudatur oppidum Automela, impositum litori, quinque annuum in unum confluyente concursu, emporio nobili. Regi eorum elephantum MDC., peditum CL. mill., equitum 6. quinque M. Pauperior Charmarum rex elephantos LX.,
23. parvasque reliquas vires habet. Ab iis gens Pandae, sola Indorum regnata feminis. Unam Herculi sexus eius genitam ferunt, ob idque gratiorem, praecipuo regno donatam. Ab ea deducentes originem imperitant CCC. oppidis, peditum
24. CL. mill., elephantis quingentis. Post hanc trecentarum urbium Syrieni, Derungae, Posingae, Buzae, Gogiarei, Umbrae, Nereae, Brancosi, Nobundae, Cocondae, Nesei, Pedatirae, Solobriasae, Olostrae Patalen insulam attingentes, a cuius extremo litore ad Caspiae portas decies ac novies centena et XXV. mill. produntur.
25. Hic deinde accolunt Indum adversum evidenti demon- 7. stratione Amatae, Bolingae, Gallitalutae, Dimuri, Megari, Ordabae, Mesae; ab his Uri, Sileni; mox

23. Pandaea gens a feminis regitur, cui reginam primam as-

LVI. 21. Oraturae. — V. L. Oratae.

Varetatae. — V. L. Suarataratae.

22. Automela. — V. L. Automula.

24. Pedatirae, Solobriasae, Olostrae. V. L. Palatitae, Sato-
briasae, Orostrae.

Olostrae. — V. L. Orostitae.

25. Ordabae. — V. L. Ardabae.

*deserta in CCL. M. passuum. Quibus exsuperatis Orga-^{26.}
nagae, Abaortae, Sibarae, Suertae, et ab his so-
litudines prioribus pares. Dein Sarophages, Sorgae,
Baraomatae, Umbrittaeque, quorum XII. nationes
8. singulisque binae urbes, Aseni trium urbium incolae.
Caput eorum Bucephala, Alexandri regis equo, cui
fuerat hoc nomen, ibi sepulto conditum. Montani super hos^{27.}
Caucaso subiecti, Soleadae, Sondrae, transgressisque
Indum et cum eo decurrentibus Samarabriae, Sam-
bruceni, Bisambrिताe, Osii, Antixeni, Taxillae
cum urbe celebri, iam in plana demisso tractu, cui universo
nomen Amandae. Populi quatuor, Peucolaitae, Ar-
sagalitae, Geretae, Asoi.*

9. *Etenim plerique ab occidente non Indo amne determi-^{28.}
nant, sed adiiciunt quatuor satrapias, Gedrosos, Ara-
chotas, Arios, Paropamisadas, ultimo fine Co-
phete fluvio, quae omnia Ariorum esse aliis placet.*

*Nec non et Nysam urbem plerique Indiae adscribunt,^{29.}
montemque Merum Libero Patri sacrum, unde origo fa-
10. lulae, Iovis femine editum; item Astacanos gentem, vitis
et lauri et buxi pomorumque omnium in Graecia nascentium
fertilem. Quae memoranda et prope fabulosa de fertilitate^{30.}
terrae ac genere frugum arborumque aut ferarum aut vo-
lucrum et aliorum animalium traduntur, suis quaeque locis
in reliqua parte operis commemorabuntur. Quatuor vero
satrapiae mox paulo, ad Taprobanen insulam festinante
animo.*

16. *signant Herculis filiam. Et Nysa urbs regione isti datur.^{29.}
Mons etiam Iovi sacer, Meros nomine, in cuius specu nutritum
Liberum patrem veteres Indi affirmant, ex cuius vocabuli
argumento lascivienti famae creditur, Liberum patrem femine*

LVI. 26. Baraomatae Umbrittaeque. — VV. LL. Paragomatae, Um-
bitrae. — Baraomatae Gumbritaeque.

27. Bisambrिताe. — V. L. Bisabritae.

Peucolaitae. — V. L. Peucolitae.

29. Astacanos. — VV. LL. Aspaganos, Aspagonas.

31. *Sed ante sunt aliae, Patale, quam significavimus in 11. ipsis faucibus Indi, triquetra figura, CCXX. M. passuum latitudine. Extra ostium Indi Chryse et Argyre, fertiles metallis, ut credo. Nam quod aliqui tradidere, aureum*
 32. *argenteumque iis solum esse, haud facile crediderim. Ab iis XX. M. pass. Crocala, ab ea XII. M. pass. Bibaga ostreis et conchyliis referta, deinde Toralliba IX. M. pass. a supra dicta, multaeque ignobiles.*

FRAGM. LVII.

Polyaen. Strateg. I. 1. 1—3.

DE DIONYSO.

(Cf. epit. 25. seq.)

1. Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλαύνων, ἵνα δέχοιντο αἱ πόλεις 1. αὐτόν, ὅπλοις μὲν φανεροῖς τὴν στρατιὰν οὐχ ὥπλισεν, ἐσθῆσι δὲ λεπταῖς καὶ νεβρίσι. Δόρατα ἦν κισσῶ πεπνυκασμένα· ὁ
 2. θύρσος εἶχεν αἰχμὴν κυμβάλοις καὶ τυμπάνοις ἐσήμεινεν ἀντὶ σάλπιγγος, καὶ οἶνω τοὺς πολεμίους λαίπων εἰς ὄρχησιν εἵρεπεν. Καὶ ὅσα δὲ ἄλλα Βακχικὰ ὄργια, πάντα ἦν Διονύσου στρατηγήματα, οἷς Ἰνδοὺς καὶ τὴν ἄλλην Ἀσίαν ἐδουλώσατο.
 3. Διόνυσος ἐν Ἰνδικῇ, τῆς στρατιᾶς οὐ φερούσης τὸ φλο-2. γῶδες τοῦ ἀέρος, κατέλαβε τὸ τρικόνυφον ὄρος τῆς Ἰνδικῆς. Τῶν δὲ κορυφῶν ἡ μὲν κληῖζεται Κορασιβίη, ἡ δὲ Κονδάοχη,

31. *natum. Extra Indi ostium sunt insulae duae, Chryse et 17. Argyre, adeo foecundae copia metallorum, ut plerique eas aurea sola prodiderint habere et argentea.*

LVI. 31. CCXX. — V.L. CXXX.

32. XX. M. pass. Crocala. — V.L. XX. M. pass. latitudinem Crocala.

Toralliba. — V.L. Coralliba.

την δὲ τρίτην αὐτὸς ἐκάλεσε Μηρόν, τῆς αὐτοῦ γενέσεως ὑπόμνημα. Ἐνταῦθα πηγαὶ πολλαὶ ἡδεῖαι πιεῖν, θῆραι 4. περισσαί, ὀπῶραι ἄφθονοι, χιόνες ἀναψύχουσαι. Ἐν τούτοις ἡ στρατιὰ διαιτωμένη τοῖς ἐν τῷ πεδίῳ βαρβάροις ἐξαίφνης ἐπεφαίνεται, καὶ ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν καὶ ὑπερδεξίων ἀκοντίζοντες τοὺς πολεμίους ῥαδίως ἐτρέποντο.

3. [Διόνυσος Ἰνδοὺς ἑλὼν, αὐτοὺς τε Ἰνδοὺς καὶ Ἀμαζόνας 5. ἄγων συμμάχους, εἰς τὴν Βακτριὴν ἐνέβαλεν ὀρίζει δὲ τὴν Βακτριὰν ποταμὸς Σαράγγης. Οἱ Βάκριοι τὰ ὄρη κατέλαβον τὰ ὑπὲρ τὸν ποταμὸν, ὡς Διόνυσος διαβαίνοντι ἄνωθεν ἐπιθησόμενοι. Ὁ δὲ στρατοπεδεύσας παρὰ τὸν ποταμὸν 6. τὰς Ἀμαζόνας καὶ τὰς Βάκχας διαβαίνειν ἔταξεν, ἵνα οἱ Βάκριοι καταφρονήσαντες γυναικῶν κατέλθοιεν ἀπὸ τῶν ὀρῶν. Αἱ μὲν δὴ διέβαινον, οἱ δὲ κατέβαινον καὶ τῷ ῥεύματι ἐπιβαίνοντες ἀνακόπτειν αὐτὰς ἐπειρῶντο. Αἱ δὲ 7. ἀνεχώρουν ἐπὶ πόδα. Βάκριοι μέχρι τῆς ὄχθης ἐδίωκον. Τότε Διόνυσος μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἐκβοηθήσας, πεπεδημένους τῷ ῥεύματι τοὺς Βακτρίους κτείνων, διέβη τὸν ποταμὸν ἀκινδύνως.]

FRAGM. LVIII.

Polyaen. Strateg. I. 3. 4.

DE HERCULE ET PANDAEA.

(Cf. fragm. L. 15.)

Ἡρακλῆς ἐν Ἰνδικῇ θυματέρᾳ ἐποιήσατο, ἣν ἐκάλεσε Πανδαίην. Ταύτῃ νείμας μοῖραν τὴν Ἰνδικῆς πρὸς μεσημβρίαν καθήκουσαν εἰς θάλασσαν, διένειμε τοὺς ἀρχομένους εἰς κόμας τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε, προστάξας καθ' ἑκάστην ἡμέραν μίαν κόμην ἀναφέρειν τὸν βασιλείον φόρον, ἵνα τοὺς διδόντας ἔχοι συμμάχους ἢ βασιλεύουσα, καταπονοῦσα αἰεὶ τοὺς δοῦναι ὀφείλοντας.

Aeliani historiae animalium in libro XVI. (2—22.) non pauca leguntur, quae ad Megasthenem videntur auctorem pertinere. Quae coniectura, quamvis certis argumentis minime possit extra dubium poni, tamen propter varias causas quandam ad verisimilitudinem videtur accedere: primum enim accuratius interiores novit Indiae partes auctor, deinde Prasiorum et Brahmanarum saepius mentionem fecit, postremo quin quaedam capita in media hac parte posita ex Megasthene sint exscripta (fragm. XIII. B. XV. B.) vix cuiquam dubium esse potest. Itaque in hac re incerta totam illam partem in fine fragmentorum Megasthenis typis describendam curavi.

FRAGM. LIX.

DE BESTIIS INDICIS.

Aelian. h. an. XVI. 2—22.

1. (2.) Ἐν Ἰνδοῖς μανθάνω σιτακούς ὄρνις γίνεσθαι, ὥνπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω μνήμην ἐποίησάμην· ἃ δὲ πρότερον ὑπὲρ αὐτῶν οὐκ εἶπον, ταῦτά μοι λεχθῆναι νῦν δοκεῖ πρεπωδέστατα. Γένη τρία αὐτῶν ἀκούω· οἱ πάντες δὲ οὗτοι, μαθόντες ὡς παῖδες, οὕτως καὶ αὐτοὶ γίνονται λάλοι καὶ φθέγγονται φθέγμα ἀνθρωπικόν. Ἐν δὲ ταῖς ὕλαις ὀρνίθων μὲν ἀφιασιν ἦχον, φωνὴν δὲ εὖσημόν τε καὶ εὖστομον οὐ προΐενται, ἀλλ' εἰσὶν ἀμαθεῖς καὶ οὕτω λάλοι. Γίνονται δὲ καὶ ταῶς ἐν Ἰνδοῖς τῶν πανταχόθεν μέγιστοι, καὶ πελειάδες γλωρόπτιλοι φαίη τις ἂν πρῶτον θεασάμενος καὶ οὐκ ἔχων ἐπιστήμην ὀρνιθογνώμονα, σιτακὸν εἶναι, καὶ οὐ πελειάδα· χεῖλη δὲ ἔχουσι καὶ σκέλη τοῖς Ἕλλησι πέρδιξι τὴν χρόαν
3. πορσεοικότα. Ἀλεκτρυόνες δὲ γίνονται μεγέθει μέγιστοι, καὶ ἔχουσι λόφον οὐκ ἐρυθρόν κατὰ γε τοὺς ἡμεδαπούς, ἀλλὰ ποικίλον κατὰ τοὺς ἀνθινούς στεφάνους· τὰ δὲ πτερὰ τὰ πυγαῖα ἔχουσιν οὐ κυρτά, οὐδὲ εἰς ἕλικα ἐπικαμφθέντα, ἀλλὰ πλατέα, καὶ ἐπισύρουσιν αὐτά, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ ταῶς, ὅταν μὴ ὀρθώσωσι τε καὶ ἀναστήσωσιν αὐτά· χρόαν δὲ ἔχει τὰ πτερὰ τῶν Ἰνδῶν ἀλεκτρυόνων χρυσοπούς τε καὶ κυανανγείς κατὰ τὴν σμάραγδον λίθον.
4. (3.) Γίνεται ἐν Ἰνδοῖς καὶ ἄλλο-ὄρνεον, καὶ ἔχει τὸ μέγεθος κατὰ τοὺς ψάρους, καὶ ἐστὶ ποικίλον, καὶ μουσῶδὲν

ἀνθρώπου φωνήν· εἴτα μέντοι τῶν σιτακῶν ἐστὶ λαλίστερόν τε καὶ θυμοσοφώτερον· οὐ μὴν τὴν ἐξ ἀνθρώπων τροφήν ἡδέως ὑπομένει, ἀλλὰ ἐλευθερίας πόθῳ, καὶ παθῶνσις τῆς κατὰ τὴν συντροφίαν ἐπιθυμίας, ἀσπάζεται λιμὸν μᾶλλον ἢ δουλείαν μετὰ τρυφῆς. Καλοῦσι δὲ αὐτὸ οἱ Μακεδόνων 5. Ἰνδοῖς ἐποικήσαντες, ἐν τε Βουκεφάλοις πόλει καὶ τῇ περὶ ταύτην, καὶ τῇ καλουμένῃ Κυροπόλει καὶ ταῖς ἄλλαις, ὥς ἀνέστησεν Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, κερκίονα ἔσχε δὲ ἄρα τὸ ὄνομα τήνδε τὴν γένεσιν, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ διασείει τὸν ὄρῳ, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ κήκλοι.

(4.) Γίνεσθαι δὲ καὶ κήλαν ἐν Ἰνδοῖς ἀκούω ὄρνιν, καὶ 6. τὸ μέγεθος τριπλάσιον ὠτίδος ἐστίν, καὶ (τὸ) στόμα ἔχει γενναῖον δεινῶς, καὶ μακρὰ τὰ σκέλη· φέρει δὲ καὶ προσηγορεῶνα, καὶ ἐκείνον μέγιστον προσεμφερῆ κωρύνκω, φθέγμα δὲ ἔχει καὶ μάλα ἀπηγές, καὶ τὴν μὲν ἄλλην πτίλωσιν ἐστὶ τεφρός, τὰς δὲ πτέρυγας ἄκρας ὠχρός ἐστίν.

(5.) Ἀκούω δὲ ἔγωγε καὶ Ἰνδὸν ἔποπα, διπλασίονα 7. τοῦ παρ' ἡμῖν καὶ ὠραιότερον ἰδεῖν. Καὶ Ὀμηρος μὲν λέγει βασιλεῖ κεῖσθαι ἄγαλμα Ἑλλήνι χαλκὸν καὶ κόσμον ἵππου, ὁ δὲ ἔποψ οὗτος Ἰνδῶν βασιλεῖ ἄθρυμά ἐστι, καὶ διὰ χειρῶν αὐτὸν φέρει, καὶ ἥδεται αὐτῷ, καὶ συνεχές ἔνορξ τὴν ἀγλαίαν τεθρηπὼς τοῦ ὄρνιθος καὶ τὸ κάλλος τὸ αὐτοφύες. Ἐπὶ 8. δούσι δὲ ἄρα τῷδε τῷ ὄρνέφ καὶ μῦθον Βραχυμῆτες, καὶ ὃ γε μῦθος ὁ ἀδόμενος οὗτός ἐστιν. Βασιλεῖ παῖς ἐγένετο Ἰνδῶν, καὶ ἀδελφοὺς εἶχεν, οἵπερ οὖν ἀνθρωθέντες ἐκδικώ-ταιτοί τε γίνονται καὶ λειωρότατοι, καὶ τούτου μὲν ὥς νεω-τάτου καταφρονοῦσιν· τὸν δὲ πατέρα ἐκερτόμουν καὶ τὴν μητέρα, τὸ γῆρας αὐτῶν ἐκφανλίσαντες· ἀναίρονται οὖν ἐκεῖ-νοί τὴν σὺν τούτοις διατριβήν, καὶ ὥχοντο φεύγοντες, ὃ τε παῖς καὶ οἱ γέροντες. Συντόνου δὲ ἄρα αὐτοὺς πορείας διαδεξαμένης, οἱ μὲν ἀπειπον καὶ ἀποθνήσκουσιν, ὁ δὲ παῖς οὐκ ὠλιγόρησεν αὐτῶν, ἀλλ' ἔθαπεν αὐτοὺς ἐν ἑαυτῷ, ξίφει τὴν κεφαλὴν διατευών. Ἀγασθέντα δὲ τὸν πάντα ἐφορῶντα Ἥλιον οἱ αὐτοὶ φασὶ τῆς εὐσεβείας τὴν ὑπερβολήν, ὄρνιν αὐτὸν ἀποφῆναι, κάλλιστον μὲν ὄψει, μακροαίωνα δὲ τὸν βίον· ὑπανέστηκε δὲ οἱ καὶ λόφος ἐκ τῆς κορυφῆς, οἷον ἐ

9. μνημεῖον τοῦτο τῶν πεπραγμένων ὅτε ἔφενγεν. Τοιαῦτα αἷτα καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὲρ τοῦ κοριίδου τετρατευόμενοι προσεῖχον μύθῳ τινί, ὥπερ οὖν ἀκολουθῆσαι μοι δοκεῖ καὶ Ἀριστοφάνης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Ὅρνισι λέγων

Ἀμαθὴς γὰρ ἔφες, καὶ πολυπραγμων, οὐδ' Ἀίσωπον παπάτηκας·
Ὅς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτῃν ὄρνιθα γενέσθαι,
Προτέρην τῆς γῆς· καὶ πάντα νόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν·
Γῆν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκείσθαι πεμπταῖον, τὴν δ' ἀποροῦσαν·
Ἵπ' ἀμνηχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύττει.

- Ἔοικεν οὖν ἐξ Ἰνδῶν τὸ μυθολόγημα ἐπ' ἄλλου μὲν ὄρνιθος,
10. ἐπιρῥεῦσαι δ' οὖν καὶ τοῖς Ἕλλησι. Ὡγύγιον γὰρ τι μῆκος χρόνου λέγουσι Βραχυμᾶνες, ἐξ οὗ ταῦτα τῷ ἔποπι τῷ Ἰνδῷ, εἴ τι ἀνθρώπῳ ὄντι καὶ παιδί τῇ γε ἡλικίαν, ἐς τοὺς γεινόμενους πέπρακται.

11. (6.) Ἐν Ἰνδοῖς γίνεται ζῶον, κροκοδείλῳ χερσαίῳ παραπλήσιον ἰδεῖν μέγεθος δὲ αὐτῷ κυνιδίου Μελιταίου ἂν εἴη· περικείται δὲ φολίδα τραχείαν ἄρα οὕτω καὶ πυκνήν, ὥστε ὅταν θαρῇ ῥίνης αὐτοῖς ἔργα παρέχει· διατέμνει δὲ καὶ χαλκόν, καὶ τὸν σίδηρον ἐσθίει· καλοῦσι δὲ φαιτάγην αὐτό.

- (8.) Ἡ δὲ Ἰνδῶν θάλαττα ὕδρους θαλαττίους τίττει
12. πλατεῖς τὰς οὐράς· τίττινσι δὲ (καὶ) λίμναι μεγίστους ὕδρους· οἱ δὲ θαλάττιοι ὄφεις οἶδε κάρχαρον εἰκάσι μᾶλλον ἔχειν τὸ δῆγμα, ἥπερ οὖν ἰῶδες.

- (9.) Ἐν Ἰνδοῖς ἵππων τε ἀγρίων καὶ ὄνων τοιούτων
13. εἰσὶν ἀγέλας οὐκοῦν ἀναβαινόντων ὄνων τὰς ἵππους, ὑπομένειν ἐκείνας λέγουσιν, καὶ ἥδεσθαι τῇ μίξει, καὶ τίττειν ἡμιόνους πυρσούς τὴν χρόαν, καὶ ἄγανδρομικούς, δυσλόφους δὲ καὶ γαργαλεῖς ἄλλως. Ποδάγρας δὲ τούτους αἰροῦσιν,
14. εἴτα ἀνάγεσθαι τῷ τῶν Πραισίῳ βασιλεῖ φασὶ καὶ διετεῖς μὲν ἐαλωκότας μὴ ἀνάλνεσθαι τὴν πώλευσιν, πρεσβυτέρους δὲ μὴ διαφέρειν τῶν καρχάρων θηρίων καὶ σαρκοφάγων μηδὲ ἔν.

Sequitur fragmentum XIII. B.

- (11.) Ποιράγον Ἰνδοῖς ζῶόν ἐστι, καὶ πέφυκε γε
15. διπλάσιον ἵππου τὸ μέγεθος· οὐρὰν δὲ ἔχει δασυτάτην καὶ

μελαίνης ἀκρότως χροάς· καὶ εἰσιν αὐταὶ αἱ τρίχες καὶ τῶν
 ἀνθρωπείων λεπτότεραι ἂν, καὶ ἐν μεγάλῳ τίθενται ταύτας
 ἔχειν Ἰνδῶν αἱ γυναῖκες· καὶ γὰρ τοὶ παραπλέκονται ἐξ
 αὐτῶν καὶ κοσμοῦνται μάλα ὠραίως, ταῖς πλοκαμίσι ταῖς
 συμφύτοις καὶ ταύτας ἐποδέουσαι. Προήκει δὲ καὶ εἰς δύο
 πήχεις ἐκάστης τὸ μῆκος τριχός, ἐκ μιᾶς δὲ ῥίζης ὁμοῦ τι
 καὶ τριάκοντα θυσσηδὸν ἐκτεφύκασιν. Ζῶων δὲ ἄρα ἀπάν- 16.
 των τοῦτο δειλότερον ἦν· ἐὰν γὰρ ὑπὸ τινος ὀφθῇ καὶ αἰ-
 σθηται βλεπόμενον, ἢ ποδῶν ἔχει φεύγει καὶ πρόεισι, καὶ
 κέχρηται προθυμίας μᾶλλον ἢ σκελῶν ὠκύνῃ. Καὶ διώκεται
 μὲν ὑπὸ ἱππέων καὶ κυνῶν ἀγαθῶν δραμεῖν· ἐὰν μέντοι
 συνίδῃ, ὅτι ἄρα ἀλίσκεσθαι μέλλει, τὴν οὐρὰν ἀπέκρουεν ἐν
 τινι δάσει, αὐτὸ δὲ ἀντιπρόσωπον ἔστηκε, καὶ δοκεῖει τοὺς
 θηρατάς, καὶ ὑποθαδῇ πῶς, καὶ οἶεται μηκέτι φανεῖσθαι
 περισπούδαστον, τῆς οὐρᾶς μὴ βλεπομένης· ἐκείνην γὰρ
 οἶδεν εἶναι τὸ κάλλος. Κενὴν δὲ ἄρα ἴσχει τὴν ὑπὲρ τοῦδε 17.
 φαντασίαν· βάλλει γὰρ τις αὐτὸ βέλει πεφαρμαγμένῳ, καὶ
 δείρας τὸ πᾶν σῶμα (ἀγαθὴ γὰρ ἡ δορά) ἀφῆκε τὸν νεκρὸν
 σαρκῶν γὰρ τῶν ἐκείνου δέονται Ἰνδοὶ οὐδὲ ἐν.

(12.) Κήτη δὲ ἦν ἄρα ἐν τῇ τῶν Ἰνδῶν θαλάττῃ πεντα- 18.
 πλασίονα μέγεθος ἐλέφαντος τοῦ μεγίστου· πλευρὰ γοῦν μία
 κήτους καὶ ἐς τοὺς εἴκοσι πήχεις πρόεισι, χελύνῃ δὲ πηχῶν
 πεντεκαίδεκα ἔχει, τὸ δὲ πτέρωμα βραγχίου ἐκατέρου πηχῶν
 τὸ εὖρος καὶ ἐπὶ κήρυκες δὲ καὶ πορφύραι ὡς καὶ χοῦν
 ῥᾶστα δέξασθαι, καὶ μέντοι καὶ τῶν ἐχίνων τὰ χελώνια
 δύναιτο ἂν τοσοῦτον στέγειν. Μεγέθη δ' ἰχθύων ἄπειρα, λα- 19.
 βράκων μάλιστα, καὶ ἀμῖαι καὶ χρυσόφρονες. Ἀκούω δὲ
 τοιούτους κατὰ τὴν ὥραν, ὅταν ἐπιρρέωσιν οἱ ποταμοὶ καὶ
 λάβροι κατιόντες ἐκ τῆς πλημμύρας καὶ ἐς τὴν γῆν ἀνα-
 χέωνται, καὶ αὐτοὺς ὑπερχειῖσθαι, καὶ κατὰ τὰς ἀρούρας
 καὶ ἐν ὕδατι λεπτῷ φέρεσθαι τε καὶ ἀλᾶσθαι πανσαμένων
 δὲ τῶν ὑπερπιπλάντων τοὺς ποταμοὺς ὑετῶν, καὶ ἀναχω-
 ρούντων ὀπίσω τῶν ῥευμάτων, καὶ ἐς τὰς ὁδοὺς τὰς κατὰ
 φύσιν ὑποστρεφόντων, ἐν τοῖς καθειμένοις χωρίοις, καὶ τοῖς
 τεναγώδεσι καὶ ἀπέδοις, ἐνθα δῆπου φιλοῦσι καὶ ἐννέαι
 καλούμεναι κόλπους τινὰς ἔχειν, ἰχθῦς ἀπονέμουσι καὶ ὀκτῶ

πηγῶν καὶ αἴρουσιν οἱ γεωργοῦντες αὐτοῖς, ἀσθενεῖ τῇ γῇ-
ξει χωμένους, ἅτε μὴ ἐν βυθῷ φερομένους, ἀλλὰ ἐπιπολῆς,
καὶ ἐκ τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἀγαπητῶς καὶ μόλις ἀποζῶντας.

20. (13.) Ἰνδῶν δὲ ἰχθύων ἴδια καὶ ἐκείνα. Βατίδες γί-
νονται παρ' αὐτοῖς οὐδὲν τι μείους Ἀργολικῆς ἀσπίδος ἐκά-
στη, καρίδες τε καὶ μεῖζους καράβων αἱ Ἰνδῶν εἰσὶν αἱ
μὲν οὖν ἐκ τῆς θαλάττης ἀναθέουσαι διὰ τοῦ ποταμοῦ τοῦ
Γάγγου κηλὰς μεγίστας ἔχουσι, καὶ τραχείας θιγεῖν ἀντιῶν
τάς γε μὴν ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς ἐκπιπτούσας εἰς τὸν Ἰνδὸν
λείας ἔχειν πέπυσμαι τὰς ἀκάνθας, προμῆκεις γε μὴν καὶ
βοστρυχωδεῖς τὰς ἀπηρητημένας ἑλικας κηλὰς δὲ οὐκ ἔχειν
ταύτας.

21. (14.) Χελώνη δὲ ἐν Ἰνδοῖς ποταμίᾳ, μεγίστη τε αὕτη
καὶ τὸ χελώνειον ἔχει σκάφης οὐ μείον τελείας χωρεῖ γούν

22. ἕκαστον μεδίμνον δέκα ὀσπρίων. Γίνονται δὲ καὶ χερσαῖαι
χελῶναι, καὶ εἰεν ἂν τὸ μέγεθος κατὰ τὰς βώλους τὰς με-
γίστας, αἵπερ οὖν ἐπανίστανται ἐν τοῖς βαθέσιν ἀρώμασιν,
εὐπειθοῦς μὲν οὔσης τῆς γῆς, εἰς πολὺ δὲ κατιόντος τοῦ
ἀρότρου, καὶ τὴν αὐλακα σχιζόντος ῥᾶστα, καὶ ἐγείροντος
τὰς βώλους ὑψοῦ. Ταύτας δὲ καὶ ἀποδύεσθαι τὸ ἐλντρον
φασιν οἱ τοίνυν ἀρόται καὶ πᾶν τὸ περὶ τοὺς ἀγρούς ἐργα-
τικὸν ταῖς μακέλλαις ἀνασπῶσιν αὐτάς, καὶ ἐξαιροῦσιν ὥσπερ
οὖν ἐκ τῶν θριπτηδέσιων φυτῶν τὰς εὐλάς· εἰσὶ δὲ γλυκεῖαι
τὴν σάρκα καὶ πίονες, οὐ μὴν κατὰ τὰς θαλαττίας μικραὶ
καὶ αὐταί.

23. (15.) Θυμόσοφα δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ζῷά ἐστιν, οὐ μὴν
ὅσα ἐν Ἰνδοῖς ἐστιν, ἀλλὰ ὀλίγα. Ἐκεῖ δὲ ὃ τε ἐλέφας
τοιούτιός ἐστι καὶ ὁ σιτακὸς καὶ αἱ σφίγγες καὶ οἱ καλού-

24. μένοι σάτυροι σοφὸν δὲ ἄρα ἦν καὶ ὁ μύρμηξ ὁ Ἰνδός. Οἱ
μὲν οὖν ἡμεδαποὶ τὰς ἐαντιῶν χειρᾶς καὶ ὑποδρομὰς ὑπὸ τὴν
γῆν ὀρύττουσιν, καὶ φωλεοὺς τινὰς κρυπτοὺς ἀποφαίνουσι
γεωρηνχοῦντες, καὶ μεταλλεῖαις ὡς εἰπεῖν τισιν ἀπορρήτοις
καὶ λανθανούσαις καταξαινόνται· ἀλλὰ οἱ γε Ἰνδοὶ μύρμηκες
οἰκίσκους τινὰς συμφορητοὺς ἐργάζονται, καὶ τοὺς γε αὐτοὺς
οὐκ ἐν χωρίοις ὑπτίοις καὶ λείοις καὶ ἐπικλυζομένοις ῥᾶστα,
25. ἀλλὰ μετεώροις καὶ ὑψηλοῖς. Ἐν αὐτοῖς δὲ περιόδους τι-

νάς καὶ ὡς εἰπεῖν σύριγγας Αἰγυπτίας ἢ λαβυρίνθους Κρη-
 τικοὺς σοφίᾳ τινὶ ἀπορρήτῳ διατρήσαντες οἰκεῖα ἑαυτοῖς
 ἀπέφηναν, οὐκ εὐθιτενῇ καὶ ῥάδια παρελθεῖν ἢ εἰσρεῦσαι
 τι, ἀλλ' ἐλιγμοῖς καὶ διατρήσεσι λοξά καὶ ἀπολείπουσί γε
 ἐπιπολῆς μίαν ὁπῆν, δι' ἧς εἰσίσσι τε αὐτοὶ καὶ τὰ σπέρ-
 ματα ὅσα ἐκλέγονται, εἶτα ἐς τοὺς ἑαυτῶν θησαυροὺς εἰσκο-
 μίζουσιν. Παλαμῶνται δὲ ἄρα τὰς ἐν ὕψει φωλεύσεις,
 ὑπὲρ τοῦ τὰς ἐκ τῶν ποταμῶν ἀναχύσεις τε καὶ ἐπικλύσεις
 διαδιδράσκειν. Καὶ αὐτοῖς ὑπὲρ τῆσδε τῆς σοφίας περιγί-
 νεται ὥσπερ ἐν σκοπιαῖς τισιν ἢ νήσοις κατοικεῖν, ὅταν τῶν
 λοφιδίων ἐκείνων τὰ κύκλω περιλιμνάσῃ. Τὰ δ' οὖν χώματα
 ἐκεῖνα καὶ τοὶ συμπεφορημένα, τοσοῦτον ἀποδεῖ τοῦ λύεσθαι
 τε καὶ διαζαίνεσθαι ὑπὸ τῆς περικλύσεως, ὡς καὶ κρατύνε-
 σθαι αὐτά· πρῶτον μὲν ὑπὸ τῆς ἐφ' ἑαυτὸν δόξου· ὑπαμφιέννυ-
 ται γάρ, ὡς εἰπεῖν, ἐκ ταύτης πάγου τινὰ χιτῶνα ὑπόλεπτον,
 πλὴν καρτερόν· εἶτα μέντοι δεσμεύεται κάτω βρυώδει τῆς
 ποταμίας ἰλῦος φλοιῷ. Καὶ μυρμηκῶν μὲν Ἰνδῶν πέρι
 Ἰόβα πάλαι, ἐμοὶ δὲ νῦν ἐς τοσοῦτον λελέχθω.

(16.) Παρὰ τοῖς Ἀρειανοῖς τοῖς Ἰνδικοῖς χάσμα Πλού-
 τινός ἐστιν, καὶ κάτω τινὲς ἀπόρρητοι σύριγγες καὶ ὁδοὶ
 κρυπταὶ καὶ διαδρομαὶ ἀνθρώποις ἀθέατοι βαθεῖαι δ' οὖν,
 καὶ ἐπὶ μήκιστον προήκουσιν· γενόμενα δὲ πῶς, καὶ ὁρω-
 ρημέναι τρόπῳ τῷ, οὔτε Ἰνδοὶ λέγουσιν, οὔτε ἐγὼ μαθεῖν
 πολυπραγμονῶ. Ἄγουσι γοῦν Ἰνδοὶ καὶ ὑπὲρ τὰ τρισμύρια²⁸
 ἐνταῦθα κτήνη διάφορα, προβάτων τε καὶ αἰγῶν καὶ βοῶν
 καὶ ἵππων καὶ ἕκαστος τῶν ἢ δεισάντων ἐνύπνιον ἢ ὅτιαν
 τινὰ ἢ φήμην ἢ ὄρνιν οὐκ εὐέδρον ὑφορώμενων, ἀπὸ τῆς
 ἑαυτοῦ ζωῆς ἐμβάλλει, κατὰ τὴν οἰκοῦσιν αὐτοῦ δύναμιν,
 ἑαυτὸν λυτρούμενος, καὶ διδοὺς ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς τὸ
 ζῆλον. Τὰ δὲ ἄγεται οὔτε δεσμοῖς ἐπαγόμενα, οὔτε ἐλαυνό-
 μενα ἄλλως, ἐκόντα δὲ τὴν ὁδὸν τῆρδε ἀνέει, ἔλξει τινὲ καὶ
 ἄγγι ἀπορρήτῳ· εἶτα ἐπιστάνα τῷ στομίῳ ἐκόντα ἐμπηδᾷ,
 καὶ ὅφει μὲν ἀνθρωπίνῃ οὐκ ἔστιν οὐκέτι σύνοπτα, εἰς γῆς
 χάσμα ἀπόρρητόν τε καὶ ἀφανὲς ἐμπεσόντα. Ἀκούονται²⁹
 γοῦν ἄνω βοῶν μὲν μυκηθμοί, τῶν δὲ οἴων βληχῆ, χρεμε-
 τισμός δὲ τῶν ἵππων, καὶ μυκῆ τῶν αἰγῶν καὶ εἰ τις ἐπι-

πολῆς βαδίζοι, καὶ προσχωροῖ τὸ οὖς παραβαλὼν, ἀκούσεται ἐπὶ μῆχιστον τῶν προειρημένων· οὐδὲ ἐκλείπει ποτὲ ὁ συμμιγῆς ἤχος, ἐπιτεμπόντων ὁσημέραι τὰ ὑπὲρ ἑαυτῶν ζῶα. Εἰ μὲν οὖν τὰ πρόσφατα ἐξακούεται μόνα, ἢ καὶ τῶν πρώτων τινά, οὐκ οἶδα ἀκούεται ὃ οὖν. Καὶ εἴρηται μοι ζῶων τῶν ἐκεῖ καὶ τοῦτο ἴδιον.

30. (17.) Ἐν δὲ τῇ καλουμένῃ θαλάττῃ καὶ νῆσον ᾗδουσι μεγίστην, καὶ ὄνομα αὐτῆς ἀκούω Ταπροβάνην· πάννυ δὲ δολιχὴν πυνθάνομαι καὶ ὑψηλὴν τὴν νῆσον εἶναι, καὶ μῆκος μὲν ἔχειν σταδίων ἑπτακισχιλίων, πλάτος δὲ πεντακισχιλίων, καὶ ἔχειν οὐ πόλεις, ἀλλὰ κώμας πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας· στέγας δὲ ἔχουσιν, ὅθεν κατὰγονται οἱ ἐπιχώριοι, ἐκ ξύλων
31. πεποιημένας, ἥδη δὲ καὶ θανάκων. Τίκτονται δὲ ἄρα ἐν ταύτῃ τῇ θαλάττῃ καὶ χελῶναι μέγισται, ὥνπερ οὖν τὰ ἔλντρα ὀροφοὶ γίνονται· καὶ γὰρ ἐστὶ καὶ πεντεκαίδεκα πηχῶν ἐν χελώνειον, ὥς ὑποικεῖν οὐκ ὀλίγους, καὶ τοὺς ἡλίους πυρῶδεστάτους ἀποστέγει, καὶ σκιὰν ἀσμένους παρέχει· πρὸς γε μὴν τῶν ὄμβρων τὰς καταφορὰς ἀντίτυπὸν ἐστὶ, καὶ κέραμον παντὸς κρατερώτερον, τὰς τε ἐμβολὰς τῶν ὑετῶν ἀποσείλεται, καὶ κροιούμενον ἀκούουσιν οἱ ὑποικαῦντες, ὥς εἰς τι τέγος ἐμπίπτόντων τῶν ὑδάτων. Οὐδέονταί γε μὴν ὥς κέραμον ἡαγέντα ἀμείψαι σκληρὸν γὰρ τὸ χελώνειον, καὶ ἔοικεν ὑπορωρυγμένη πέτρα, καὶ ὑπάντρω τε καὶ αὐτορόφῳ στέγῃ.
32. (18.) Ἡ τοίνυν νῆσος ἡ ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, ἣν καλοῦσι Ταπροβάνην, ἔχει φοινικῶνας μὲν θανμαστῶς πεφυτευμένους εἰς στοῖχον, ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς ἄβροῖς τῶν παραδείσων οἱ τοιῶν μελεθωνοὶ φυτεύουσι τὰ δένδρα τὰ σκιασθηφόρα. ἔχει δὲ καὶ νομὰς ἐλεφάντων πολλῶν καὶ μεγίστων. Καὶ οἶδε γε νησιῶται ἐλέφαντες τῶν ἡπειρωτῶν ἀλκιμώτεροί τε τὴν ῥώμην καὶ μελῆους ἰδεῖν εἰσι, καὶ θυμο-
33. σοφώτεροι δὲ πάντα πάντῃ κρίνονται ἄν. Κομίζουσί τε οὖν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀντιπέραν ἡπειρον ναῦς μεγάλας τεκτεηνάμενοι· ἔχει γὰρ δῆπον καὶ δάση ἡ νῆσος· πιπράσκουσί τε διαπλεύσαντες τῷ βασιλεῖ τῷ ἐν Καλῆγγας. Διὰ μέγεθος δὲ ἄρα τῆς νῆσου οὐδὲ ἴσασιν οἱ τὰ μέσα αὐτῆς οἰκοῦντες

τὴν θάλατταν, ἀλλὰ ἡπειρώτην μὲν βίον τρίβουσι, τὴν περιερχομένην δὲ αὐτοὺς καὶ κυκλομένην πυνθάνονται θάλατταν. Οἱ δὲ τῇ θαλάττῃ πρόσσοιχοι τῆς μὲν ἄγρας τῆς τῶν ἐλεφάντων ἀμαδιῶς ἔχουσιν, ἀκοῇ δὲ αὐτὴν ἴσασι μόνῃ περὶ γε μὴν τὰς τῶν ἰχθύων καὶ τὰς τῶν κητῶν ἄγρας τίθενται τὴν σπουδὴν. Τὴν γάρ τοι θάλατταν, τὴν περιερχομένην 34. τὸν τῆς νήσου κύκλον, ἄμαχόν τι πλῆθος καὶ ἰχθύων καὶ κητῶν ἐκτρέφειν φασί· καὶ ταῦτα μέντοι καὶ λεόντων ἔχειν κεφαλὰς καὶ παρδάλεων καὶ ἄλλων, καὶ κριῶν δέ, καὶ τὸ ἔτι θαῦμα, σατύρων μορφὰς κήτη ἔστιν ἃ περιφέρει. Καὶ γυναικῶν ὄψιν ἔχουσιν, αἵσπερ ἀντὶ πλοκάμων ἄκανθαι προσήρηγται. Ἐχειν δὲ καὶ ἄλλας τινὰς ὑμνοῦσιν ἐκτόπους 35. μορφάς, ὧν τὰ εἶδη μὴδ' ἂν τοὺς ἐνταῦθα δεινοὺς γράφειν καὶ κράσεις σωμάτων συμπλέκειν ἐς τερατεῖαν ὄψεων, ἀκριβοῦσαί ποτε καὶ σοφίᾳ γραφικῇ παραστήσαι δύνασθαι ἂν προμήκη δὲ ἔχει τὰ οὐραῖα καὶ ἐλικτὰ, πόδας γε μὴν χηλὰς ἢ πτερόγυια. Πυνθάνομαι δὲ αὐτὰ καὶ ἀμφίβια εἶναι, καὶ 36. νύκτωρ μὲν ἐπινέμεσθαι τὰς ἀρούρας· πόαν μὲν γὰρ οὐν ἐσθίειν τῶν ἀγελαιῶν τε καὶ σπερμολόγων δίχην, χαίρειν δὲ καὶ τῷ φοίνικι τῷ θρυπτεῖ, διασεῖν τε ἐκ τούτου τα δένδρα ταῖς στείραις, περιβάλλοντα αὐτὰς ὑγρὰς οὐσας, καὶ οἷας περιπλέκεσθαι τοῦτον οὐν φοίνικα ἐκ τοῦ σεισμοῦ τοῦ βιαίου καταρῥέοντα ἐπινέμεσθαι ὑπολήγει δὲ ἄρα ἡ νύξ, καὶ σαφὲς οὐπω ἡμέρα, καὶ ἐκεῖνα ἠφανίσθη καταδύντα ἐς τὸ πέλαγος, ἔφου μέλλοντος ὑπολάμπειν αὐτό. Εἶναι δὲ 37. καὶ θαλαίνας φασὶ πολλάς, οὐ μὴν εἰς τὴν γῆν προΐεναι αὐτάς, τοὺς θύνους ἔλλοχώσας. Καὶ δελφίνων δὲ γένη δύο 38. φασὶν εἶναι τῶν μὲν ἀγρίων καὶ καρχάρων καὶ ἀφειδεσιάτων ἐς τοὺς ἀλίεας, καὶ σφόδρα ἀνοίκτων, τὸ δὲ πρῶτόν τε καὶ τιθασὸν φύσει περισκιριῶ γοῦν, καὶ περινήχεται, καὶ ἔοικε κυνιδίῳ αἰκάλλοντι καὶ ψηλαφήσεις, ὃ δὲ ὑπομένει καὶ τροσὴν ἐμβαλεῖς, καὶ ἀσμένως λήψεται.

(19.) Λαγὼς θαλάττιος τῆς μέντοι μεγάλης (τὸν γὰρ 39. ἕτερον εἶπον τὸν ἐκ τῆς ἑτέρας) ἀλλ' οὗτός γε ἔοικε τῷ χερσαίῳ πάντα πάντῃ, πλὴν τῶν τριχῶν. Τοῦ μὲν γὰρ ἡπειρώτου ἢ λάχνη ἔοικεν ἀπαλὴ τε εἶναι καὶ ἐπαφωμένη

- μη αντίτυπος ἔχει δὲ οὗτος ἀκανθώδεις τὰς τρίχας καὶ
 40. ὀρθάς, καὶ εἴ τις προσάψεται, ἀμύνσεται. Φασὶ δὲ αὐτὸν
 ἐπ' ἄκρα τῇ φρικτὶ τῆς θαλάττης νήχεσθαι, καὶ μὴ καταδύ-
 νειν εἰς βάθος, ὥκιστον δὲ εἶναι τὴν νῆξιν ζῶν δὲ οὐκ ἂν
 ἀλόφῃ ῥαδίως· τὸ δὲ αἷτιον, οὐκ ἐμπίπτει ποτὲ εἰς δίκτυον,
 41. οὐ μὴν οὐδὲ καλάμου πρόσσειν ὀρμιῇ καὶ δελέει. "Οτιαν
 δ' ἄρα τοσήσας ὅδε ὁ λαγὼς εἶτα ἠκιστος ὢν νήχεσθαι ἐκ-
 βρασθῇ, πᾶς ὅστις ἂν αὐτοῦ προσάψῃται τῇ χειρὶ, ἀπόλλυται
 ἀμεληθεὶς· ἀλλὰ καὶ τῇ βακτηρίᾳ ἐὰν θίγῃ τοῦ λαγῶ τοῦδε,
 καὶ δι' αὐτῆς πάσχει τὸ αὐτό, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ τοῦ βασι-
 42. λίσκου προσαιψάμενοι. 'Ρίζαν δὲ ἐν τῇ νήσῳ τῇ κατὰ τὴν
 μεγάλην θάλατταν φέρεσθαι φασι, καὶ εἶναι πᾶσιν εὐγνώστον,
 ἥτιερ οὖν τῇ λειποθυμίᾳ ἀντίπαλός ἐστιν προσενεχθεῖσα
 γοῦν τῇ τοῦ λειποθυμοῦτος ῥινὶ ἀναβυώσκειται τὸν ἀνθρώπον·
 Ἐὰν δὲ ἀμεληθῇ, καὶ μέχρι θανάτου πρόεισι τῷ ἀνθρώπῳ
 τὸ πάθος· τοσαύτην ἄρα ἐς τὸ κακὸν ὅδε ὁ λαγὼς ἔχει τὴν
 ἰσχύν.

Sequitur fragm. XV. B.

43. (22.) Ἔστι δὲ καὶ Σκιρᾶται πέραν Ἰνδῶν ἔθνος καὶ
 τοῦτο, καὶ εἰσὶ μὲν σιμοὶ τὰς ῥίνας, εἴτε οὕτως ἐκ βρεφῶν
 ἀπαλῶν ἐνθλάσει τῇ τῆς ῥινὸς διαμείναντες, εἴτε καὶ τοῦτον
 τὸν τρόπον τίκονται. Γίνονται δὲ ὄφεις παρ' αὐτοῖς με-
 γέθει μέγιστοι, ὧν οἱ μὲν ἀρπάζουσι τὰς ποιμένας καὶ σι-
 τοῦνται, οἱ δὲ ἐκθλάζουσι τὸ αἷμα, ὥσπερ οὖν παρὰ τοῖς
 Ἕλλησιν οἱ αἰγιόγλαι, ὧντιερ οὖν καὶ ἀνωτέρω οἶδα ποιησά-
 μενος μνήμην εὐκαιροτάτην.

INDEX I.

SCRIPTORUM; APUD QUOS FRAGMENTA REPERIUNTUR.

(Fragmenta incerta uncis inclusa sunt.)

Aelian. h. an.	Arrian. Ind. 3. 7-8. i. e. fr. 8.
VIII. 7. i. e. fr. 17.	4. 2-13. „ 20.
XII. 44. „ [37. B.]	5. 2. „ 24.
„ 46. „ [53.]	4-12. „ 47.
XIII. 7. „ 38.	6. 2-3. „ 21.
„ 8. „ [52.]	7-9. „ 50.
„ 9. „ 35.	10. „ 26.
XVI. 2-9. „ [59.]	11. 1-12. 9. „ 32.
„ 10. „ 13 B.	13-14. „ 37.
„ 11-19. „ [59.]	15. 5-7. „ 40.
„ 20-21. „ [15. B.]	Athenaeus. IV. p. 153. i. e. fr. 28.
„ 22. „ [59.]	Clem. Alex. ed. Colon. 1688.
„ 41. „ 14.	Strom. I. p. 305. A-B. i. e. fr. 43.
XVII. 39. „ 13.	p. 305. D. „ 42.
var. h. IV. 1. „ 27. B.	Cyrill. ed. Paris. 1638. T. VI.
Ambrosius de moribus Brachman.	p. 134. A. i. e. fr. 42. C.
in edit. Pallad. p. 62. 68. seq.	Dio Chrysost. ed. Morell. orat.
i. e. fr. [55. B.]	35. p. 436. i. e. fr. [40. B.]
Anecd. gr. ed. Boissonade p. 419.	Diod. II. 35-42. i. e. fr. 1.
i. e. fr. 22.	III. 63. „ [1. B.]
Antigon. Caryl. 147.	Euseb. praep. ev. ed. Colon. 1688.
i. e. fr. 19.	p. 410. C. D. i. e. fr. 42. B.
Arrian. anab. V. 6. 2-11. i. e. fr. 2.	p. 456. D. „ 49.
VII. 2. 3-9. „ 45.	Ioseph. ed. Haverc. I. p. 538.
Ind. 2. 1-7. „ 3.	II. p. 451. ant. Ind. X. 11. 1.
	i. e. fr. 48. B.

- Ioseph. in Apion. I. 20. i. e. fr. 48.
 Nicol. Damasc. 44.
 i. e. fr. 27. C. D.
 Origenes ed. Delarue. T. I. p. 904.
 philos. 24. i. e. fr. [54.]
 Pallad. de Bragmanibus ed. Lond.
 1668. p. 8. 20. seq. i. e. fr. [55.]
 Phlegon mirab. 33. " 51.
 Plin. h. n.
 VI. 21. 4—5 i. e. fr. 50 C.
 21. 9—22. 1. " 20. B.
 21. 8—23. 11. " [56.]
 22. 6. " 10.
 24. 1. " 18.
 VII. 2. 14—22. " 30.
 VIII. 14. 1. " 16.
 IX. 55. " [50. B.]
 Plutarch. de facie in orb. lun.
 Opp. ed. Reisk. T. IX. p. 701.
 i. e. fr. 31.
 Polyaen. strat.
 I. 1. 1—3. i. e. fr. [57.]
 3. 4. " [58.]
 Solin. 52. 5. " 50. C.
 6—7. " 20. B.
 6—17. " [56. B.]
 13. " 10.
 26—30. " 30. B.
 33. " 16.
 53. 3. " 18.
 Stob. serm. 42. i. e. fr. 27. C. D.
 Strab.
 II. 1. 4. p. 68—69 i. e. fr. 7.
 1. 7. p. 69. " 5.
 1. 9. p. 70. " [29*]
 1. 19. p. 76. 77. " 9
 XV. 1. 6—8. p. 686—88. " 46.
 1. 11. p. 689. " 4.
 1. 12. p. 689—90. " 6.
 1. 13. p. 690. " [11.]
 1. 20. p. 693. " 11.
 1. 32. p. 700. " [2.*]
 1. 35—36. p. 703. " 12.
 1. 38. p. 703. " 23.
 1. 39—41. p. 703—4. " 33.
 1. 41—43. p. 704—5. " 36.
 1. 44. p. 706. " 39.
 1. 46—49. p. 707. " 33.
 1. 50—52. p. 707—9. " 34.
 1. 53—56. p. 709—10. " 27.
 1. 56. p. 710—11. " 15.
 1. 57. p. 711. " 29.
 1. 58—60. p. 711—14. " 41.
 1. 68. p. 718 " 44.
 G. Syncell. ed. Bonn.
 T. I. p. 419. i. e. fr. 48. D.
 Zonaras ed. Basil. 1557.
 T. I. p. 87. i. e. fr. 48. C.

INDEX II.

G E O G R A P H I C U S

LOCORUM INDICORUM ET VICINORUM.

(Verborum notae: *emp.* emporium, *fl.* flumen, *ins.* insula, *m.* mons, *pop.* populus, *prom.* promontorium, *t.* terra, *u.* urbs.
Numeri uncis inclusi ad fragmenta incerta spectant.)

- Abali pop. (56. 9.)
 Abaortae pop. (56. 26.)
 Ἀβισσαριῆς pop. 20. 12.
 Ἀγέρις s. Ἀγέρης fl. 20. 3.
 ἄγριοι ἄνθρωποι 29. 3. 4.
 Αἴγυπτος. 46. 3, 47. 3.
 Aethiopia, Indiae apud Graecos
 nomen antiquum p. 1-3. n., n. 52.
 Ἀεσίτης fl. 20. 8-10, (56. 15.)
 Ἀεσίτης id. 1. 19.
 Aclissae V. L. vocis Calissae.
 αἱ Ἀμαζόνες (57. 5-6.)
 Amanda regio (56. 27.)
 Amatae pop. (56. 25.)
 Ἀμύκτηρες pop. fabul. 29. 1. 8.
 cf. p. 69.
 Ἀμυρτίς fl. 20. 5.
 Andarae pop. (56. 10.)
 Ἀνδῶματις fl. 20. 4.
 Antixeni pop. (56. 27.)
 Ἀσπρος m. 46. 8, 47. 8.
 Ἀσχωσία t. 2. 1.
 Arachotae pop. (56. 28.)
 Argyre ins. (56. 31.)
 Ardabae V. L. vocis Ordabae.
 Ἀρειανοὶ Ἰνδοί pop. (59. 27.)
 Ἀρειανοὶ id. pop. 1. 20.
 Arii id. pop. (56. 28.) cf. n. 50.
 Ἀριανή t. 4. 1.
 Ἀρίσπαι pop. 20. 9.
 (Ἀρεῖρες pop. fab. 29. n.)
 Arsagalitae pop. (56. 27.)
 Asangae pop. (56. 18.)
 Aseni pop. (56. 26.)
 Asmagi V. L. vocis Asangae.
 Asoi pop. (56. 27.)
 Aspagani, Aspagonae V. L. vo-
 cis Astacani.
 Astacani pop. (56. 29.)
 Ἀστομοί pop. fab. 29. 5, 29. n.,
 30. 3, 31. cf. p. 69.
 Ἀστροβαί s. Ἀστρουβαί pop. 20. 8.
 Ἀττακῆραι pop. 20. 8.
 Automela, Automula emp. (56. 22.)

- Baxteia*, ἡ *Baxteia* t. (57. 5.) 20. 2, 26. 3, 20. B. 2. s. 56. 4.
Baxteia pop. 1. 20. cf. n. 31.
Baxteia id. pop. (57. 5-7.) Ἐξέγειται VV. LL. Ἐξέγειται, Ἐξέ-
Baraomatae pop. (56. 26.) γίγνηται fl. 20. 5. cf. n. 31.
Bibaga ins. (56. 32.) *Hesidrus* fl. (56. 1.)
Bisambritae s. *Bisabritae* pop. Ἡμαθον m. 3. 3.
(56. 27.) Ἡμαθὸν ὄρος, Ἡμαθὸς m. 1. 1, 3. 3,
4. 1.
Bolingae pop. (56. 25.) *Emodi montes* (56. 2.)
Boukephala u. (59. 5, 56. 26.) Ἰμαος m. 4. 1.
Brachmanae V. L. *Bracmanae*, po-
pulorum cognomen (56. 2.) *Imaus*, promontorium *Emodi* (56.
2.)
Brancosi pop. (56. 24.) ἡ Ἰνδία, ἡ Ἰνδῶν γῆ, ἡ Ἰνδῶν χεῖρα
Buzae pop. (56. 24.) saepissime. Nomen Ἰνδία in grae-
cis *Megasthenis* fragmentis non
Γάγγης, *Ganges* fl. 1. 15. 19, invenitur praeter fragm. incer-
2. 5, 4. 4, 20. 1, 20. B. 1, 20. tum 15. B. 1.
6-7, 24, 26. 3, 29. 5, 30. 3, (55. 8, 56. 1. 3-5. 9. 11. 17, 59. 20.)
latitudo et cursus 1. 16, 20. 7, *Ἰνδός* fl. 1. 1, 19, 2. 1. 2. 5. 6, 3,
20. B. 3, 25. 1. cf. p. 32. seq. 1. 5. 6, 4. 1, 20. 8-12, 24, 46. 8,
(56. 14-16, 19. 25-28, 59. 20.)
Γαγγαρίδαι, *Gangarides* 1. 16. cf. p. 30. sq.
18, (56. 5.)
Galinga. V. L. vocis *Modoga-*
linga.
Gallitalutae pop. (56. 25.)
Galmodroesi pop. (56. 9.)
Γαρδαρίδαι V. L. vocis *Γαγγα-*
ρίδαι.
Γαροίας V. L. *Γαρόοιαι* fl. 20. 11.
Gedrosi pop. (56. 28.)
Geretae pop. (56. 27.)
Gogiarei pop. (56. 24.)
Gumbridae V. L. voc. *Umbridae*.
Dandagula V. L. *Dandaguda*, u.
(56. 27.)
Dari pop. (56. 19.)
Δαρδαί, *Dardae* pop. 39. 1, (56.
10.), sanscr. *Darada* p. 72.
Dimuri pop. (56. 25.)
Ἐνωτοκοῖται pop. fab. 29. 3. 7.
n. sanscr. *caru' apravāran'a*
p. 66.
Ἐρannoβοάς, *Erannoboas*, fl.

- Καταδούπη* u. 20. 5.
Καύκασος, Caucasus. m. 2. 2, 3.
 4. 4. 1, 6, 27. 19, 46. 10, 47. 8,
 (56. 15.)
Κηκεῖς pop. 20. 8. sanscr. Cēcaja
 n. 29.
Cesi pop. (56. 18.)
Cetriboni (silvestres) pop. (56.
 18.)
Κλεισόβωρα u. 50. 13. cf. Carisobora.
Cocondae pop. (56. 24.)
Colubae pop. (56. 9.)
Κομμηνάσης fl. 20. 4. cf. n. 31.
Κονδύσκη m. (57. 3.)
Κονδοχάτης, Condochates fl.
 20. 3, 20 B. 2. sive 56. 4.
Coralliba V. L. vocis Toralliba.
Κορσιβίτη m. (57. 3.)
Κόρουδα V. L. Κόλουρδα u. (15.
 B. 8.)
Κοσσόαγος VV. L. L. Κοσσάανος, Cos-
 songus fl. 20. 2, 20. B. 2. sive
 56. 4. cf. n. 31.
Cosyri pop. (56. 2.)
Crocala ins. (56. 32.)
Cyrisoborca V. L. vocis Carisobora.
Κυρόπολις u. (59. 5.)
Κωφίη, Cophes fl. 20. 11, (56.
 28.)
Λατάγη u. 13. B. 3.
Λιβύη t. 1. 6, 48. B. D., 49., In-
 diae nomen n. 1. p. 2-5.
Μάγων fl. 20. 3.
Μαθαί pop. 20. 5.
Μακεδόνες, Bucephalorum et Cy-
 ropolis incolae (59. 5.)
Maccocalingae pop. (56. 2.)
Μακροσκελεις pop. fab. (29. n.)
Μαλάμαντος s. Μάλαντος fl. 20. 11.
Maleus m. 10. s. 56. 11.
Μαλλοί, Malli pop. 20. 9, 20. B.
 1. s. 56. 3. cf. n. 29.
Mallus m. (20. B. 1, 56. 3.)
Maltecorae pop. (56. 20.)
Mandei pop. (20. B. 1. s. 56. 3.)
Mandi pop. 30. 6. cf. Pandae.
Μαρδιαδίται pop. 20. 4. cf. n. 31.
Μαροhae pop. (56. 20.)
Masuae pop. (56. 20.)
Megallae pop. (56. 18.)
Megari pop. (56. 25.)
Μέθορα, Methora u. 50. 13,
 56. 13.
Μηρός, Merus m. 1. 27, 46. 6,
 47. 6, (57. 3, 56. 29.)
Mesae pop. (56. 25.)
Modogalinga V. L. Modogalica,
 pop. (56. 9.)
Modubae pop. (56. 9.)
Molindae pop. (56. 9.)
Monedes fr. 10. s. 56. 12.
Μονόμυτοι pop. fab. 29. 8.
Μοροφθαλμοί id pop. (29. n.)
Morunis, Morantes pop. (56. 20.)
Nareae pop. (56. 20.)
Nereae pop. (56. 24.)
Nesci pop. (56. 24.)
Νεϋδρος fl. 20. 8.
Nobundae pop. (56. 24.)
Nulus V. L. Nullus m. 30. 1.
Νύσσα, Nysa u. 46. 6, 47. 6,
 (56. 29.)
Νυσσαῖοι V. L. Νυσάιοι pop. 46. 6.
Odomboerae pop. (56. 22.)
Olostrae pop. (56. 24.)
Ὄξύδρακαι pop. 20. 9, 46. 7. cf.
 n. 29.
Ὄξύμαγες aut *Ὄξύματις* fl. 20. 5.
 sanscr. Ixumati n. 31.
Ὀπισθοδάκτυλοι pop. fab. 29.
 n., 29. 4. cf. p. 68.

- Horatae pop. (56. 22.)
 Oraturae V.L. Oratae pop. (56. 21.)
 Ordabae pop. (56. 25.)
 Organagae pop. (56. 26.)
 Orostrae, Orositae V.V. L.L.
 vocis Olostrae.
 Orxulae pop. (56. 9.)
 O sil pop. (56. 27.)
 Pagungae V.L. vocis Ragungae.
Παζῶλαι pop. 20. 5. cf. n. 31.
Παλαία. Cood. pro voce *Πανδαία*
 t. 58.
 Palaeogoni pop. 18. cf. n. 35.
 Palatitae V. L. vocis Peda-
 trirae.
Παλίβοθρα, Palibothra u. 1.
 36. 4. 3. 4, 25. 2, (56. 1. 11.)
Παλίμφοθρα u. end. 26. 3.
 Palibothri pop. (56. 11. 13.)
 Pandae pop. (56. 23.) cf. 30. 6.
 n. 34.
Πανδαία, *Πανδαίη* t. 51, 50. 15.
 (cf. 58.)
 Paragomatae V. L. vocis Ba-
 raomatae.
Παραπάμισος, *Παροπάμισος* m.
 3. 3, 47. 8, 4. 1, 56. 15.
Παραπαμισάδεις, *Παροπαμι-
 σάδαι* pop. 47. 8, 46. 10, (56. 28.)
 Parasangae pop. (56. 18.)
Πάρενος V. L. vocis *Πτάρενος*.
 Parthalis u. (56. 6.)
Πασῶλαι V. L. vocis *Παζῶλαι*.
 Passalae pop. (56. 9.)
Πάτταλα, Patale ins. 3. 6, (56.
 16. 24. 31.) u. (56. 17.)
 Pedatrirae pop. (56. 24.)
Πεντασπίδαμοι pop. fab. 29. 1.
 cf. p. 65.
 Perimulae prom. (et emp. 2) (56. 17)
Πευκελάιτις V. L. *Πευκελαίτης*.
 t. 20. 11.
Peucolaitae V. L. *Peucolitae*
 pop. (56. 27.)
Πόντος t. 46. 2. 10, 49.
 Posingae pop. (56. 24.)
 Portalis V. L. vocis Parthalis.
Πράσινοι pop. 13. B 1., (13. B.
 7. 11, 52. 4.) cf. n. 6.
Πράσινοι Prasii id. pop. 12. 1,
 25. 3, 26. 3, (59. 14.), (56. 11.)
 ἢ *Πραξιανῆ* *Χώρα*. 13. 1.
 Prasiene ins. (56. 16.)
 Preti pop. (56. 9.)
 Prinas fl. (20. B. 1. s. 56. 3.)
 Protalis V. L. vocis Parthalis.
Πτάρενος fl. 20. 11.
Πυγμαῖοι, Pygmaei pop. fab.
 (29. n.), 30. 4, (65. 14.) cf. p. 65.
 Pumas V. L. vocis Prinas.
 Rarungae pop. (56. 20.)
 Rhodapha u. (56. 1.)
Σάκαι pop. 1. 1.
 Salabastrae pop. (56. 22.)
 Salobriasae V. L. vocis Solo-
 briasae.
 Samarabriae pop. (56. 27.)
Σάμβρος fl. 20. 3.
 Sambruceni pop. (56. 27.)
Σάπαρνος fl. 20. 11.
Σαράγγης fl. 20. 8. cf. n. 29.
Σαράγγης fl. (37. 5.)
 Sarophages pop. (56. 26.)
 Sasuri pop. (56. 9.)
 Setae pop. (56. 10.)
Σῆρες pop. (25. 3. n.)
Σίβαι pop. 46. 9, 47. 9-10
 Sibarae pop. (56. 26.)
Σίλας, *Σιλίας*, *Σίλλας* 21, 22, 23,
 1. 21. cf. n. 32.
Σιλεις pop. 21. 1.
 Sileni pop. (56. 25.)
Σίναρος fl. 20. 9.
 Sindus fl. (56. 15.)

- Singhae pop. (56. 20.)
 Σιττόκατις s. Σιττόκατις fl. 20. 3.
 Σκιρῶται, Scyritae pop. (59. 43.), 30. 3. cf. p. 65.
 Σκυῖται 1. 1. 20. 50. 2. 26.
 Σκυθία t. 1. 1. 47. 3. 50. 2.
 Scythici montes (20. B. 2. s. 56. 4.)
 Σόανος V. L. Σόμος fl. 20. 12. cf. n. 29.
 Σόαντος fl. 20. 11. cf. n. 29.
 Solcadae pop. (56. 27.)
 Solobriasae pop. (56. 24.)
 Σολόματις fl. 20. 3.
 Sondrae pop. (56. 27.)
 Sorgae pop. (56. 26.)
 Suarataratae V. L. vocis Varetatae.
 Suari pop. 10. s. 56. 11.
 Suertae pop. (56. 26.)
 Surae pop. (56. 19.)
 Σουρσαῖται pop. 50. 13.
 Syrieni pop. (56. 24.)
 Σῶνος, Sonus fl. 20. 3, 20. B. 2. s. 56. 4.
 Ταγυβέρῃ fl. (54. 1.)
 Taluctae pop. (56. 9.)
 Τάξιλα u. (45. 1.)
 Taxilla u. (56. 27.)
 Taxillae pop. (56. 27. cf. 52. 4.)
 Taprobane ins. 18, (56. 30.), magnitudo (59. 30. 32—33.)
 Τιβερεσβοῦν fl. (55. 7, 55. B. 7.)
 Toralliba ins. (56. 32.)
 Τρόταπος fl. 20. 9.
 Τρισπιθάμοι, Trispithami pop. fabul. 29. 1. 2, 30. 4. cf. p. 65.
 Trapina (56. 17.)
 Uberae pop. (56. 9.)
 Ὑδάσπης, Hydaspes fl. 1. 19, 20. 9, (56. 15.)
 Ὑδρακς pop. 46. 4.
 Ὑδραῖται fl. 20. 8.
 Umbrae pop. (56. 24.)
 Umbritae V. L. Umbitae pop. (56. 26.)
 Ὑπασις fl. 1. 19, (25. 3. a.) cf. n. 29.
 Hypasis fl. id. (56. 1. 15.)
 Ὑφασις fl. id. 20. 8.
 Ὑπερβόρειοι pop. 29. 9.
 Uri pop. (56. 25.)
 Vama V. L. vocis Condochates.
 Varetatae pop. (56. 21.)
 Charmae pop. (56. 22.)
 Chisiotosagi V. L. Chirotosagi pop. (56. 2.)
 Chrysei pop. (56. 18.)
 Ξαννοδοί pop. fab. 29. 6. cf. p. 67.
 Ξμαλς fl. 20. 3.

INDEX III.

RERUM MEMORABILIIUM.

- Abydenus p. 25.
 actio *ἰσθμίου* et *παράστασις*
 non est apud Indos 27. 5, 27. B. C.
 administratio rerum publica-
 rum 34.
 aes in India invenitur 1. 8, 29. 10.
 Aethiopia, Indiae nomen anti-
 quum n. 1., etiam in historia
 cum India permutata n. 52.
 agoranomi 34. 1—3.
 agricolae, tribus altera, 1. 44—46,
 32. 4—5, 33. 4—5, (56. 7.), tri-
 butum solvunt 1. 46, 32. 4, 33. 5,
 in bello non offenduntur 1. 14. 44,
 32. 5, 33. 5.
 agriculturae auctor Dionysus
 50. 5—7.
 Albertus Magnus Megasthenis
 narrationes sequitur p. 81.
 Alexander M. et Mandanis 44,
 45, (54. 8, 55.), cur a Vipāca
 non recto itinere in Persiam pro-
 fectus sit n. 27. p. 30.
 Alexander Polyhistor *Ἰνδία*
 scripsit p. 78. Samanaeorum men-
 tionem fecit n. 45.
 Alexandri M. comites quomodo
 Indiam descripserint p. 9—11.
 Amycteres gens fabulosa p. 69.
 Anaximander p. 5.
 Anthropophagi p. 65. cf. p. 66.
 n. 56—57.
 Antipodes p. 68.
 Arabi de India scriptores com-
 parati cum aliis. *praef.*
 arbores maritimae 19. magnae
 (32. 3. b.)
 arcturus in India non cernitur
 1. 3.
 argentum multum in India 1. 8,
 in Argyre insula (56. 31.), in
 Setarum terra (56. 10.), fessum
 in Capitalia monte (56. 20.).
 arma militibus distribuit strato-
 phylax 33. 8, armorum fabri
 mercenarii regis 32. 7, 33. 8.
 armamentarium regum 34. 12.
 Arrianus Megasthenem laudat
 p. 59, quomodo ex Megasthene
 potiora excerpserit p. 56—57,
 emendatur Ind. 5. 3. p. 22.
 artificum tribus 1. 48, 32. 7—8,
 33. 7—8.
 asini feri in India (59. 13.)
 Astomi, gens fabulosa, p. 69.
 astrologia Indorum 1. 42, 32. 2,
 33. 2, cf. 34. 5.
 astynomi 34. 4—8.
 aurum in India multum 1. 8, in
 Chryse insula (56. 31.), in Dar-

- darum terra (56. 10.), praesertim in Taprobane ins. 18, fossum in India 50. 20, in Capitalia monte (50. 20.) a formicis effossum herdae rapiunt 39, 40. (40 B.), auvii secum vehunt 29. 11.
- Bacchae (57. 6.)
- barbam Indi promittunt 1. B. 3, 50. 9.
- Bardanes Samanacos i.e. Buddhaicos memorat n. 45 p. 47., Megasthenem secutus p. 49.
- boa constrictor 16, 29.
- bos morum (s. bosporum) in India multum 1. 9, seminatur tempore pluviae aestivae. 1. 11, 11.
- boves in bellis usitati 34. 9, feri (15. B. 1.)
- Brahmanae 43, 15. B. 2, (59. 8—10.) p. 45. n. 44—45, victus 41. 4—12, (54. 55. 1.), juvenes abstinent ab esu animalium et a rebus venereis 41. 8, (54. 2—3.), philosophia 41. 13—18, de natura cum Graecis consentiunt 41. 16, 42.
- Brachmanae gentium multarum cognomen (56. 2.)
- Buddhaicorum num Megasthenes mentionem fecerit p. 45—46. n. 44—45.
- Budyas rex Ind. 50. 10.
- Butta (43.)
- Caemaro Indica non scripsit n. 71.
- calamus 11, 15. 3.
- Calanus 44, 45, (54. 8, 55. 2—3.)
- calendarium a philosophis constitutum 1. 42, 32. 2, 33. 2.
- Cambysis expeditio Aethiopica num in Indiam facta fuerit n. 52.
- canes feri (15. B. 1.), maximi 12. 5.
- caprae ferae (15. B. 1.)
- carmina in laudem deorum (54. 3.) et mortuorum 26. 1. composita.
- Carn'aprâvâran'ae, Enoto-coetae, p. 66.
- carnem Brahmanae iuvenes non edunt 41. 8. 10, (54.)
- cartazonum bestia (15 B. 3—7.)
- castra Sandroecotti 27. 2, 29. 5, 33. 10.
- cela avis describitur (59. 6.)
- cercion avis describitur (59. 4—5.)
- Charon Lampsacenus p. 7.
- Chrysermus non scripsit Indica n. 71.
- Cirâtae, gens fabulosa pumilorum p. 65.
- Clitopho Indica non scripsit n. 71.
- coena Indorum 27. 7, 28.
- columbae Indicae describuntur (59. 2.)
- coniuges Indi emunt a parentibus 27. 10, 14, quam plurimas in matrimonium ducunt Brahmanae 41. 11.
- consiliatores regis 1. 51—52, 32. 11, 33. 11, (56. 7.)
- contractus Indorum simplices 27. 5.
- cordacis saltationis Dionysus inventor 50. 8.
- cosmogonia Indorum 41. 16.
- Cradeuas rex Indorum 50. 11.
- Cris'na Hercules Indicus p. 44.
- crocodili (56. 22.)
- Ctesias quomodo Indiam descripsit p. 8—9, non scripsit *παρὰ δὲ* neque *παρὰ πρὸς* n. 71. Megasthenes non secutus esse eum videtur p. 75, eius narrationes fabulosae p. 64. seq.
- Cl. Schauffelberger: *de Ctesiae Cnidii Indicis* 1845. s.

- corpus scriptorum veterum, qui de India scripserunt 1845. p. 8. seq.*
- currus usitati in venatu 27. 18, in bellis 32. 9. b, 34. 11, bellico curru duo vehunt milites praeter aurigam 34. 15, currus a bovis vecti 34. 13.
- Cyclopes Indici sanscrite appellati lalātāxa p. 70.
- Cyrus 46. 4, 50. 26.
- Daimachus p. 77.
- Dandamis v. Mandanis.
- deorum cultum Dionysus docuit 1. 29, 50. 8.
- Diodorus quomodo ex Megasthene potiora excerpserit p. 37—58.
- Dionysius Milesius p. 7. *
- Dionysius scripsit *Indiā* p. 77.
- Dionysus 1. 25—32, 46. 5—7, 47. 3—7, 50. 29, 57, i. e. Çiva p. 45, partus *ἑρμῆος* explicatur 1. 27, (52. 3, 56. 29.), *Ἀργεῖος* 1. B. 2. 4, *Κατασβύων* 1. B. 3, ex occidente venit 1. 25, in montanas regiones redit 1. 26, (57. 3—4.), artium inventor et propagator 1. 28—29. legum, vini, agriculturae auctor 50. 5, [LIL. annos regnat 1. 31, Dionysi proles 1. 32, expeditio Bactriana (57. 5—7.), expeditionis documenta 1. B. 6, 41. 1—2, 46. 6—7, 47. 6—7, a montanis philosophis collitur 41. 1.
- domus in India et ligneae et latericiae 26. 2, in Taprobane ins. et ligneae et arundineae, quarum tecta testudinum testis parantur (59. 30.)
- ebenus 12. 5, 27. 8.
- Escapadae i. e. *Morinodes*; *Urinodes* p. 67.
- elementa rerum quinque 41. 17.
- elephantis India abundat 1. 6. 54, praesertim Gangaridum terra 1. 16, maximis Taprobane insula (59. 32.), Prasii maximi, deinde Taxillenses (52. 4.) elephantorum descriptio 1. 34—36, 36. 12—15, 37. 12—15, morbi 36. 14—15, 37. 14—15, 38, venatio describitur 36. 2—11, 37. 1—11, (37. B.), venatores (56. 8.), elephantum in venatu usitati 27. 18, bellici 1. 49, 32. 9. b, 34. 11, (52.), bellico tres sagittarii praeter aurigam vehuntur 34. 15, 35. 4, Taprobanenses a rege Callogarum emuntur (59. 33.), privati elephantos non habent 36. 1.
- Enotocoetae sanscrite vocantur Carn'aprāvāranāe, gens fabulosa, p. 66.
- ephori, tribus, 1. 50, 32. 10, 33. 10.
- Ephorus Cumanus p. 9.
- equi in India feri (59. 13.), equorum usus 34. 13—14, 35. 1—3, in bello usitati 1. 49, 32. 9. b., 34. 11, in venatu 27. 18, equos solus rex habet 36. 1.
- equi monocerotes 15. 2.
- Eratosthenes Megasthenis fidem aestimat p. 60—61. de rebus permultis Megasthenem exscripsit p. 78.
- Eudoxus Cnidius p. 9.
- exercitus Andagarum (56. 10.), Asangarum (56. 18.), Callogarum (56. 6.), Charmarum (56. 22.), Horatarum (56. 22.), Megallarum (56. 18.), Oraturarum

- (56. 21.), Pandarum 50. 15, (56. 23.), Prasiurum (56. 11.), cf. 27. 2, Varetatarum (56. 21).
- fabulae Indorum p. 61. seq., antiquissimo tempore in Graecos translatae p. 62—63, ab Indicon scriptoribus relatae p. 63. seq.
- fabula Brahmanarum de upupa ave (59. 8—10.)
- fabulosae gentes 27. 19—31.
- fabulosus fluvius Silas 21—24.
- fabulosa terra trans Hypasin sita (25. 3. a.)
- feri homines 29. 3—4.
- ferrum in India invenitur 1. 8.
- fluminum Ind. multitudo, fontes cursusque 1. 15. seq., multitudinalis explicatio 1. 20. inundatio 26. 3, (11, 59. 19. 25—26, 20. B. 2, 56. 4.), flumina dulcem in terra humorem relinquunt 1. 13, terram aggerunt 2. 3. seq., aurum et aes secum vehunt 29. 10—11, curantur ab agoranomis 34. 1.
- foeneratio non est apud Indos (27. B. C.)
- formicae aurum effodientes (25. 3. a.), 39, 40, (40. B.), p. 71—73.
- Formicarum Indicarum solertia (59. 23—26.)
- fructus Indiae 1. 5. 8. 9—13.
- frumentum pluviae hibernae tempore seminatur 1. 11, (11.)
- furti perraro Indi committunt 27. 2.
- galli Indici describuntur (59. 3.)
- Ganges p. 32—37.
- Germanae, Germanae V. L. vocia Sarmanae 41. 4. 19.
- gnomones in India umbra carent 1. 3.
- Graecorum de India scriptores cum aliis comparati *praef.*
- gruibus infesti Pygmaei 29. 2, 30. 4.
- Gymnosophistae a Megasthene non memorantur.
- gymnotus electricus 17
- Hecataeus in India describenda Scylacis vestigia sequitur. p. 6—7.
- Cf. *Schauffelberger* l. 1.
- Hellios Indorum deus 59. 8.
- Hellanicus p. 7.
- Hercules Indicus 1. 34—37, 46. 8—10, 47. 8—10, 50. 13—23, i. e. Crisna p. 44, autochthon 1. 34, 50. 13, a philosophis campestribus cultus 41. 3, urbium conditor 1. 36, eius merita 1. 34—36, proles 1. 35, 37, 50. 14, (58, 57. 23.), expeditionis documenta 46. 8—10, 47. 8—10.
- Herodotus Indiam Aethiopiae nomine appellat n. 1. p. 2, Libyae nomine n. 1. p. 3—4, in describenda India Scylacis vestigia sequitur et tantum ex parte Persas p. 6—7.
- Hipparchus multa ex Megasthenis Indicis sumsit p. 78.
- Homerus 29. 2. 30. 4. num quid de India noverit p. 1.
- hospitum in India curatores 1. 57, 34. 4.
- hydri in Indico mari (59. 12.)
- Hylobii, philosophi Sarmanarum 41. 19, 43, sanscrite vocantur Vanaprastae p. 46. n. 44.
- Hyperborei, sanscr. Uttaracurup p. 63, 70, 29. 2.
- immortalem esse animam Indi credunt 41. 18, 44. 2, 45. 4, (55. 12.)

Idanthyrus 46. 3, 47. 3.

Indiae nomen 2. 3, *nomen antiquum Aethiopia* n. 1, n. 52, *lines* 1. 1, 2. 2, 3, 4. 1, (56. 28.), *magnitudo* 1. 2-3, 2. 1, 3, 2-5, 5, 6, 7, 8, cf. p. 26-29, *magnitudinis computandae ratio* 3. 3-4, (56. 1.), *quam ob causam Graeci longitudinem et latitudinem permiscuerint* n. 21. p. 27, *magna pars a fluvii aggesta* 2. 3. seq., *flumina* 1. 15. seq., 2. 10-11, 20-24, p. 30-37, *India intima* (15. B. 1. 8.), 30. 3, *I. orientalis* 39. 1, *chorographia et topographia* p. 37-38, *bestiae mansuetae in India ferae* 15. 2, 15. B. 1, *India plana* 1. 4, 15. 19, 26, 2. 3, 9, (20. B. 3. s. 56. 5, 56. 27.), *montana* 1. 4, 15. 26, (15. B. 1. 8, 56. 14, 18, 20.), *ad montanum pertinet terra Abisârarum* 20. 12, *Daradarum* 39. 1, *agri omnes sunt regis* 1. 46, 33. 5, *Indiae fructus* p. 39-41, *India quomodo descripta a Scylace* p. 5, *Hecataeo et Herodoto* p. 6-7, *Ctesia* p. 8-9, *Alexandri comitibus* 9-11, *posteris scriptoribus* p. 77. seq. Cf. *Schauffelberger* l. 1.

Indi Aethiopes appellati n. 1, *magnis corporibus* 1. 7, *fusco colore meridionales* (56. 13.), *montani* 1. 33, 32. 6, 39. 1, 41. 1, 2, (56. 18, 20.), *populi* CXX. 50. 1, (56.) *tribus* VII. 1. 40-53, 32, 33, (56. 7-8.), p. 41-42, *Indi artificiosi* 1. 7, *paulatim artes invenerunt* 1. 24, *a Dionysio artes edocti* 1. 28-29, *non illigiosi* 27. 5, *simplices* 27. 1, *a fortis abstinent* 27. 2, *non mentionantur*

32. 10, *Indorum victus antiquissimo tempore* 1. 24, 50. 2-4, *vestitus* 27. 9, 41. 2, 46. 7, 47. 7, *amant ornatum* 27. 9, 41. 2, *Indorum mores* 26-28, p. 41. seq., *matrimonium* 27. 10, 41. 11, *historia antiqua incerta* 46. 1, *Dionysi adventus* 1. 25, 50. 5, *reges Dionysi successores* 1. 32, 50. 10-12, *reges usque ad Alexandrum* CLIII. 50. 25, 50. C., *nunquam emigrarunt, neque impugnavi praeter Alexandrum, (Herculem) et Dionysum* 1. 23, 37, 46. 1-4, 47. 1-4, 50. C, 50. 26-27, *de Indorum scriptura* cf. 27. 2, 34. 3, 5, n. 48, *de litteris et legibus* s. v. v.

Inundationes fluminum 26. 3, (11, 20. B. 2, 56. 4, 59. 19, 25-26.)

Iudaeorum philosophi 42.

Iudices ad septimam tribum pertinent 1. 52, 58, 32. 11, 33. 11, *iudicia regis* 27. 16, 27. D.

iustitia Indorum 27. 2-6, (27. B.), 50. 27.

Kandraguptae regis bellum cum Seleuco gestum p. 11. seq., *dona ad Seleucum missa* p. 19.

Caspapyrus urbs p. 6.

crocottas n. 1. p. 3.

Cynocephali sanscr. Çunamucâ p. 68-69.

lalâtâxae, Cyclopes Indici p. 70.

lapis dulcis 12. 3.

Leges Indorum simplices 27. 3, *non scriptae* 27. 2. cf. n. 48. p. 50-51, *ab antiquis philosophis datae* 1. 39, *vetant aliquem esse servum* 1. 39, *agricolas in bello offendi* 1. 14, 32. 5, 33. 5,

- misceri tribus 1. 53, 32. 11, 33. 11, eundem plura vendere et permutare nisi tributo duplici soluto 34. 6, non iubent philosophos se ipsos interficere 44. Poenae: testes falsi mutilantur 27. 12, tonsura poena sceleratissimi (27. D.), tributum furum non solvendi poena capitalis 34. 8, mutilationis poena aut eadem mutilatio et manus amputatio aut mors 27. 12, (27. D.)
- Lepus maris Indici (59. 39 - 42.)
- liberae civitates 1. 32. 30, 7.5 32. 4. 10. 11, (56. 20), aristocratica (25. 3. a.)
- Libyae atque Indiae nomina confusa n. 1. p. 2-5.
- linum seminatur tempore pluviae aestivae (11.)
- litterae Indicae apertis verbis a Megasthene non commemorantur. Spectare videntur ad illas, quae refert de calendario Brahmanarum 1. 42, 32. 2, 33. 2, de astrologia 34. 5, de carminibus in laudem mortuorum et deorum compositis 26. 1, (54. 3.), de legibus (cf. s. v.), de fabella Brahmanarum (59. 8-10), de historia Indorum 50. C., de populis Indicis (56.), de philosophia. Cf. 34. 3.
- macrobius Seres (25. 3. a.), Hyperborei 29. 9.
- Mandanis 44, 45, (54. 8, 55. 4-15.)
- margaritis Taprobane abundat 18. earum captura 50. 16-20, 50. B.), pretium 50. 20.
- matrimonium Indorum 27. 10, 41. 11.
- medici 41. 20-22.
- Megasthenes Sibyrtii comes 2. 1, ad Sandrocottum missus 25. 3, saepe venit ad Sandrocottum 2. 1. cf. p. 23, Megasthenis vita p. 19-20, iter Indicum p. 20-22, dictio p. 25-26, vires gentium prodidit (56.), p. 53, fides aestimatur p. 73-77, a veteribus p. 59-61, fabulas Indicas refert p. 64-73, non videtur Ctesiae narrationes secutus esse p. 75, quomodo ex eo Strabo, Arrianus, Diodorus, Plinius potiora excerpserint p. 56-58, quam vim in descriptiones Indiae posteras habuerit p. 77. seq.
- mercenarii milites Hydraces Indici apud Persas 46. 4.
- meretrices in urbe et in castris 33. 10.
- messis in India duplex 1. 5. 11, 11.
- milio India abundat 1. 9, seminatur pluviae aestivae tempore. 1. 11, (11.)
- militem tribus 1. 49, 32. 9, 33. 9.
- rei militari praepositi 34. 9-11.
- Monocoli fabulosi, sanscr. écapada p. 67.
- Monommati fabulosi p. 69-70.
- monumenta sepulcralia non sunt in India 26. 1.
- mores Indorum 26-28.
- de morte quid Brahmanae sentiant 41. 13; 44. 2, 45. 4, (54. 2, 55. 11-12.)
- muli feri in India 59. 13-14.
- a mulieribus abstinent Brahmanae iuvenes 41. 8, Hylobii 41. 19, 43.
- mutilationis poena 27. 12.
- mythi Indorum 41. 15. 18, (59. 8-10.)
- nautae 32. 8, 33. 8.

- navarchus 33. 8, 34. 9, 32. 11.
navium fabricatores merce-
narii regis 32. 8, 33. 8.
Navocodrosori expeditio Indica
46. 2, 48. 48. B. C. D., 49.
nomades Indi 30. 3, sunt pasto-
res 32. 6, ante Dionysum Indi
fuerunt 50. 2. 7.
Ocypodes sanscr. *ēcapada* p. 67.
ōcapāyos p. 69.
Opisthodactyli, sanscr. *paç-
k'ādanguli* p. 68.
ōpisthodactylai sanscr. *ūrdh vacēcia* p. 70.
ornatus amor apud Indos 27. 9,
41. 2.
oryza India abundat 1. 9, semi-
natur pluviae aestivae tempore
1. 11, (11.), cocta cibus est vul-
garis 27. 4, 28, similis datur (13.
B. 3.) vinum ex ea conficitur
27. 4, (32. 1.)
oves ferae in India (15. B. 1.)
Palaeogonorum nomen quomodo
explicandum sit n. 35.
Palibothra describitur 1. 36, 25.
2, 26. 3-4.
Palibothrus regis Prasiaci co-
gnomen 25. 3. (cf. 56. 11.)
palmata in Taprobane ins. (59.
32.)
palimbatos p. 69.
Pandaene, Herculis filia 21. 23,
50. 15, (56. 23, 58.)
Pandaena terrae mirabilia 50. 21-
24, 51.
partus et mortes astynomi in-
spiciunt 34. 5.
Paçk'ādangulajās sanscritum
Opisthodactylorum nomen p. 68.
pastorum tribus 1. 47, 32. 6,
33. 6. his praepositus est ago-
ranomus 34. 2.
patres ecclesiae Megasthenis
Indicis usi sunt p. 80.
Patrocles 5, 7, p. 77.
pavones describuntur (59. 2.)
Pentaspithami 29. 1, 30. 4, p. 65.
periplus maris Erythraei p. 77.
philosophia Indorum 41. 13-18,
44, 45, (54. 55. 6-12.)
philosophi Ind. 1. 20. 39, 29. 6,
seq., 41-45, tribus 1. 40-43, 32.
1-3, 33. 1-3, immunes tributorum
1. 40, et montani et campestris
41. 1-3, et Brachmanes et Sar-
manae 41. 4. seq., philosophorum
victus (32. 3. b. c.), 41. 8-12.
19-24, 45. 1-2, (55.) Cf. v. Brah-
manae.
Plindarus 29. 9.
piscēs cetacei alique maris In-
dici (59. 18-19.), circa Tapro-
banen (59. 34-38.)
Plinius quomodo ex Meg. Indicis
potiora excerpserit p. 58, ex Me-
gasthene exscripsit locum h. n.
VI. 21. 8. s. fr. 56. 1. p. 16-18,
VI. 21. 9-23. 11. s. fr. 56. 2.
seq. p. 51-56.
plumbum album in India inve-
nitur 1. 8, (59. 19.)
Plutarchi liber de fluviis ex Sto-
baeo descriptus n. 71.
pluviae certo tempore redeunt
1. 13.
pluviale tempus duplex 1.
11, 11.
de poëphago animali Indico (59.
15-17.)
polygamia Indorum 27. 10.
Pomponius Mela Megasthenis
narrationes retractat p. 80.
populi Ind. permulti 1. 22, CXX

50. 1, populorum catalogus (56.)
autochthones 1. 22.
praefecti peditibus, curandis
equis, elephantis, curribus 34. 11.
Prometheus a Hercule liberatus
46. 10.
psittacorum descriptio (59. 1.)
Ptolemaeus Megasthenis libro
non usus est p. 79.
radicibus abundat India 1. 12. 13,
(11.), radicis cuiusdam odore
vivunt Astomi 31.
rajae Indicae describuntur (59. 20.)
regis victus 27. 14-18, 41. 2, 46. 7,
venatio 27. 17-18.
Romani qualem Indiae cognitio-
nem habuerint p. 80.
sacrificia 27. 11, in antro Pla-
tonis peracta (59. 27-29.), regis
27. 16, a philosophis curantur 1.
41, 32. 1-2, 33. 2.
Samae n. 45. p. 47. seq.
Sandrocottus 2. 1, 25. 3, 27. 2,
29. 4, 50. 25. cf. n. 6.
Sarmanae philosophi 41. 4, 19-
24, 43, num Buddhacui fuerint
n. 45. p. 46-50.
Satyris similis bestia 15. B. 8-11.
Sciratarum oris habitus (59. 43.)
p. 65.
scorpiones volucres 12. 4, 14. 1.
scortari Indis licet 27. 10.
Scylax p. 5-6.
Seleuci Indica expeditio p. 11-19.
Semiramis 46. 3, 47. 4, expeditio
Aethiopica n. 52.
Seneca Megasthenem exscripsisse
videtur n. 33, p. 80.
senes in India nonnisi propter sa-
pientiam honorantur 27. 9.
septentriones in India occidunt
1. 3, 9, 10.
sepulchra 27. 18.
serpentes volucres 12. 4, 14. 1,
maximae 16, (29*) in Sciratarum
terra 59. 43.
servi in India non sunt 1. 39,
26. 5, 27. 13, 41. 11.
sesamum seminatur pluviae ac-
tivistae tempore 1. 11, (11.)
Ses ostris expeditio 46. 2, 47. 2.
sigilla apud Indos non sunt in
usu 27. 6.
Sila fabulosus fluvius p. 37.
simiae 12. 2, 13, 13. B. 15. 1.
Simonides 29. 9.
simplicitas Indorum 27. 1.
sindones 27. 9, 41. 2.
Sinenses Indiae descriptiones cum
aliis comparatae. *praef.*
Siva deus, Graecis Dionysus p. 45.
smriti l. e. *smṛiti* vocatur lex n.
48. p. 51.
Spartembas rex Indicus 50. 10.
spatia enumerata (56. 1. 16-17,
19. 24. 31-32.)
squillae Indicae (59. 20.)
Sramana Buddhacorum nomen
n. 44. 45.
stabula regia equorum et elephan-
torum 34. 12.
stratophylax 33. 8, 32. 11.
syngrapha non est apud Indos
(27. B.)
Svamuca, Cūnamuca, Cyno-
cephalorum nomen Indicum p.
68-69.
Strabo quomodo potiora ex Me-
gasthene descripserit p. 56-57,
Megasthenis narrationem prae ce-
teris sequitur p. 78-79.
de tartaro mythi Indici 41. 18, 23.
Tearconis expeditio 46. 2.
templa inspiciunt astynomi 34.

8. antiquissimo tempore non erant 50. 3.
 terram agoranomi metiuntur 34. 1.
 testibus non utuntur iudices 27. 6. cf. 27. 12.
 testudo Indica fluviatilis et terrestris (59. 21—22.), in mari Taprobanensi maximae (59. 31.)
 thesaurophyllae 32. 11
 tigres in Prasilis maximi 12. 1., eis abundat Asangarum terra (56. 18.)
 Timagenes 29. 10.
 tonsura gravissimorum scelerum poena (27. D.)
 tribus septem 1. 40—53, 32—33, (56. 7—8.), p. 41—42.
 tributa 1. 46, 29. 11, 32. 4, 33. 5, 32. 6, 7, 33. 7, 34. 5. 6. 8, exiguntur ab agoranomis 34. 3.
 Triptolemus 50. 6.
 Trispithami, fabulosa gens p. 65.
 tritus corporum apud Indos 27. 8. 16.
 Troglodytae Indici appellantur girigahvara p. 67.
 tympana et cymbala in bellis 1. 30, 34. 10, 36. 7, 37. 7, 50. 9, (57. 2.)
 umbracula 27. 9.
 umbrae in India in mirdiem cadunt 1. 3, 9.
 de upupa fabella Indica (59. 7—10)
 urbes permultae 26. 2, et ligneae et latericiae 26. 2, a Hercule conditae 1. 36, a Dionysio conditae 1. 29, 46. 6, 50. 5, nomine Dionysi appellatae 1. B. 6.
 Uttaracuru, Hyperboreorum Indicorum nomen p. 63. 70.
 Varro, Terentius, p. 80.
 vates Indorum 41. 23.
 vestes corticeae Hylobiorum (sanser. valcala) 41. 19, 43.
 via regia 3. 3.
 viae milliariis instructae 34. 3, ab agoranomis curantur 34. 3.
 Vincentius Belvacensis multas Megasthenis narrationes retractavit p. 80.
 vinum paratum et ex oryza et ex arundine saccharifera (52. 1.), ex oryza 27. 4, Indi non nisi in sacrificiis bibunt 27. 4, non bibunt Hylobii 41. 19, v. nigrum elephantorum morbis medetur 36. 15, 37. 15, 38. 3, vini usus in India Dionysus auctor 1. 28, 1. B. 1. 4, 50. 5, (57. 2.). Regem ebrium interficere licet 27. 14.
 vitis 1. B. 1. 4, 41. 1, 46. 6, in Astacanis (56. 29.)
 vocabula Indica:
 dramasa i. e. polus austrinus (56. 12.)
 देवः i. e. deus (54. 3.). Sanscr. déwa, deus.
 Imaus (Ἰμαος) i. e. nirosum (56. 2.). Sanscr. himavan, nivosum.
 στενίον, avis cuiusdam nomen (59. 5.)
 κήλας, avis nomen (59. 6.)
 μαργαρίτης i. e. margarita 50. 16. Sanscr. mangāra margarita, cf. n. 36.
 Sindus i. e. Indus (56. 15.) Sanscr. Sindū.
 ताल, palma 50. 3. Sanscr. tala.
 γαρράγγη, bestia (59. 11.)
 ζέγγεες, vox pseudo-Libycā explicatur n. 1. p. 3—4.

ARGUMENTUM.

Praefatio	p. 1.
Pars prior, continens commentationem de Megasthene.	p. 1.
I. De cognitione Indiae, qualis ante Megasthenem apud Graecos fuerit.	p. 1.
II. De Megasthene.	p. 11.
1) De Indico Megasthenis itinere.	p. 11.
2) De Indicis Megasthenis eorumque argumento.	p. 23.
3) De fide Megasthenis, auctoritate et pretio.	p. 59.
III. De scriptoribus eis, qui post Megasthenem de India scripserint.	p. 77.
Pars altera, continens Megasthenis Indicon fragmenta	p. 83.
Epitome (fr. 1.)	p. 85.
(Liber I. fr. 1—24.)	p. 94.
(Liber II. fr. 25—31.)	p. 111.
(Liber III. fr. 32—45.)	p. 121.
(Liber IV. fr. 46—51.)	p. 142.
Fragmenta incerta (52—59.)	p. 153.
Index I. scriptorum.	p. 179.
Index II. geographicus.	p. 181.
Index III. rerum memorabilium.	p. 186.

EMENDANDA.

- P. 4. l. 4. pro *nominat* leg. *nominat*.
 » » » 30. del. καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν χεῖρται κοσμοκτίστοις
 καὶ ἐκπύουσι τοῦ ἐλπίσαντος γάλατος.
 » 15. » 13. pro *magna* leg. *magnae*.
 » 35. » 27. » *ignotas* leg. *ignota*.
 » 49. » 16. » *vix* leg. *vir*.
 » 51. » 22. » *Fa hian à Sinensis* leg. *Fa hian Sinensis*.
 N. 55. » 3. » *Enotococcae* leg. *Enotocoetue*.
 » 59. » 1. » *Cùdrae* leg. *Çùdrae*.
 P. 87. » 19. » *Έχν* leg. *Έχν*.
 » 127. » 11. » *XIII. 6.* leg. *XIII. 10.*

HOHNK. TYPIS F. P. LECHNERL

Cal-
M2513/76

N.C

Central Archaeological Library,
NEW DELHI.

34996

Call No. 934.0185/Meg/Sch

Author—Schwanbeck, E.A

Title—Megasthenis Indica.

Borrower No. | Date of Issue | Date of Return

"A book that is shut is but a block"

CENTRAL ARCHAEOLOGICAL LIBRARY
GOVT. OF INDIA
Department of Archaeology
NEW DELHI

Please help us to keep the book
clean and moving.
